

ΕΥΡΩΠΗ

2

Η Α.Β.Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
ΗΜΕΡΟΜ. 21/1/38
ΑΡΙΘ. 21/1/38

ΕΝΩ ΚΥΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Κατά την παρελθούσαν εβδομάδα, η εκ Βιέννης μετακληθείσα ποδοσφαιρική ομάδα «Ραπίντ», έδωσε δύο μάτς προς την εθνική μας ομάδα, καταθέτοντας εις το γήπεδον υπό διαφορον εκάστοτε συνθετον. Το πρώτον μάτς έδωκε εις το Ποδοσφαιροδρόμιον με νικητριαν την «Ραπίντ» με τέρματα 4 έναντι 1, το δε δεύτερον εις το γήπεδον του Παναθηναϊκού με νικητριαν την εθνικήν μας ομάδα, 3-0.

Εις την Θεσσαλονίκην ο Κωνσταντίνος Κωνσταντίνουλας υποστάς αλφειδώς παράκρουσιν των φρενών του συνεπεία διαλύσεως των οκέσων του με μίαν νέαν πού ήγάπα, ήρχισε να πετά εκ τινος παρθεύρου μιάς οικίας τών δώδν Βασ. Κωνσταντίνου και Έννατίας, καρτονομίσματα τών 50 και 100 δραχμών!... Η αστυνομία ειδοποιηθείσα συνέλαβε τον παράφρονα και τον παρέδωκεν εις τους οικείους του.

Ο Α. Βαρωνίδης ενώ παρηκολούθη διάλεξιν εις την αίθουσαν εκ ύπουργείου Δικαιοσύνης απέδωκεν αλφειδώς εκ συγκοπής της καρδιάς.

Εις την Θεσσαλονίκην απέδωκεν η Στέλλα Άγοραστάς. Όταν όμως μετέβη εις το εκροσφασιον ο χριστιανός Ιερέας, ήρνήθη να την έλπιση υπό πτευθείς εκ του όνόματος του πατρός της Ισαάκ, ότι αυτή ήτο Ισραηλίτις. Τότε οι συγγενείς της Στέλλας άπηυθύνθησαν εις τον Ραββίνον, αλλά και αυτός ήρνήθη ίσχυρίζοις ότι έπρόκειτο περί χριστιανής. Ούτω παρέμεινε άσφαος έως ότου απέδειχθη ότι αυτή ήτο πράγματι Ισραηλίτις συζύγια μετά τινος χριστιανού όνόματι Άγοραστός.

Η Άκαδημία Άθηνών εδράβευσεν τον Παγκόσμιον Γεωγραφόν Άτλαντα, τον εκδόθεντον υπό της συνάδελφου Πρωίας.

Διά διατάγματος η 29η Ιουνίου, επέτειος της απελευθερώσεως της πόλεως των Σερρών, όρίζεται ως ήμέρα τοπικής εορτής.

Εις τόν εισαγγελέα Πρωτοδικών παρουσιάσθη η Ισραηλίτις Μαρίκα Ρόζεφνιτς και υπέβαλεν αίτησιν, διά της οποίας ζητεί όπως άσπασθ την χριστιανικήν ήρποκείαν, διότι έπεισθη ότι είνε η μόνη άληθής.

Άπό πολλών μνημών άποστέλλονται εις Κλότσε της Γερμανίας μεγάλοι ποσότητες χελιών μέσω Χελιδός σιδηροδρομικής. Τα χελία ταύτα μεταφέρονται ζεστά εις Χαλκίδα εκ της λίμνης των Ίωαννίνων και άλλων μεγάλων λιμνών της Ελλάδος δι' ειδικών πλοίων.

Καθ' ά πλεγοραφεί ο άστυνομικός σταθμάρχης Στενης, εις τόν κυρίον Μετόχι ο Άναστάσιος Γιαμαρέλος έφώνευσεν μετά το εζημεριώμα της ήμερον τον πατέρα του Άθανάσιον. Τα αίτια δέν εγνώσθησαν.

Κατά την πανηγυρικήν συνεδρίασιν της Άκαδημίας Άθηνών άπένευσεν το εκ 34 χιλιάδων δραχμών Μαυρογένειον βραβείον εις τον κ. Χατζηδάκην, διά μίαν έφευρέσιν του, την όποιαν εχαρακτήρισεν ως την καλύτεραν της τελευταίας έξετάσεως. Πρόκειται περί συστήματος έμποδίζοντος την έπιστροφήν της φλογός εις τάς μηχανάς της έσωτερικής καύσεως και εις τάς δεσμευμένας ή άποθήκας εύφλεκτων υγρών. Με το σύστημα αυτό άρρονται οι κίνδυνοι των αεριοποικών δυστυχημάτων, τα όποια άνασφάλλονται από την έπιστροφήν της φλογός εις την άποθήκην της βενζίνης των. Σχετικά πειράματα ένώνιον έπιτροπής εκ ειδικών αξιωματικών του Στρατού και της Αεροπορίας, κατέδειξαν την πρακτικήν άξίαν της έφευρέσεως.

Ο άγρονόμος Λεχαίνων Γ. Άλεβιζίδης έτραυματίσεν σοβαρώς διά περιστροφή του σιμπολίτην του δικηγόρον και πρώην βουλευτήν Άρ. Σπυλιάνθη διά λόγους τιμής. Ο δρόπτης συνελήφθη. Η κατάσταση του θύματος είνε άπελπιστική.

Κατόπιν συνεννοήσεως του ύπουργείου Τύπου και Τουρισμού μετά του ύπουργείου Άσφαλείας, διετάχθησαν οι άστυνομικοί Διευθύνσεις Άθηνών, Πειραιώς, Πατρών και Κερκύρας ίνα μη χορηγώνται έφεξής άδείας ίδρύσεως ταβερνών, χορευτικών κέντρων και καμπαρέ επί άκινήτων κειμένων ένγγύατα προς Ιερούς ναούς.

Υπό την προεδρίαν του κ. ύπουργού Τύπου και Τουρισμού συνήλθε το επί των ξενοδοχείων ύπηρεσιακόν συμβούλιον, διά να λάβη γνώσιν των εκθέσεων των έπιθεωρητών ξενοδοχείων κατά την τελευταίαν τριμηνίαν. Διαπιστώθηκες μάλλον κακή κατάσταση των ξενοδοχείων από άπόψεως καθαριότητας, εκτός εξαιρέσεων τινών, ο κ. ύπουργός διετάξε, όπως έφεξής επιβάλλονται άυστοπότερον οι οικητικοί νόμοι, έξέκρινονται και μέχρις εφαιρέσεως της άποείας λειτουργίας των ακαθάρτων ξενοδοχείων.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Κάποιος ξένος γυναικείο περιδικό γράφει τους τρόπους, πού πρέπει να δάλη σε εφομολή μία γυναίκα, γιά ν' άπαλλαγί από έναν παλινάθρωπο, πού θα της επιτεθί σε κανένα έρπιο δρόμο τη νύκτα, γιά να της πάρη την τσάντα της ή κάτι άκόμα... πολυτιμότερο. Πρό παντός ή εκπορώσιμος του άδυνάτου φύλου δέν πρέπει να τά χάζη και να τό βάλι στα πόδια ένώνιον του ίσχυρού άνδρος. Άν κάνει αυτό, έχασε τό ήθικόν της και ο άντρας παίρνει θάρρος, τρέχει, την προφαίνει, την πιάνει και την έκει το χερίο του. Πρέπει να δείξη ψυχραιμία και ν' άντιμετωπίση την έπίθεσιν με κομπάρσιο, μεταχειριζόμενη την όμωπρέλλα της, τά χέρια της, τά πόδια της, τά νύχια της, τό φωνή της, ώστε να κερδίση καιρό. Έτσι μπορεί ο έπιθεμμένος, άπελπιζόμενος να τά χάζη και να τό σκόρη ή επί τέλους να περάση κανένας άλλος και να την γλυτώση. Και είναι άλήθεια πως τη σημερινή έποχή οι γυναικείες ύπόκεινται οκέδον καθέμερα σε τέτοιου είδους κινήσεις, γιάτι οι περισσότερες εργάζονται σε δουλείας, πού είναι ύποκρεμμένες να γυρίζουν άργά τη νύκτα στο σπίτι τους. Η είναι μοδίστρες και έκαναν στο άτελιέ νυχτέρι ή είναι ταξιδιές στα θέατρα, πού συνήθως τελειώνουν άργά, ή είναι ύποκρεμμένες να παρακολούθουν τις πρεμιέρες, πού κατά κανόνα τελειώνουν μετά τις δύο από τά μεσάνυχτα, γιάτι γράφουν κριτικές σε έφημερίδες ή περιοδικά. Στην τελευταία περίπτωση ο έπιθεμμένος δυνατόν να είναι όχι έρωτευμένος, πού επί τέλους δε θα έχη και τόσο καλούς σκοπούς, μά συγγραφείς πού ή κριτικός θα τόν έχη επανειλημμένως κατασπαράξει.

Όπως να είναι όμως οι σμερινές γυναικείες, εκείνες μάλιστα πού κάθονται σε άπομακρυσμένες συνοικίες, πρέπει να λάβουν τά μέτρα τους. Η να έχουν πάντα στην τσάντα τους ένα κομμάτι πιστολάκι ή να γυμνασθούν στο μπόξ, στην κλωτοπατάδα και την όμπελλομαχία γιά να άποκρούουν τους ένοχλητικούς κυρίους πού θα έπιτεθούν.

Με όλα αυτά όμως πού είπαμε παραπάνω, δέν πρέπει πάντα οι συζύγοι, οι άδελφοί και οι άλλοι προστάτες να πιστεύουν άολοκληρωτικά στις διηγήσεις των γυναικών πού λένε και έπαναλαμβάνουν πως έδεδέχθηκαν νυκτερινές έπιθέσεις. Πολλές φορές οι γυναικείες θέλουν κάποιον σκιά πού τις άκολουθεί και είτε από πρόμο, είτε από κοκτορία, πλάθουν άνυπόστατους ύποθους περί φανταστικών έπιθέσεων, μόνο και μόνο γιά να δείξουν πως ζέσουν να ύπερασπίζον τόν έαυτό τους και δε δύνουν εύκολα ό,τι πολυτιμότερον έχουν, την τσάντα τους δηλαδή ή άλλο τίποτα, ή και άπλάς να παραστήσουν πως έχουν έπιτυχίες και τά θαγνύατα τους προκαλούν έπιθέσεις.

Μεταξύ μάλιστα των τελευταίων είναι και μερικές, πού άν τις έδωλες μέρα μεσημέρι θα έστριβες δρόμο! κόλασκούνται όμως και παρηγορούνται να μάς διηγούνται πως ύπέσπασαν νυκτερινές έπιθέσεις.

— Ά, τόν παλινάθρωπο, νόμιζε πως θα είμαι καμμία το χερίο του και θα με κάνει λαλά! Έφαγε όμως μία όμπερλά πού ήταν όλη δική του, να μάθω ή άθλιος άλλοτε να νομίζη πως όλες τις γυναικείες του κόμους μπορεί έτσι εύκολα να τις κάνει ζώη!

Άν προσέξη κανείς τά λόγια τους αυτά, τό «παλινάθρωπος» και τό «άθλιος» λέγονται με μία τέτοια γλώσσα, πού είναι σαν να θέλη να χαϊδέψη εκείνον πού έπί τέλους τό άποφάσισε, έστω και μέσα στο σκοτάδι της νύκτας, να της επιτεθί και να την κάνει να πιστέψη πως κάτι και αυτό άζει!

Π. ΧΟΡΝ

Άν' αυτό τό φύλλο Παρακολουθήσατε τόν «ΑΜΛΕΤΟΝ» Τό άριστούργημα του Σαίξπηρ Όραιότερον μυθιστόρημα δέν έχετε άσφαλώς διαβάσει.

Εις τό προσεχές φύλλο άρχίζει ένα άστυνομικό μυθιστόρημα

ΚΥΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

— Καλέ μαζέψτε τό σκύλο σας, Παρ' όλιγο να μού ξεσχίση το φουστάνι μου. — Μή τις γυναικείες Μπουμπι μου τις κυρίες, δέν έχουμε τσακωθή μ' αυτές!... — Ι Ι Ι... — Λοιπόν τί νέα από τους Σερέφδες; — Η μεγάλη τους κόρη πού χάρισε τις άλλες, παντρεύεται μ' ένα τραπέζι!... — άκέπτεται να χωρίση γιά να παντρευτή κανένα καλλίτερο άντρά της!

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο διάσημος Γάλλος συνθέτης Μωρίς Ραβέλ, άπέθανε χθές εις κλινικήν των Παρισίων, κατόπιν έγχειρσεως.

Εις τό Κάλι της Κολομβίας, τρία άεροπλάνα άνήκοντα εις σπατακόν, ό όποιος άπενευθεή εκ Άδάνας δια περιόδειαν προπαγάνδας άνά την όρειον και νότιον Άμερικάν, κατέπεσαν και συνετρίθησαν άναφλεγμένα όλίγον μετά την άπογειώσιν των εκείθεν.

Έπτά άεροπόροι, οι όποιοι επέβαιναν αὐτών έφενεύθησαν. Ο σπολιόκος εξετέλεσε την τελευταίαν αὐτοῦ διαδρομήν κατά την άπάνοδόν του εις Άδανάς.

Έπιωλήθη πρό τινών ήμερών εις τό Παρίσι ο πίνας του περιφήμου ζωγράφου Ντεγκά «Χορευτρία», άντι τοῦ λιγνυίδους ποσού των 435.000 γαλλικών φράγκων (περί τά 2 και άνω εκατομμύρια δραχμ.). Ζών ο Ντεγκά είχε πωλήσει τόν πίνακα τούτον, εις ήμέρας οικονομικής στενοχωρίας του, άντι 4.000 φράγκων.

Εις άρχιεπισκόπος της Ρουέννης ειδοποιηθείς άπρόδοτι ότι ή σύζυγός του ζήτη διαζύγιον, έξεμάνη και έφώνευσεν αὐτήν καθώς και την γυναικαδέλφην του και μίαν άνεψιάν του. Ο φωνές παρέδωκε κατόπιν τόν 9ετή υιόν του εις ένα φίλον του και είτα παρέδόθη εις τάς άστυνομικές άρχάς.

Εις τό Βερολίνον θα λειτουργήσουν προσεχώς σχολές, εις τάς όποιες θα φοιτούν νέες άντιστοιχούμενες άνδρες άνήκοντας εις τά έθνικοσοσιαλιστικά γήματα ή στρατώσας της Ράιχσθερ. Η πρωτοβουλία της ίδρύσεως των τούτων σχολών άνήκει εις τάς συζύγους των έθνικοσοσιαλιστικών ήγετών.

Κατά πληροφορία εκ Βερολίνου, Γερμανοί έπιστάτες εις άπομύκον να παραγάγουν εξαίρετον γαγώμιον έλαιον από τους σταφυλοφυττός. Έάν έφορμασθή ή μέθοδος αὐτή, ύπολογίζεται ότι θα παράγεται έλαιον άρκετών εκατομμυρίων λίτρων.

Η σοβιετική μυστική άστυνομία άνεκάλυψε νέαν σοδαράν συννομίαν κατά της ζωής του Στάλιν. Η συννομία είνε άργανωμένη υπό των άξιωματικών της περιφέρειας της Μόσχας. Μεταξύ των συλληφθέντων είνε οι συνταγματάρχαι Πανίκωφ, Σμόλιν, Σμαγκούλιν και Σόσιναφ.

Κατόπιν αίτήσεως της οικογενείας Ρατζμίλλ, τό Πρωτοδικείον του Όστροβόπολσκι έθεσεν υπό άπαγόρευσιν τόν ηγέτην Μίχαλ Ρατζμίλλ. Οι νόμοι της προεδρίας εις τό διάδομά του, διότι ο νεαρός ηγέτης ήθελε να νυμφευθή την Έδραϊαν Ιουδή Κισεσιώφ.

Άγγέλλεται εκ Βουδαπέστης, ότι ο Τιμπόρ Στανιόφσκι, ένας από τους δολοφόνους του άλλοτε πρωθυπουργού της Ούγγαρίας Τίσο, άπολυθείς πρό τινών ήμερών, μετά 17 έτών παραμονήν εις την φυλακήν, ένυμφευθή το Σεγεδίν, μίαν 18ετιδα νέαν, την όποιαν εγνώρισεν υπό άληθώς ρωμαντικές συνθήκας.

Η νέα έμενεν εις ένα σπίτι, άντικρύ της φυλακής του Σεγεδίν και ήκουε συχνά τόν Στανιόφσκι να παίζη βιολί. Πράγματι, ούτος είνε μουσικός και λόγω της καλής εν τη φυλακή διαγωγής του, τού είνε έπιτροπή να παίζη βιολί εις τό καλλι τοῦ.

Η νέα έπεσκέσθη τόν Στανιόφσκι εις την φυλακήν και μετά τῶν δύο άνεπτυχθέν άμοιβαία συμπάθειας, ή όποια ώδηγησεν εις τόν πρό ήμερον συναφθέντα γάμον των. Ηδού ο Στανιόφσκι εύρηκε, θεόν πρώτον διολιστόν εις ένα νυκτερινόν κέντρον του Σεγεδίν.

Οκτώ τρόφιμοι του Άούλου φρενοπαθών, της περιοχής των Παρισίων, έφενεύθησαν, κατά την έκραγείσαν εις τό ίδριμα πυρκαϊά, διάδεκα δε έδραπέυσαν. Τα εις την περιοχήν του Άούλου χωρία και οι επαύλειες έχουν τρομοκρατηθή, κρατούν δε κλεισμένα τά παράθυρα και τά θύρας των εκ φόβου εισβολής των δραπέτων παραφρόνων, οίντες ακόμη δέν άνευρεθώσαν.

Ένώπιον του παιδικού δικαστηρίου του Λονδίνου έδικασθησαν δύο διδυμοί οίντες μοιούνται θανασιμώς! Τους μικρούς κατηγορείται ή μητέρα των, φορούμενη ή μήπως ο εις φονεύσει τόν άλλον, όπως πολλάς άλλας άποπειλές. Τό δικαστήριον άπεφάσισε να τους χωρίση. Τόν ένα τόν έστειλε εις ένα όρσαντροφείον της έσχόχης τῶν άλλων τόν άφικεν εις την οικίαν των γονέων του.

Η μητέρα του στυγερού δολφόνου των Παρισίων Βιντμάν φρενέσασα από την φραγκοφύρτιν έπεσκέσθη τόν υιόν της εις τάς φυλακές. Η συνάντησις ύπηρεσε δραματική. Εὐθὺς ως ο Βιντμάν άντίκρυσε την μητέρα του άνελυθη εις δάκρυα και έξέπτεσε να τόν συγχωρήση. Η συνδιάλεξις διήρκεσεν επί δεκά λεπτά, κατά τῶν διαρκείαν των όποιων συγκινητικοί σκηνάκι έλαβον χώραν. Έν τῶ μεταξύ πλῆθος φωτογράφων και όπερατέρ εκ συρρέοντες εις Βερολίνα, μετά κόπου δε ή άστυνομία άπαίκαρνε το σύμμιον έμεινον πρό τοῦ κηρύου πλῆθος τῶσαν κατά την άφίξιν όσον και κατά την άναχώρησιν της κ. Βιντμάν. Η άτυχής μητήρ μετά την συνδιάλεξιν άνεχώρησε και πάλιν διά την φραγκοφύρτιν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΛΘΕΙ

Υπό τῶν ασιωτότερων των ολιγών, άφικνείται άσπίον εις την νέαν και όριστικήν πλάνην πατρίδα της, η Α. Β. Υ. η νηυστή του Διαδόχου του Έλληνικού Θρόνου, Πρίγκηπισσα Φρειδερίκη.

Η «Ευρώπη», διερμηνεύουσα τά αίσθηματά του με άπειρον άφοσίωσιν περιέβαλλοντες την Βασιλικήν του οικογένειαν Έλληνικού λαού, όστις ένδοξιάς της έτοιμάζει ύποδοχόν, της εύχεται διάδωγμα «ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΕΛΘΗ» και την διαβεβαίω, ότι άνάμεσα εις την άγάπην, την λατρείαν και την τυφλήν άφοσίωσιν με την όποιαν θα την περιέδωκεν όλοι, δέν θα αίσθανθή οὐδ' επί στιγμῇ ότι άπεμακρύνθη από την προσφιλή της γενέτειραν. Εις την Έλλάδα θα είναι όσαν εις τόν ίδιον οίκον της και κάτι πλέον ακόμη. Η ασπίαν προσφίλης μας Βασιλίσσα!

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Έλπιζομεν ότι, ή υπό του ύπουργείου Παιδείας ριβεθείσα ιδέα, όπως εις τους εκάστοτε τελουμένους Βαλκανικούς άγώνες μετεχουν και 30 μαθηταί των Γυμνασίων εκάστου Κράτους, θα γίνη άσμένως δεκτή από όλους έν γενεί τάς Βαλκανικάς Κυβερνήσεις.

Αι όμάδες αὐταί, πού θα φιλοξενούνται κατά την γενομένην πρότασιν από το ύπουργείον Παιδείας του Κράτους εις ό θα τελήται εκάστοτε ή Βαλκανική, θα γίνονται άφορητά καλύτερα γνωρισμένα μεταξύ των Βαλκανικών νεολαίων και οι καλύτεροι φορείς του ειρηνικού και συναδελφωτικού πνεύματος. Ο κ. Γεωργακόπουλος, έμ πνεύσει του όποιου είναι ή ριφθείσα ιδέα, είναι άξιος των θερμότερων συγχαρητηρίων όλων μας.

ΗΤΟ ΚΑΙΡΟΣ

Η άπαγόρευσις της ίδρύσεως ταβερνών και καγός συνάφους είδους κοσμικών κέντρων πορνεοειρώς Ιερών ναών, μάς εύρισκει άπολύτως συμφωνούς. Ο σεβασμός προς τά θεία ήτο καιρός να έπιβλήθη και διά του νόμου, όπου δέν ήτο δυνατόν να τόν επιβάλῃ ή λογική και ή φρόνησις.

ΟΡΘΟΝ ΜΕΤΡΟΝ

Τό μέτρον της «κατασκευής ψυγείων» διά την τοποθέτησιν των προς έξαγωγήν προωριζόμενων έλληνικών φρούτων και σταφυλών, πού έγκαινιάσθη εις τόν νέον λιμένα του 'Ηρακλείου, πρέπει να έπεκταθή τό ταχύτερον και εις τους λοιπούς έξαγωγικούς έλληνικούς λιμένες. Με τόν τρόπον αὐτόν, άχι μόνον δέν θα καταστρέβεται ένα μέγα μέρος των προς έξαγωγήν έλληνικών προϊόντων προς μεγάλην ζημίαν και των παραγωγών και της όλης έθνικής οικονομίας, αλλά και γενικά όλα τά έξαγόμενα είδη θα διατηρούνται εις κατάρτασιν άποσπείλουσιν την δυσφήμιση του έλληνικού όνόματος εις την ξένην. Διότι τούτοδόν τι άκριβώς συνέβαινε μέχρι τούδε λόγω του ότι μέγα μέρος των έξαγομένων έφθανε άχι διατηρημένον άπόγοις.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΜΑΣ

Η σύνθεσις υπό την όποιαν ή Έθνική ποδοσφαιρική μας όμάς έπεβλήθη, κατά τό τελευταίον μάτς, επί της Ισχυράς άντιπαλῶς της και μάλιστα με τό τιμητικόν σκόρ των 3 γκολ, πρέπει να παραμείνη και ή όριστική της τοιαύτη. Αι συχνά άλλαι και οι πειραματισμοί, ού μόνον δέν ώφελούν εις τίποτε, αλλά άπανταίως παρεμποδίζουν την άπαραίτητον προύμνασιν, διά την άπόκτησιν της συνεχούς, πού είναι τό άσφαλέστερον μέσον διά την έπίτευσιν της νίκης ή της τιμητικής τουλάχιστον έκπροσώπησεως των Έθνικών μας χρωμάτων.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

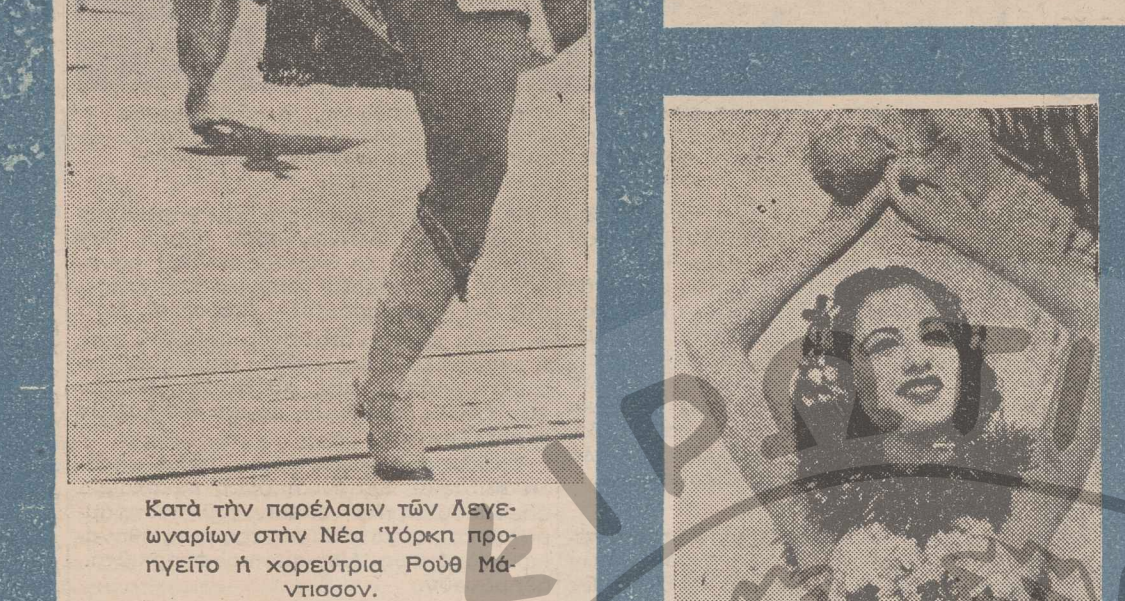
Ίδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ Άρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΑΘΗΝΑ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑ. ΨΥΡΡΗ

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ ΜΑΣ

Η Καντίνα μετά τόν βομβαρδισμόν υπό των Ιαπωνικών άεροπλάνων.

Κατά την παρέλασιν των Λαγυναρίων στην Νέα Ύρκη προηγείτο ή χορευτρία Ρούθ Μάντισσον.

Άνω: Ψαράς στη Βρετανία. Κάτω: Η Σίρλε Τέμπλ γιορτάζει την πρωτοχρονιά.

Μία χορευτρία της Χονολουλού.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Φτωχός συνάδελφος, πού ειχε τό άτύχημα να τού διαγνώσῃ το παιδί λυσσόν σκύλος την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, άναγκάστηκε να προσφύγη εις άκατάλληλον όρειον στο σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Οι νοσοκόμοι τόν άποσπείρουν.

— Δέν ήξερες, μαρέ άνθρωπε τού Θεού, πως είμαστε και μεϊς χριστιανοί και θέλουμε ν' άναπαυθούμε!

— Τό ξέρω και τό καλοξέρω, άπαντά ο ταλαίπωρος συνάδελφος. Ο σκύλος όμως του γείτονά μου, δέν ήθελε να τό καταλάβῃ ο άφιλότιμος και φυσικά, δέν μπορούσα να κάνω διασφορετικά.

Εις τό ειρηνοδικείον κοσμική πέννα προχθές. Εδικάετο για στή άρστοκρατική κατηγορουμένη ότι δέν είνε έξοφθαλμι έν άέτις τους λογαριασμούς της πλυστρας της!

— Την έλήφθασα κατά την συμφωνία πού κάναμε από τόν παρελθόντα 'Ιούλιο όρκίζεται ή κυρία, καταντροπιασμένη.

— Ναί, βεβαίως και ή μηνύτρια. Άλλά τότε ο κύριος δέν φορούσε φανελλές και ζιλέ όπως σήμερα, ούτε είχε συνάχι να λερώνῃ τόσα μαγιήλια, ώστε να δγάλώ τά νύχια μου στη σκάφη.

Και ο ειρηνοδικής την έδικάωσε.

Εις ένα μπαρ, έγένετο πρόχθες μέγας θόρυβος από παρέαν νεαρών λεοντιόθεν περί του τί έχάρσαν ο καθένας στην έκλεκτή της καρδιάς του έπ' ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς.

— Έγώ, έλεγεν ο Ντιντής, της έχάρσαν ένα κολλίε θαύμα και μία μπριγιαντίνη.

— Έγώ, έδεσάινεν ο Ριρής, της έχάρσα ένα δακτυλίδι με θερμότητα και ένα κραγιόν.

— Τόσα πολλά, άδύνατον Ι παρατηρήσει κάποιος. Καί άποτεινόμενος στο Μιμή πού άπόμεινε σιωπηλός, έρώτησε: Έσύ τό πιστεύεις;

Και ο προκληθείς άφέλεστατα: — Όσον άφορά γιά τό δακτυλίδι, και τό κολλίε, δέν έχω ιδέα. Γιά τό κραγιόν όμως της Άλφης και την μπριγιαντίνη της Ντίνας είμαι βέβαιος. Τώρα δά μόλις έλέρησα τό μαγιήλι μου καθασπρίζοντας τά μάγουλά μου από τά φίλια της πρώτης και τόν όμο το σκακκιού μου όπου έγειρε τό κεφάλι της ή δεύτερη.

Η συνέχεια δέν ήκούσθη, διότι διεξήχθη στο τμήμα όπου ώδηγήθη ο όμιλος.

Ένας υπάλληλος παντοπωλείου προκειμένου να παντρευθή την ήμέρα της Πρωτοχρονιάς, κατασκηνώνει στα λουτρά «Ασκληπιός», όδός Βερανζέρου, γιά να κάνει τό προγαμύλιο λουτρό του. Τέτοια μέρα όμως τά λουτρά είναι κατάστρα και ο Ποτής — έτσι τόν λέγανε — άναγκάζεται να περιμένει σιρό. Περιμένοντας συλλογίζεται.

— Τι διάβολο, τόσο πολύς κόμος θα παντρευθί αύριο;

Ο φοκαράς δέν μπορούσε να καταλάβῃ πως υπάρχουν και άνθρωποι πού δέν ήκούσαν μόνον σαν παντρεύονται!

— Ο κύριος, γνωστός έπιστήμων, πτωχότερος του 'Ιούδ, πρό του γάμου του, διαβάσει μετά τό δείπνον της Πρωτοχρονιάς στην ώραία άλλά άμόρφωτον σύζυγον του, πού την ένυμφευσή γιά τη μεγάλην προίκα της, τό έρωσύνά νέα!

— Την παρελθούσαν Τρίτην κυκλών έσάρφωσεν έντός δεκά λεπτών ολόκληρον περιοχήν της Βορείου Άμερικής.

Και ή κυρία διακόπτοντας.

— Στάσου, Πανγκή, σε παρακαλώ να φωνάξῃ της καμριέρας μας να της τό διαβάσῃ αὐτό, πού κάνει ή άγίαρτη να παρῶσι δύο άρες ένα σάβον!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

—Τοι-Λιού-Τοιάν! έφώναζε ο Διοικητής της Ασφαλείας κι' εκτύπησε στα μάτια τον περιεργό εκείνον Κινέζο που προχωρούσε σκυφτός κοντά του.

—Μ' έφωνάτε;

—Πρέπει να δώσουμε ένα τέλος σ' αυτήν την κατάσταση.

Ο διάλογος αυτός ένινετο μέσα στο ίδιο γραφείο του Διοικητή της Ασφαλείας. Τού 'Αστνικ, σ' Μπενόσες. Δεν περνούσε ημέρα που ο αστυνομικός να μην έφαινε τρία - τέσσερα πατώματα στο δρόμο. Ο Τού 'Αστνικ αναγκάστηκε να ζητήσει από το Λονδίνο επικουρία. Ποιά όμως ήταν η εκπλήξη του όταν έμαθε ότι με ταχυδρομικό αεροπλάνο έφθασε στο Μπενόσες ένας Κινέζος.

—Όνομάζομαι Τοι-Λιού-Τοιάν, γιά όλον τον κόσμο. Πράκτωρ 24Α γιά την 'Ιντελλίτζανς Σέρβις' και Ρόμπερτ Τσάκσον γιά τα πιστοποιητικά της γεννησέως μου. Έστειλάτε ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα πρό επτά ημέραν στο Φορέιν Όφφισ. Η 'Ιντελλίτζανς Σέρβις' έστειλε έμένα. Γνωρίζω να παρουσιάζομαι Κινέζος, όπως μπορώ να γίνω φαίριος, και ό,τι άλλο θέλετε, κάποιος τέλος πάντων από τους ανατολικούς αυτούς λαούς. Έχουν είκσις ολόκληρα χρόνια και γνώριζα τη γλώσσα τους και τα έθιμά τους. Διατάξτε.

Ο Τού 'Αστνικ τού έξηγησης την κατάσταση και τον παρεκάλεσε να πάει ν' αναπαυθεί άκριβς ότου τον χρειασθεί.

Και δεν άρνησες. Την επομένη πολύ πρωί, ένας μουσικός αστυνομικός έξιπνιχσε τον πράκτορα 24Α και τού παρέδωσε ένα σημείωμα.

«Χέες την νύκτα έσκότωσαν τον άρχιερέα των Μουσουλμάνων, τον Σείχη 'Αρα-σούλ».

Πετάχθηκε από τό κρεβάτι του κι' έπετα από ένα τέταρτο βρισκόνταν στα γραφεία της Διοικήσεως.

—Πρέπει να βρεθεί ο δολοφόνος και τού έγγραφο που έκλειψε. Μέσα στα έγγραφα από έδιδον μουσικές όδηγιες γιά τους Μουσουλμάνους. 'Αν τού διαδάσουν οι Βοσχαμένοι θα έχωμε πραγματική επανάσταση.

—Μπορώ να δώ τον νεκρό;

—Είμε μέσα σ'ή μεγάλη αίθουσα. Ο πράκτωρ 24Α, μ'ε σκυμένο πάντοτε το κεφάλι, πού πίσω του κρεμόταν η κινεζική κοτσίδα, πηλαιοσε τό νεκρό, έσκυψε από πάνω του και διάταξε να φέρουν ένα δυνατό φως μπρός από τό μάτι του νεκρού.

Με μία απότομη κίνησι άνοιξε τή βλέφαρά του. Έσκυψε, κούταξε και άνασπώσε τό κεφάλι. Στα χείλη του φαίνονταν ένα χαμόγελο πολύ περίεργο.

—Ο δολοφόνος, ψήφισες ο Τοι-Λιού-Τοιάν, ένε ένας αδύνατος, με μακρύ πρόσωπο, μ' ένα γενάκι πολύ μακρύ, όπως τό τραγό. Κάτω από τό άριστερό του μάτι έχει μία βαθεία ούλη.

—Πώς τ' ανακαλύψατε αυτό, Τοι-Λιού-Τοιάν; έρώτησε κατάληκτικώς ο Διοικητής.

—Τά είδα μέσα σ'όν κάθρεφτι των ματιών του.

—Τότε... από την περιγραφή που έκανεσ ο δολοφόνος και κλέπτης των έγγραφών θα είμε κανένας φαίριος βραχιμόνος.

—Έτσι είμε, είπε ο πράκτωρ 24Α και άρχισε να γύφνεται, να πλέναται, να ερσιμίζει τις διάφορες πάστες από τό πρόσωπό του.

—Τι κάνατε;

—Βγάδω τον Κινέζο από πάνω μου και γίνομαι φαίριος.

«Στείλτε πίσω μου τέσσερις αστυνομικούς. Άμα σφωρίξω να συλλαβούν τό πρόσωπο που θα τους υποδείξει».

Ο πράκτωρ 24Α ένύριξε τώρα μέσα στις πλατείες και τους έρημους ναούς των Βραχιμάνων. Τέλος ένύ έστριβε ένα δρόμο, βρέθηκε μπροστά σε μία πλατεία όπου διάφοροι φαίριες έκαναν επίδειξις. 'Η ματιά του άντκρυσε κάποιον που πατούσε σε κάρδουνα. Τόν άναγνώρισε άμέσως και πήγε δίπλα του. Κάνοντας πως τόν βροβεί σ'όν έργο του, τού θήφισες:

—Έμωθα από την άστυνομία, πως άν δεν άνακαλύφθω έ ερώστει της δολοφονίας τού Σείχη μέχρι τό μεσημέρι θα πετάξουν τό πτώμα τού βρομωρού μουσουλμάνου σ'όν ιερό μας ποταμό Γάγγη.

Ο φαίριος πετάχθηκε έξω από τή κάρδουνα και άρχισε να φωνάζει:

—Έγώ τόν σκότωσα! Έγώ έκείνη τή έγγραφο! Προημύ να με κρεμάσουν παρά να μολύνουν τον ιερό μας αυτό ποταμό.

Τότε ο πράκτωρ γένεψε στους αστυνομικούς και συνέλαβαν τό δράστη.

ΜΑΚ ΠΗΤΕΡΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Η πρωτεύουσα, θά γνωρίσει μετ' όλίγων ημερών παλαιών μεγαλείων. Πάλιν έπιτά από τόσα έπι ένας διάδοχος τού θρόνου νυμφεύεται, πάπιν ζένοι πρίγκιπες και πρίγκηπισσας θά συγκεντρωθούν έδώ διά τούς γάμους, πάλιν μεγαλοπρεπείς πομπές θά περάσουν από τούς δρόμους τών 'Αθηνών, και... άν δεν υπήρχε μισ άντίθετος αστυνομική διάταξις—πάλιν των 'Αθηνών τή κρινόδακτυλα θα έραϊνον με άνθη τούς εύτυχείς νεονύμφους...

Ήπληξε πραγματικά άπομνημόνιος, δι' όλους κυρίως τών έξουσών η εποχή εκείνη των γάμων τού Κωνσταντίνου. Η 'Ελλάς ήτο ακόμη μικρά, οι περί ζωής και κοινωνίας άντιλήψεις τελείως διάφοροι και η αφέλεια και ο αυθορμητισμός, δεν

μυστικός εκδηλώσεις περιγράφεται το Βασιλικόν ζεύγος τής Δανίας, ο Τσάρεθς, ο «νεαρός μικρός αυτοκρατορίδης», όπως τόν άπεκάλουν τότε, η Βασίλισσα Όλγα, η Νύμφη και οι λοιποί Έλληνίδες και ζένας πρίγκηπισσας.

Κάποτε τέλος πάντων θάνατι η πομπή εις τήν Μητρόπολιν, και εκεί, εν μέσω διηλύματων, ύπουργών, άξιωματικών και κοινοποροφωρούντων έπαρχιωτών δημάρχων, ένας τών όποιων είκε σκόπη εν μέσω Μητροπόλεϊ να «ρίξη» μετά τόν γάμον, έπ'αυτός τό μυστήριον. Με τήν ίδιαν διάταξιν, και εν μέσω επίσημων γάμων: (Κυδριόκεφαλοι! Νά μάς ζήσετε!) και άλλων, η πομπή επανέρχεται διά τών ίδιων όδών εις τή 'Ανάκτορα

ιν, διδει νομίζομεν τήν καλύτεράν είκόνα τής έορτής. Τό παραλαβόμενον από τήν «Ακρόπολιν» τού 1889, η όποια άφωσ έκθειάζει κατ' άρχάς άφηρημένως το «πανόραμα» τής συγκεντρώσεως, έρχεται κατόπιν εις τή συγκεκριμένα γεγονότα και λέγει:

«Η μεγάλη αίθουσα τών 'Ανακτόρων ήτο χέως τόσοσ μεστή πλήθους, άπαράλλακτος ως η πλατεία τού Συντάγματος κατά τήν πρώτην ήμεραν των γάμων, τό δε πλήθος αυτό τής ίδιας περιόδου ποιότητος (!!!). (Σ. Σ. Συμφώνως πρός τόν άνυμνητο συλλογισμόν, οι περιδιθάζοντες καθ' ήμεραν εις τήν πλατείαν τού Συντάγματος είνε... Αύτοκράτορες, Βασίλεις ή τούλάχιστον...Πρώτος Ουλάνοι!). Τά φράκα, έννοείται, έδέσποζον' άλλα πάλιν αὐτάν ήσαν και όλαι οι ένδυμοί, τας όποιας βλέπει τις εις τή πολυλήθη κέντρα τής πόλεως. Μερικοί-όλίγοιτοι εύτυχός από τούς κ. Δημάρχους-έπισημότησαν να παρασταθούν όπως είνε ένδυμένοι όχι τό Πάσχα και τας έορτάς εις τό χωρίον, άλλα καθως όταν πηγαίνουν εις τό παζάρι: φουτανέλλαν με παλτουδάκι ή κουστουμάκι με τετραγωνίδια, φέροντα τόν κοριντόν πολλών έτών, βράκες πολλάκις με σουρτουκό από πάνω, ρεδιγκόταν άπαστράπτουσιν εκ τής τριβίς.

Ευπρεπέστεροι πάντων τούτων τών πανηγυρτζιδών ήσαν τρεις - τέσσερες 'Οθωμανοί δημαρχοί τής Θεσσαλίας, ότινες έπισημότησαν οι άνδρες τών ενδυθέν με τή καλύτερά των ένδυματα και να έμφανισθούν κόμμοι και σεμνοί».

Οι Βασίλεις ήργισαν να έμφανισθούν, πράγμα τό όποιον έστρατηγότριοι δένοντες τής φουτανέλλας και τής βράκης, άλλα και τό όποιον έκούρως τήν άνοσημότητα. 'Επι τέλους εμφανίζεται και ο Βασίλεως, «'Αμωπης και παλαιορα, παλαιορα και άμωπης-άναφωρος» ο κοσμικογράφος τής εποχής—και οι στωικοί άναουσινάινται, και παρέχεται στενωπότη διόδος εις τούς ύψηλούς ζένους. Πρώτος εκφανείται ο Αύτοκράτωρ φέρων στωλήν θωρακοφόρον, μετά τής Βασίλισσας φερούσης ρόζ φορέμα μετά ώραιον διαδήματος. Είτα ο Βασίλεως τής Δανίας με στωλήν ναυάρχου, όδνών τήν Αύτοκράτειραν Αλφουόσταν...». και η περιγραφή, άτέρμων, ένθουσιώδης και μεγαλοπρεπής εις ύφος, συνεχίζεται. 'Είς τόν τετράκοντον, πληροφωρημένα, ο Αύτοκράτωρ έκχώρεσε μετά τής Βασίλισσας μας, ο Βασίλεως τής Δανίας μετά τής Αυτοκρατειρας... Μετά τόν βαλυσμόν ένγένετο πάλιν Πολυνέζα κληπ».

Δεν έκχώρεσαν όμως όσον έπρεπε εις τόν χορόν έκείνον. Και πρό παντός δεν έκχώρεσαν πολλοί οι γυναίκες, είτε λόγω έλλείψεως χώρου, είτε διότι τό θέαμα τών στωλών τας είκεν άπογοηστει, είτε διά λόγους σκετιζόμενους με τούς Πρώτους οφάρους και τούς Πρώτους άξιωματικούς των Κοζάκων. 'Αλλ' άς παρακολουθήσωμεν και πάλιν τόν πρό πενηντοτατίαν... συνάδελφον. (Πιστεύομεν, λέγει, ότι όλοι θα είνε έκείνοι, οι όποιοι διά έφωγαν από τόν χορόν άπογοητευμένοι, άφ'ού μάλιστα δεν ήπλησαν και τήν κατ' έξοχην γυναίκαίαν άπόλαυσιν, τόν χορόν. 'Ολίγοιται, μετρημένα, ένκόρυσαν' οι άλλοι, έμειναν οι ταλαίπωροι, καθ' όλον τό διάστημα, τοικοκολλημένοι εκεί, άσφυκτώμενοι, άνόρεκτοι. Βεβαίως δε διεμνημόνευον τήν εύχλην όλων αυτών τών θηλών, άποτεινόντες εις τόν Βασίλειά τήν παρακλητικήν, μετά τόν χορόν αυτών ζένων, να καιμ και ένα χορόν μεταξυ μας, από τούς συνθημόνους. Μόλις και μετά πολλού κόπου πειθαρχήσαν εις τήν άπομνημόνευσιν τών συννημένων αυτών τής πολυκομίας άστρα τινά, τία όποια σπινταλώς έξέλασαν έμπρός μας. 'Αλλά πόσα και πόσα δεν θα είδαμε! Αι παραλήψεις μας, ός μη φανθεί σκόπησι, ούτε οι προημιόσεις μας μεροληπτικαί».

Και άρχίζει κατόπιν περιγραφή των διαφόρων εμφανίσεων, των έορτήτων, και των χαρίτων μιας έκδοσης τής τής τότε άριστοκρατίας. 'Ολοι σκεδόν αὐτοί-τάς όποιες ο στενός χώρος δεν μάς έπιτρέπει ν' άπαριθμήσωμεν—ζούν άκόμη. Ποίος όμως θ' άναγνώριζε ποτέ εις τας σημερινάς υπερήλικας δεσποινίς τας άδρά όμοιότητας τού 1889; 'Ο χρόνος άμειλικτός μετέβαλε τήν φρεσκάδα εις ρυτίδες και τας πολυχρόμους έορτάς εις μαύρα πένθιμα φορέματα. Αι κόραι ή μάλλον οι έγγοναι τής επαχθής έκείνης θά διακριθούν εις τας δεξιόσους τών έφετηνών γάμων και έκείνων αι άδράι χάρτες θ' όποιων θα...άναρσιν οι σημερινοί κοσμικοί γράφοι. Ένα μικρόν δείγμα, άνευ σχολίων.

Έξ άριστερών πρός τή δεξιά: Αι Α. Β. Υ. ο Διάδοχος Παύλος, η πρίγκηπισσα Ορειδερική, ο πατήρ Της 'Εργετός-Αλφουόστας και η μητήρ Της. 'Η φωτογραφία έλήφθη τήν επομένην των άρραβώνων των, πάντες φέρουσι τοπικές ένδυμοίς τού Τυρκόλου.

είχαν άκόμη δώσει τήν θέσι τους εις τήν προσποίναν και τήν λεπτολόγη τυπικήτητα τής μεταπολεμικής περιόδου.

Φαντασθήτε λοιπόν, τί ένιμε, με αυτές τας προϋποθέσεις, όταν τόν 'Οκτώβριον τού 1889 ένγένοντο εις 'Αθήνας οι γάμοι τού τότε Διαδόχου Κωνσταντίνου, εις τούς όποιους παρέστη στρατιά ολόκληρη πρίγκηπων, ένας Αύτοκράτωρ, μία Αύτοκράτειρα, ένας Βασίλεως και μία Βασίλισσα, χωρίς να ύπολογίσωμεν τή μέλην τής ίδιας της Βασιλικής Οικογενείας.

Ο καιρός πανηγυρικός και αυτός, επέτρεψε όχι μόνον εις τας χιλιάδας τών 'Αθηνών, άλλα και εις τας χιλιάδας των έπαρχιωτών, οι όποιοι επί τούτω είκαν σπεύσει εις τας 'Αθήνας, να παρακολουθήσουν με άνεσιν τήν διά των άθηναικών δρόμων διάλειυσιν της πομπής. Πώς ήτο η πομπή και η έντύπωση έκαιμε, θα μάς τό είπουν καλύτερον παντός άλλου, αι έφημερίδες τής εποχής.

«Η πομπή, γράφει δημοσιογράφος τής εποχής έκείνης—έξελισσομένη εν τή ό-δω Σταδίου τή ευρύτερα και ευπρεπέστερα των άλλων όδών, είνε άληθής έτασία και θριαμβευτική, ο δε έμμετρος ένθουσιασμός τού λαού και η τάξις, ήν διατήρησε καθ' όλην τήν διάβασιν, πηλάν αυτών και δεν θα έμειναν βεβαίως άπορησάτητοι υπό των ζένων ήγεμόνων.

«Εκ των ζένων ήγεμόνων, ιδιαίτερον ένδιαφέρον προεκάλλουν κατά πρώτον λόγον ο Αύτοκράτωρ με τήν θαυμασίαν έλευκλήν στωλήν του και τό άργυρόν κράνος. Τό κράνος αυτό δεν είκε λοφίον. Άργυρούς δακτύς, έπικαθήμενος επί τήν κορυφήν, έταπεινών τόν τράχηλον και άνατέινε τας πτέρυγας. 'Ο ζανθός 'Ασπας, εν τή άπαstraπτόου έκείνη περιβολή, δεν είκε πλέον τήν όψιν θνητού. Έφαίνετο μυθικός τή προσημνία, άλδήρος Λαγκυριν τής παραδόσεως. Και ο λαός, ο τυλοθύμνος πρό παντός έξ άστράπτοντος μεγαλείου, έμμεν ένως εις τήν θέσιν τού Γουλιέλμου Β'. 'Αλλά δεν ήτο όλιγοτέρον θαυμασία τής Αύτοκρατειρας η όψις με τό έξοσίον στεφάνο επί τής κεφαλής.

Είς δέ τήν θέαν τής πρίγκηπισσας τής Ουαλλίας, τής όποιας η ένθεος καλλονή εν τή βαρυντιστάτη περιβολή της είκε τι όμοιότητα πρός άπασιν, όχι πρός πραγματικόν, έξ άλλων δέ των στωμάτων έξέφυναν άλαληνός θαυμασμοί».

Με τό αυτό ύφος και με τας ίδιες θαυ-

«'Αλλά η κυρίως τελετή των γάμων, και η διά των άθηναικών όδών πομπή, δεν υπήρξε παρά μία από τας πολλές πανηγυρείς των ήμερών εκείνων και, ίσως-ίσως όχι η περισσότερο θαυματική. Διότι οι γάμοι τού Κωνσταντίνου υπήρξαν τότε η άφορμή μιας έτελειώτου σειράς έορτασμών εκδηλώσεων, δεξιώσεων, ύποδοχών ζένων, έποσημών, χορών και λαϊκών άκόμων έορτών.

Τό ίδιο βράδυ των γάμων ένιμε μεγάλη φωταίλια. Έξ αφνική όμως κακοκαιρία έπεδρόνισεν τήν τέλειον τού προγράμματος και, οι κατακλύσαντες τούς άθηναικούς δρόμους 'Αθηνάιοι και έπαρχιώται, άδμήμονον.

«Οι έπαρχιώται, γράφει μία έφημερίς, ...παρεδέρνον έδώ και εκεί με γουρλωμένα εκ τής όργης και των διαφευθεμένων έλπίδων μάτια και, ένθ περιπατείς άμέριμον, σε συλλαμβάνουν αίφνης εκ τού τράχηλου και έξηνιγμένοι, με βροντή φωνήν:

—Θα γίνω η δεν θα γίνω; σε έρωτούν.

Και άπηλπισμένοι παρεδέρνον και αιωνίως παρεδέρνον... Και η σκόνη πάντοτε ανυψούται εις παχείας νεφέλας ένθ άθωνος εισβάλλει εις τούς ρώθους και τα στόματα άποπνύουσα και προζέουσα άσφυξίαν».

Ευτυχώς, ο καιρός κάπως έβελητίωθη, και η προαναγγελλείσα φωταγώγησις επραγματοποιήθη.

Τήν επομένην ήμεραν των γάμων, ένγένετο εις τήν αίθυσαν τού θρόνου, τό περίσημον χειροβλήμα, κατά τό όποιον έκτονόδεος έπισημώς και... ήμειψίσμων παρλόασην πρό τής ύψηλής νύμφης 'Ασπας εις τήν χείρα της.

«Η Σοφία, γράφει μία έφημερίς, έν τή νέα στολή της, προσέλαβεν έκτακτον βέλγηντρον' οι γλυκυτόι όφθαλμοί της διεγύρνοντο έξαισίως υπό τής λευκής μολιάς. Έφαίνετο πως στενωχωρημένη έν τή νέα στολή της, όμως φιλομειδεστική και μετά τινος περιεργείας ύπεδέχτο τούς διάφορους συσταυόμενους Αύ-τjς».

Από τή μεγαλύτερα γεγονότα των ήμερών εκείνων, ήτο και ο χορός των 'Ανακτόρων, ο όποιος συνεχένιτρεσε ό,τι τό έκλεκτόν είκαν να παρουσιάζουν οι 'Αθηνάι, και ο όποιος έδωκε λαθιν εις περιγραφάς κοσμικής κινήσεως πρό των όποιων θα...άναρσιν οι σημερινοί κοσμικοί γράφοι. Ένα μικρόν δείγμα, άνευ σχολίων.

Η ΠΟΛΙ ΤΟΥ ΓΛΕΝΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΑΝΤΑΛΙΤΕ

ΜΙΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Γιά τόν ζένο που θα πρωτοβή στο Παρίσι, εύθης έξ άρχης θα τού κόμη έντύπωση ή άληθινά περίεργος μανταλιτέ τού Παριζιάνου. Έχει τόσα άλλωστε παράξενα ή παριζιάνικη νοοτροπία που στο σύ- νολό της χωρίς κανένα διαταγμό μπορούμε να είπούμε ότι άποτελεί ένα καθαρό ιδίκο της κλάδο στο σύνολο της ευρωπαϊκής άν όχι τής ανθρώπινου νοο- τροπίας. Έάν ή λατινική νοοτροπία είνε κοινή δι' όλους σκεδόν τούς λατινικούς λαούς και ή άγγλοσαξωνική δια τούς 'Αγγλοσαξωνίους και ή ανατολική δια τούς 'Ανατολί- τας, ή παρισηνή, μολονότι καθαρά λατινική δεν έχει σκεδόν τίποτα τό κοινόν πών.

Ο Παριζιάνος βλέπει τά πράγματα με έντελώς ιδιόκον τον μάτι και δεν έπηρεάζεται από τίποτε.

Με κέντρον σκέψεως και ένεργείας τόν χαρακτιριστικό ζανιμανισμόν τού ζή εις ένα έντελώς ιδιόκον τον κόσμο, ο Παριζιάνος, έ,τι γιά μάς τούς 'Ανατολίτες είνε άνή- θικον ή άπλοήτων, είνε κοινών και σινηθές. Άρκει αυτό να ικανοποιή τό γούστο του γιά τό έκτελέσει χωρίς καμμίαν σκέψιν.

Τό να φιλήση ένα νέος τήν άγαπημένην του μέσα εις ένα καφενειόν εις τόν τόπον μας, είνε ικανόν να προκαλέσει όλόκληρον σκάνδαλον, και 'Μικρού Ρωμνού' υπάρχουν τας, να γίνη τό θέμα τής ήμερας, ένθ έδώ στο Παρίσι τίποτε δεν είνε πλέον κοινό, τόσον μέγαν ό,στε κατά τας πρώτας έορτές ρινός ύφας, όλα τά κεντρικά και άποκεντρικά καφε- νεία να βρισθόν από άλληλοακαχώροντα ζευγα- ρικά.

Τό τοιούτον ένας ιδιόκός μας σεμνόντως 'Ανατολί- τας θα τό άποδοθή στήν 'παριζιάνικη ζε- τισιωσία' ή άνθηκότητα, άλλα μακρόν τούτου μόνον τόν παριζιάνικο ζανι- μανισμό εύρίσκει ή βάσις του.

Άλλά και τό τοιούτον δεν είνε και τόσον χαρακτιριστικό τής παριζιάνικης μανταλιτέ, έφ' όσον άλλωστε κατά τινος είκε ως άντιπόδός του τήν άνθηκότητα ή τήν ζετισιωσία.

Φαντασθήτε όμως ένα σεβάσιμο γέρο με γενειάδα και φοβερίτες άφαισινόμενα στα... αλογύρια, ή με κοσμική δεσπο- νίδα να τραυμάτιζεται σ'ής μανέζες των 'Ρέτας φαίνες' μαζί με κάθε είδους κο- σμιο. Τόσον τό πρώτο, όσο και τό δεύτε- ρο, η νεοελληνική κριτική θα τό κατά- τασσε από φρενολογικά συμπτώματα.

Και έν τούτοις έδώ στο Παρίσι, ούτε ο σεβάσιμος γέρον, ούτε ή κοσμική δε- σποινίς προσεάλλησαν ποτέ από κάτι παρόμοιον. Άπλούστατα κάνουν τό κέφι των να συντάζουν τις ταδέρνες τών από- κλητών ή τά ταπεινά μπισωτά της Villette και της Bastille ή διπλωμάτας και ύπου- ρούς άκόμα να παίρνουν τό... ναργιλέδάκι τους στο ανατολίτικο καμπαρέ τού Μοσκί κατά τή συνοικία τού Βοτανικού...!

Πολός δε κόσμος από τόσο συνάδω- ρας τά άριστοκρατικά ντόνατ του! Παρά θεωρούν άπαραίτητον συνημώμα- τού γληντιού τών να παίρνουν τήν 'κρεμ- λινόδουσαν' των κατό τού πρώι στις Halles (κεντρικές αγοράς)!

Άλλά πως είνε ο Παριζιάνος σ'ής κοι- νωνικές του σκέψεις; Τόν έφρατίζερε όπωσ τόν έφρατίζομεν, διακριτικόν, εύ- γενή, ζένιτλεμν! Άλλά δυστυχώς ο τότε ούτος Παριζιάνος δύνατον να ύπηρε- σήκε, ίσως πρό τό πολέμου, άλλα τότε τίποτε απ' όλα αυτό δεν τόν διακρι- νεί. Ο σύγχρονος Παριζιάνος είνε ένγι- οτής, κοντρός, αδιάκριτος, ύβριστής, καυ- γατζής, μισόέκνος!...

Τόν χαρακτjρα και τήν νοοτροπία έ- νός λαού δεν πρέπει να τόν ήπτοίμε στήν άριστοκρατία, ούτε στα χαμηλά λαϊ- κά στρώματα.

Στό σύνολο όμως τών έπιπάτων ενός τράμ φαίνεται ο χαρακτjρ ένός λα- ού.

Έ, λοιπόν, μέσα στο τράμ ποτέ ο Πα- ριζιάνος δεν θα προσέφην τήν θέσιν του εις μίαν ήλικιωμένην κυρία ή εις ένα

Και έπειδή ο λόγος περί χορού, στα παρισινα ντόνατκ μπορεί να σπουδασή κανείς πιο θετικά τόν παριζιάνικο χαρα- κτjρα.

Σ' ένα ντόνατκ οισαόηποτε τάδεμα δεν χρειάζεται να έχετε γνωριμίες γιά να χορέψετε.

Άρκει να σάς άρσση μία ντάμα—έστω άν άν συνοδεύεται—γιά να τήν καλέσε- τε να χορέψη μαζί σας. Και ή Παριζιάνα

τραυματίαν πολέμου. 'Ισως γι' αυτό μάλι- στα τό Κράτος έφρόντισε να παραχωρή- σης εις τούς τραυματίες του ειδικάς θέ- σεις, γνωστάς έδώ υπό τό όνομα 'ήρη- μύμεναι θέσεις'.

Άλλά και βλασφημία είνε πολύ ο Πα- ριζιάνος και μέχρις άπίας αίσχυράλογος, ποτέ δεν θα σεβασθούν τό περιβάλ- λον άν πρόκειται να ύδριούν κανένα, έστω και με τας αίσχυρότερας τών φρά- σων. Είς τήν άγένεσιν πρέπει να άποδοθή τό τοι- ούτον άρά γε: 'Εγώ δια- φωνώ! Μόνον εις τήν ζανι- μανιστική μανταλιτέ του!

Άλλά ο Παριζιάνος είνε και μεγάλος μέθυσος. Πί- νει ό,τι βορ. Από τό πρώι ως τό βράδυ, ιδίως τά λαϊ- κά μπισωτά, είνε γεμάτα από νεαρούς και νηπάλ- ους ύφους τού έθίκου.

Στό Παρίσι πίνει όλος ο κόσμος, όλων τών ήλικιών, όλων τών τάξεων!

Η έναντίον τής κατανα- λώσεως των οίνονγευμα- τών ποτών έταιρεία με τας παντοειδείς τής εικό- νας, βιβλιάρια, διαλέξεις κλπ. τίποτε δεν ήδυνήθη μέχρι τούδε να κατορθώ- σης. Και έτσι πρός τό βρά-δυ οι δρόμοι και τά μπουλ- άρα γεμίζουν από μεθυ- σους, που όχι άλίαντος εύ- νη ή μέθη τους καθιστά πολύ έπικινδύνους.

Άλλ' ο Παριζιάνος δεν μεθά από συνημώματα ή ά- πό πάθος άνδρ προτιμά. Πίνει όποτε τού κάνει γού- στο γιά να πη και πίνει ό- σο του άρσσει. Σπάνία ό-μως από πάθος ή άποσυ- νήθεια!

Στό θέατρο ο Παριζιά- νος μοιάζει περισσότερο με ημάς τούς 'Ανατολίτες παρά με τούς άλλους Ευ- ρωπαίους. Και πρώτα-πρώ- τα ποτέ δεν είνε στο θέα- τρο πρό τής ένάρξεως τής παραστάσεως. Μέχρι τό

μέσα τής δευτέρας άκόμα πράξεως ο Πα- ριζιάνος εξακολουθεί να πηγαίνει στο θέ- ατρο, άδιαφορών άν ός άντιοικήτη περνώοντας απ' έμπρός σας. Κατά τήν πα- ρούσασιν διαρκώς κριτικάζει ποτέ τους ήθεσμούς, ποτέ τήν ένοχή και σκεπτικισμό τού έθίκου τού 'Ανατολίτη. Χειροκροτεί δε με τας συνδέσεις του. Μόλις άπίας, σε κανένα άλλο μέρος τού κόσμου δεν συνήντησα παλάμας... πλέ- ον ήχηρας από τάς παρισινάς!

Και όλα αυτά γιάτί 'έτσι τού άρσσει'. Άλλά έκείνο τού όποιον είνε κατά τήν γνώμην μου άκατανόητον είνε ή μαντα- λιτέ τού Παριζιάνου άπέναντι τής γυναί- κας.

Ο Παριζιάνος συνήθως μπροστά σε μια νέα γυναίκα είνε εύγενέστατος σε έκφράσεις και υπερβολικά ναλάντορος. 'Επι πλέον τρυφερώτατος εις τας έρωτι- κές του σκέψεις και καλός νοικοκύρης άπέναντι της αυθύου του.

Άλλά δεν είνε περίεργον φαινόμενον ένθ τόν βλέπετε τήν μία στιγμή να θλι- πεται σ'ής παλάμες του τρυφερά τό κεράκι της φίλης του, να τήν άρρίκη έξαρνα στα χεστόκρια τήν άλλη στιγμή.

Γιά τόν Παριζιάνο η γυναίκα δεν είνε παρά τό μοιραίο θύμα του!

Τήν μεσοκρίτίζεται ίσως χειρότερα από τήν 'Ανατολίτις!

Ο Παριζιάνος κατά γενικόν κανόνα εί- νε κηφνός.

Παντού έδώ στο Παρίσι είνε οι γυναί- κες που κρατούν τά κλειδιά τόσο τού έμπορίου όσο και τής βιομηχανίας!

Μονάχα σ'ής κοντρές δουλειές θα ά- ναντήσουν τούς άνδρας.

Βεβαίως αυτό δεν συνέβαινε πρό τό πολέμου, άλλ' από τότε που η γυναίκα μπήκε σ'ής άνδρικές δουλειές, σ'ής α- σ'ής εξέτοίσε τόν άνδρα!

Τώρα στο Παρίσι δουλεύει η γυναίκα και ο άνδρας εισπράττει!

Και αυτό είνε τό κυριώτερο point της παρισινης μανταλιτέ!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΕΛΛΑΣ

Η Εξωτική Σαγκάι

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΚΕΛΛΑ

Η ΦΘΙΣΙΚΗ ΜΟΥ ΕΡΩΜΕΝΗ

Την Άντρε την γνώρισα ένα θρόνο ο' έναν υπάθριο χορό. Ήταν η 14η 'Ιουλίου, η ημέρα της 'Εθνικήςεορτής των Γάλλων που κατά παλιό έθιμο σε κάθε σταυροδρόμι στήνεται χορός που διαρκεί ως το πρωί. Ήνας ακόμα στο Παρίσι—δέν ήταν πολλές καιρές που είχα άφισα την Αθήνα—μου έκανε εξαιρετική αίσθηση το πρωτότυπο αυτό έθιμο των γάλλων.

Ήτσι, περισσότερο από περιέργεια παρά από διάθεση να πάρω μέρος στην εθνική αυτή πανδαισία των γάλλων, βρέθηκα στην πλατεία του χρηματιστηρίου, που καθώς με είκανε πληροφορήση γίνονταν κάθε χρόνο κεί ο μεγαλύτερος χορός.

Ο φίλος μου που με συνόδευε φρόντισε και δρῆκε ένα τραπέζι στην πλατ—φόρμ του μεγάλου καφενείου της πλατείας που από μπροστά μας περνούσαν όλα τα ζευγάρια που χορεύανε. Γύρα μας καθίστοι και ὀρθοί χιλιάδες κόσμος κάθε τάξης, άντρες και γυναίκες, θυζανιάρικα και ἡλικιωμένοι !

Στο διπλανό μας τραπέζι δύο θελκτικά κοριτσόπουλα, δύο κουκλιστικές ὁμορφιές, που θαφερναν τὸν καθένα σε δυσκολία για νὰ ὀρθή τὴν ὁμορφότερη !

Ή μία ξανθοῖ, ἡ ἄλλη μελαχροινῇ...

Είκανε πιτὴ τὴν μύρα τους και ρίχνανε ματιές δεξιά και ἀριστερά ἀσφαλῶς για κανένα καθάλλιτρο που θα τις προσκαλοῦσε να χορεύουν. Καθὼς δὲ ο φίλος μου κ' ἐγὼ εἴμαστε ὀπίο κοντινὸι τους γειτόνοι στὰ τραπέζια, τους προσφέραμε τὸ μπράτσο μας και δεχθήκαμε μ' ἐξαιρετικὴν εὐγένεια.

Θυμάμαι πῶς χορεύσαμε ἑτοιμαζὶ ὅλη τὴ νύκτα ὥς τὴν ὥρα που ἡ πρώτη αὐγὴ ἔπαινε να ξεχωριάσῃ τὸν κατὰμαρνον οὐρανὸ τοῦ νυκτερινοῦ Παρισιοῦ.

Ύστερα τις συνοδεύσαμε και τις δυὸ ὡς τὰ σπιτὶ τους, ὅχι πολλὸ μακριὰ ἀπὸ τὰ δικά μας.

Ή Ἀντρέ ἀπὸ τις πρῶτες ἀκομὴν ἡμέρες τῆς γνωριμίας μας μ' ἐνέπνευσε ἕνα ἀγνωστὸ ὡς τότε σὲ μένα αἶσθημα !...

Και ἀπὸ τότε γινίκαμε φίλοι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ

Τι θέλω, μ' ἐρωτᾷς, νὰ μοῦ χάσεις, μικροῦλα μου; Μὰ τόσο ἀγαπῶ ποὺ εἶναι φόβος μὴ χρεωκοπήσῃς ἀν δώσῃς ὅλα, ὅσα θὰ σοῦ πῶ.

Θέλω τὰ καστανὰ σου τὰ ματάκια, θέλω τὰ χεῖρά σου τὰ μαλλιά, θέλω τὰ γελαστὰ σου τὰ κεῖλακια

Θέλω τὴν ἀπαλὴ σου ἀγκαλιά.

Θέλω... Μὰ τί; κακίωγεις; Στάσου! τί; κλαίς; Ἐτοί στοῦ εἶπα, χωράτο!

Γέλασε πάλι, γέλα σε οὐστός σου αὐτὸ τὸ ὄμορο μόνο σου ζητῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ἀγαπηθήκαμε, περάσαμε ἀπειρες νύκτες μαζί ποὺ ο πόθος σπᾶει τὰ δεσμά του και οὐν καινούριο ὄλονο τρέχει ἀπερίσκεπτα στὰ λειβάδια τῆς ἡδονῆς !...

Πέρασαν ἕνα, δυὸ τρία χρόνια !...

Μὰ ἕνα θρόνο ἡ Ἀντρέ δὲν ἴλεσε στὸ ραντεβού ποὺ τὴν περιμένα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα μοῦ ἔγραψε πῶς ἴταν ἄρρωστος !

Αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

αὐτὴ εἶπε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΤ' ΉΧΟΙ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Εἰκόνα και ὁμοίωση τῆς ψυχῆς μου, — παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί — ἀνθε ὅνα γυνίμο, κλωρ κλαδί, καινούργια νότα στ' ὀρατόριο τῆς ζωῆς μου,

δὲ βρισκω λόγια — κι' ἄλλα λόγια — νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔχω νότες νὰ σοῦ πλέξω ἕνα σκοπό:

Σκοπὸ, ποὺ σὰ νανούρισμα νὰ μοιάζει, τὰ μάτια σου μὲ χάϊδο νὰ σφαλᾷ, τὴ νύκτα ὅταν τὸ Ἑρεβος κυλά και φτάνει ἐντὸς μου ὀρμητικὸ και μάγ—καλιάζει!

ἕνα τραγοῦδι, ποὺ σὰν ἄρια νάρχινά κάθε πρῶτ και στοργικά νὰ σὲ ζυπνᾷ.

Σὰν ἀνοιξὴ ἔχεις ἔρθει ἀνθροστεμμένη, σπὴν πὺδ ἐφαρτική μου χειμωλιά, και γέμισες ἀπὸδὸνα τὰ κλωνία και χελιδόνια τὴ σκεπή μου τὴ θλιμμένη, ποὺ ὅλο κινοῦν τὰ βελουδένια τους φτερά

πάνω ἀπ' αὐτὴν και μοῦ τονίζουν τὴν χαρά.

Σὰ σκύβω στὰ ματάκια σου, παιδί μου, πανέμορφο τὸν κόσμο ὅλο θωρᾷ, και τ' Ἀῤῥιον, ποὺ με πιστὴ καρτερᾷ, ἡ Νέα Γενιά καλεῖται τὸ ἀντικρὺ μου. Τότε, ἀπὸ ὅνα ἐκινῶντας ἡ καρδιά, σφισταγκαλιάζει ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιά.

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΟ ΠΙΟΣΙΒΑΡΟ ΕΚΡΗΜΝΙΣΘΗ!

Κατόπιν παρακλήσεως τῆς ἰσχυροτάτης Συνομοσπονδίας τῶν γυναικῶν τῆς Ἰαπωνίας, ἡ κυβερνήσις τοῦ Μικᾶδο ἀπεδέχθη και ἐκρήμνισε μάλιστα τὸν περίφημο Γιοσιτάδρα, τὴν ἐφύλακτὴν τῶν 100.000 ἡμερῶν. Ὁδὸ ἐξήρανσις διὰ παντός ἡ παρᾶρση αὐτῆς πᾶσι τῆς γὰρᾶς και τῆς διαστροφᾶς, ποὺ ἐν τούτοις συνεβέθε τὸσον με τὰς ποικιλικὰς προϊστορικὰς παραδόσεις τῆς Ἰαπωνίας.

Ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων, οἱ Ἰάπωνες χωρικοί, κυνηγημένοι ἀπὸ τὴν πείναι και τὰ χρεῖ, εἰρσκαν μίαν λύσιν εἰς τὴν ἀπέλπιθα κατὰστασιν τῶν, ἐνοικιάζοντες τὰ κορίτσια τῶν εἰς τοὺς πλουσιώτερους κατασκευαστῆρας τῶν κέντρων διασκεδάσεως.

Τὸ συνθεστέον συμβεβῆαιον προέβλεπε νόμιμον δουλείαν τριῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ 99 οἱ οἱ γονεῖς τῶν δυστυχημένων αὐτῶν κοριτσιῶν δὲν κατάρθαναν νὰ τακτοποιηθοῦν οἰκονομικῶς καὶ ὑπερεσβότον καὶ δευτέρον και τρίτον πολλὰς δανεισμῶν εἰς τοὺς ἐντιμωτάτους ἐμπόρους τοῦ Γιοσιτάδρα.

Τώρα ἡ κατάργησις τῶν συνθεβῆαιον αὐτῶν ἀπέδρασε τὴν ἐλευθερίαν εἰς 100.000 γκέισας κλεισμένες ἀπὸ ἐτὼν μέσας σὲ ὀρόμικα σπιτῖα ἡ παλάτια.

Ἀλλοτε εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, τὸ Γιοσιτάδρα δὲν ὤφισατο. Οἱ χωρικοὶ δὲν ἐνοικίαζαν τὰ κορίτσια τῶν, ὅχι διότι εἶχαν χρήματα, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχαν κρίσιμα πρὸς ἐνοικίασιν.

Ἀπὸστατα ὑπῆρχαν ὀργανωμένες σπείρες, οἱ ὁποῖες ἐκλεπτον τὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο. Τὸ ἐμπόριον τῆς γυναικεῖας σαρκὸς ἦτο ἐν τῇ δόξει του. Ἀλλοτε τότε, ὅπως και τώρα ἀκόμη, οἱ γυναικες ἐθεωροῦντο ὡς διαδεστωμένοι θῆρος δὲνα τὴν ἰαπωνικὴν οἰκογένειαν.

Τὴν ἀγρίαν αὐτὴν κατάστασιν κατήργησεν ὁ Σογὺ Ζινζαγμον ἕνας «φοτισμένος δεσποτὴς», ὁ ὁποῖος ἐπέβλεπε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου μίαν τάξιν εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν κατάστασιν.

Αὐτὸς ὁ θεσπισας και τὸν Γιοσιτάδρα, ὅχι ὅμως τὸσον ἀπὸ φιλευσπλαγγινῶν, ἀλλὰ διότι εἶχε κυρία ἄλλον λόγον. Ἡ θεὰ κατατλήλους κατασκόπους διὰ νὰ ὑπονομεύουν τὴν τάξιν τῶν νικητῶν Γοκουγκάσι, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐγίνοντο ἐνοχλητικοί.

Καὶ ἔρχετο σφοδρὸν ἀντίθετον εἰς τὴν γκέισας τοῦ Γιοσιτάδρα, οἱ ὁποῖες ἐδέχθησαν προθύμως νὰ γίνουν κατασκόποι του.

Ἡ Αὐλὴ τρομοκρατεῖται μὲ τὰ νέα ἐκείνη.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ἄκόμα ἕνας χρόνος ἀπάνω στὴ ζωῇ μας... Ἄκόμα πάνω στὴ οδυση φωτιά μας λίγη στάχτη, ἕνας ἀκόμα πικραμὸς κι' ἕνα καινούργιο ἄκτι κι' ἀκόμα ἕνα φαλλίδιομα σὲ κάθε ἀπαντοχή μας... —Ἀκόμα ἕνας χρόνος, ἀπάνω στὴ ζωῇ μας!...

Γυρίζ' ἀκόμα μιά φορὰ τῆς μοῖρας μας τ' ὀδράκτι και τῆς θνητῆς ζωούλας μας κοιταίνει ἡ κλωστή μας καὶ λιώστη μας. Στὸ κάθε νέο γύρισμα λίγη ἀκόμα στάχτη, λίγώτερα ὄνειρα κα' ἐλπίδες και καὶ μὴ μοῖς μας. —Ἀκόμα ἕνας χρόνος ἀπάνω στὴ ζωῇ μας!...

Ἐνας ἀκόμη πικραμὸς κι' ἄκτι κρυφὸ βαθεῖα μας... —Γυρίζει ἀκόμα μιά φορὰ τῆς μοῖρας μας τ' ὀδράκτι κα' οἱ μέρες λιγοστεύουν και λίγη νέα στάχτη, σὰν σὲ φωτιά ποὺ σβύνει ἀργὰ ποῦ μὲν εἰς τὴν καρδιά μας. —Ἀκόμα ἕνας χρόνος, ἀπάνω στὰ μαλλιά μας...

+ Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

ΜΕΡΙΚΑ
ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

Ο Τάκης ένας νεαρός δαν-
δής γνωρίστηκε με μία άσχημη
νέα. "Υστερα και αφού χόρεψε
μαζί της, θέλησε να της κάνει
κι ένα κομπλιμέντο.
—Τι θα έλεγες αν σου έπαιρνα
ένα φιλάκι ;
Κι' η νέα με... γλυκό χαμόγε-
λο απάντησε :
—Θα έλεγα ότι είσαι... ο τολ-
μηρότερος άνθρωπος, που συ-
νήνητσα στη ζωή μου.

♦♦♦

Ο κύριος Πασαβόλας όμιλει
μ' ένθουσιασμό σ' ένα φίλο του
για το μουσικό ταλέντο του γιου
σού του.

—Ξέρεις είναι μιά μονοδική ι-
διοφυΐα... Παιζεί θαυμάσιο βιολί
—Μά δεν μου λένε η κόρη σας
αγαπά τη μουσική ;
—Ναι, απαντά ο φίλος του. Αύ-
τη πάντα κοροδίζει τον φωνο-
γραφο....

♦♦♦

Μεταξύ δύο φίλων :
—Πονούν τρομερά τα δόντια
μου. Δεν ξέρεις να μου πής κα-
νένα φάρμακο ;
—Πώς ; Να επαναλάβεις εκατό
φορές : «Φύγε αρρώστια μου !»
—Τότε θα μου πονέσει όλη η
μασέλα !

♦♦♦

Δύο γυναικούλες συζητούν
για την κυρία Μαρίτσα που έχει
ένα φάρμακο οπότε και δέχεται κά-
θε Τετάρτη.
—Άκουσα πως χθές η κυρία
αυτή συγγενίστηκε πολύ κόσμο.
—Ναι, αυτή και η μαγειρίσα
της είχαν... στήσις καυγά έξω
στην πόρτα !

♦♦♦

Ο μικρός. — Μπαμπά, όταν θα
γίνω ενήθ τριάντα ετών, τι ηλικία
θα έχη η μαμά ;
— Ο πατήρ. — Χμ !... Τι να σου
πώ, παιδί μου... πιστεύω να εί-
σθε τότε.... συνομηλικοί !...

♦♦♦

—Από καιρό είσθε χήρα, κυ-
ρία ;
—Ναι, από την ημέρα, που πέ-
θανεν ο μακαρίτης ο άνδρας
μου.

♦♦♦

Είς την οδόν Σταδίου :
Μία γυναικούλα σταμάτα ένα
διαβάτη και τον ερωτά :

—Ξάς παρακαλώ, καλέ μου κυ-
ρία. Μήπως ξέρετε τι ώρα είναι ;
—Δεν ξέρω δυστυχώς.... Είμαι
ξένος στην Αθήνα !

♦♦♦

Και πού βασίζεσαι όταν λες
ότι η νέα αυτή δέχεται μέρος
μόνον της άναγης σου ;
—Απλοτύστα. Μου επέστρε-
ψε όλες τις επιστολές που της
είχα στείλη, αλλά εκράτησε τα
δώρα που της έχω δώσει.

♦♦♦

"Ενας έξυπνος Κεφαλονίτης
παρεπέμφθη κάποτε στο αυτο-
ψωρο, γιατί έλας άστυφύλας τον
παιματοδοκείο κατά την άπολο-
γία του δικαιολογήθηκε ότι το
παιόμα του ώφειλετο στην ά-
τυχή έκλογη της παρέας του.

—Τι είδους, έπλεαθ, ήταν οι
άνθρωποι της παρέας σου, τον
ερωτών ο παιματοδοκίης.

—Ήσαν από τους άνηθμούς
που δεν δάχνουν ούτε σταλιά κρα-
σί, ή σπρίτα στο στόμα τους !

—Και σ' αυτούς τους άνθρώ-
πους ρίχνεις το άδικο ; φώνα-
ζεν έξω φρενών ο δικαστής.

—Σ' αυτούς θέβαθα, είπεν ο
Κεφαλονίτης μας, σ' αυτούς μο-
νάχα. Γιατί αν ήπιναν κι' αυτοί,
δεν θα άναγκαζόμουν να πιώ
μόνος μου και τις δύο μπυλιές
κονιάς που είχα στο σπίτι μου....

Κόκκαλο ο δικαστής.

ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΕΜΠΟΡΙΟ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΠΥΘΩΝΕΣ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

"Ενα τυχαίο γεγονός έκαμε
τόν πρώτο Χάγκεμπεργκ — τον
πρόπαπό μου — ν' άρχιση την
επιχείρησή του από ένα φα-
ρμάκο στο πρόσωπό του Σανκτ
Πάουλ του Άμβούργου να δάλη
τα θεμέλια του διεθνούς έμπο-
ρίου άγριων θηρίων.

"Από τότε τέσσερας γενεαί δι-
κάν μας συνήθαν κατά τον ένα
ή τον άλλο τρόπο οκείσες με
τά άγρια θήρια, τα έμπορευθή-
καν, τα κυνήγησαν, πάλαιψαν
μαζί τους, τα μετέφεραν μέσα
από έρήμους και ζούγκλες, τα
δάμασαν, τα γυμνάσαν και, πρό
παντός, τα άγάπησαν. Γιατί ό-
λοι οι Χάγκεμπεργκ άγάπησαν
τά ζωα και η παππούς μου έλε-
γε πως οι πιο πιστοί φίλοι του ή-
σαν λιοντάρια, τίγρεις, πάνθη-
ρες, ελέφαντες.

Μιαν ήμέραν μερικοί φαρδές
έφεραν στο μαγαζί του προπά-
που μου έξι ζωντανές φώκιες που
έπαισαν με τα δάκτυλα τους. Ο
πρόπαπός μου ένδοιφερόθηκε
πολύ για τα περίεργα αυτά ζωα
της θαλάσσης και οκέφθηκε πως
πολύς άλλος κόσμος θα είχε την
ίδια περιέργεια. "Ετσι άπεφάσι-
σε να τις δείξη στο κοινόν με
μια πενήντα την είσοδο και έ-
πειτα τις πήγε στο Βερολίνο.
"Αργότερα τις πούλησε σε ένα
τοίρκο που, λυσιόμαί που τό λέ-
γω, τις διεφίμριζε ως άλογα της
θαλάσσης και γοργόνες.

"Η έπιτυχία όμως της επιδείξε-
ως των φωκών εκίνησε το ένδοι-
φερόν του προπάππου μου, ο ό-
ποιος προσέθεσε από τότε στο
έμπορίο τών φωρών και ένα μη-
κρό έμποριο ζώων με δονηό το
γινώσκον τον παππού μου — Κά-
λν Χάγκεμπεργκ. "Από την ταπεινή
αυτή άρχη το έμπορίο μας μεγα-
λυνε ως πού μιαν ήμέρα το Νο-
έμβριο του 1872 ο ύπνρπότης του
βείου μου άνήγγειλε ότι ο Κ. Φι-
νίας Μπάρνμου ζήτησε ν' άγο-
ράση μερικά ζωα.

"Ήταν ο περίφημος άμερिका
νόςδιευθυντής ίπποδρομιών που
αφού μίλησε με τον παππού μου
άγόρασε ζωα τριών χιλιάδων λι-
ρών ! "Ενί πλέον προέτεινε
στον παππού μου να συνεταιρι-
σθούν. "Ο παππούς μου ήνθήθη,
αλλά από τότε έγινε μόνος προ-
μηθευτής των Μπάρνμου και
Μπέλιου.

"Από μικροί διδασκόμεθα από
τους γονείς μας, να δεικνύμε
πρωτοβουλία παντού. "Ετσι νε-
ώτατος άκόμη εστάληκα στις
"Ινδίες μόνο με ένα είπληρη
και με την έντολή να φέρω φει-
δια.

Κατάρθωσα ν' άγοράσω μερικά
απαντάκια δειγμάτων άλληπιών
δυν φειδών από ένα "Ινδό πει-
ρατή, του όποιου ο αντίπαρος
που μου τά έφερε τη νύκτα κρυ-
φα μέσα από τα δάση. Δεν θα
έχασω ποτέ εκείνη τη νύκτα
που περάσαμε στη σκηνή μας.
Κατά τις δύο το πρωί περίπου
άκουσα μία κραυγή του ύπνρ-
πύου μου και μιάν έντρομη φωνή
που έλεγε πως το κλουβί τών
φειδιών ήταν άδειο. "Ενα φοβε-
ρό σφύριγμα πάλιν από το κε-
φάλι μου έκείνη τη στιγμή με
έπεισε πως ήταν αλήθεια. Το ά-
ποτελεσμα ήταν άναγκασθή-
καμε να σκοτώσουμε ένα από
τα καλύτερα σολοιδια της συλ-
λογής μου.

"Όταν ήμουν περίπου δέκα
τεσσάρων ετών είχα ένα είδος
άπομυκτο φειδοτροπίου μέσα
στον κήπο μας ! Μιαν ήμέρα ή-
θελα να πλώ στο σπίτι μερικά ά-
κακα φειδάρια τών χοιριαρίων
για να τα προσέβω στη συλλο-
γή μου και επειδή ένόμιχα πως
έκανε πολύ ζέσπη και δεν έ-
πρεπε να τα κρατώ στο χέρι
μου, τα έβαλα μέσα στο καπέ-
λο μου και το έφόρεσα. Στο δρό-
μο συνήνητσα ένα φίλο του πα-
τέρα μου που με σταμάτησε για
να μου μιλήσιν.

"Όταν ήμουν περίπου δέκα
τεσσάρων ετών είχα ένα είδος
άπομυκτο φειδοτροπίου μέσα
στον κήπο μας ! Μιαν ήμέρα ή-
θελα να πλώ στο σπίτι μερικά ά-
κακα φειδάρια τών χοιριαρίων
για να τα προσέβω στη συλλο-
γή μου και επειδή ένόμιχα πως
έκανε πολύ ζέσπη και δεν έ-
πρεπε να τα κρατώ στο χέρι
μου, τα έβαλα μέσα στο καπέ-
λο μου και το έφόρεσα. Στο δρό-
μο συνήνητσα ένα φίλο του πα-
τέρα μου που με σταμάτησε για
να μου μιλήσιν.

—Γιατί δεν θνάζεις το καπέ-
λο σου, παιδί μου ; μου είπε.

—Γιατί είναι γεμάτο φειδια, ά-
νήνητσα.

Αύσιπτος μου έδγαλε το κα-
πέλο και έκπληκτος είδε μερι-
κά φειδάρια που κοιμόνταν πάνω
στο κεφάλι μου !

Τα φειδια είναι πάντοτε οι πιο
επικίνδυνοι πελάτες μας και
πολλοί Χάγκεμπεργκ είχαν δρα-
ματικές συναντήσεις με φειδια.
"Ισως ο Κίλνλινγκ να είχε δικιο
όταν έλεγε πως δεν χρειάζον-
ται οκείσες με το "λαό του δι-
πληρίου. Κανένα ζωό δεν ά-
παιτεί περισσότερο προσοχή.
"Ενας άνηλικος εύκολα τής Βόρ-
νιο καταπίνει εύκολα ένα άν-
θρωπο και οποιόδήποτε φειδί πέν-
τε ή έξι μέτρων μπορεί να συν-
τρίψη και να θανατώσιν άνθρωπο
σφηνγγινάτα τον.

Θυμάμαι μία πολύ δυσάρεστη
πείρα.

Μπρός στο σωμα του
κροκοδείλου.

περίπτωση που είχα με ένα ε-
πικίνδυνο άνακόνα της Νιου
"Αμερικής. Το γινάδινο φειδί και
μόταν ήρεμα μέσα στο κλουβί
που και έπειδή οι άλλοι άνθρω-
ποι μας ήσαν κουρασμένοι άπε-
φάσισα να τον μεταφέρω μόνος
μου. "Ανοίξα την πόρτα και προ-
σπαθώσα να ογκώσω με το φτυά
ρι τον άνακόνα όταν αυτό ζύ-
πνινσε και άγνικε μόνο του.

Φειδί, άτελειώτο φειδί έδγαίνε
από το κλουβί και έντρομος άν-
τελήθηεν ότι είχα ύπομητον
πολύ το μήκος του καθώς το εί-
δα να έλκεσεται γύρω από το
σώμα μου. "Εφίναξα θοήθεια
και δύο άνθρωποι που έπεσαν
με δυσκολία κατάρθωσαν να με
γλυτώσουν.

"Ενας γιγάντιος πύθων κώθη-
κε μία φορά μέσα στο κλουβί
τών λεόντων. "Επειδή ήταν άρ-
ρωστος του κάμαμε ένα ζεστό
λουτρό και κατόπιν τών δαίμα-
σιν ε'να καλήθ και τών οκεπάρ-
σιν με κουβέρτες. Σφαιρικά άνα-
ζωογονήθηκαν και άγριοι θρυκ-
θμοί από το σπίτι τών λεόντων
πάλιν παρηγορήσαν περλί τών
συμβαίνόντων. Οι Λέοντες, οι
σάβηθρες και τα άλλα θήρια φά-
γαζαν άπάναυχα ένθ οι πιθηκοί
και οι παπάγιοι ούρλιαζαν με
όλη τους τις δυνάμεις.

Δεν είναι εύκολο πράγμα η
σύλληψις ενός πύθωνος, αλλά
μετά πολλές προσπάθειας κα-
ταρθώσαμε να τον πιάσουμε ά-
πό το πίσω μέρος της κεφαλής,
και να τον μεταφέρουμε στο
κλουβί του. Τα θήρια ήσυχάσαν
άμέσως.

Ο θείος μου Ούρλιχ Χάινριχ
είχε κάποτε μία τρομερή πε-
ρίπτωση με τέσσαρους πύθωνας
συνχρόνως έξ ως όκτώ μέτρων !

"Ανοίγοντας το κλουβί για να
τους άμπαλάρη για ταξίδι, είδε
και τα τέσσερα φειδια να θγαί-
νον από την πόρτα.

Φωνάζοντας για θοήθεια άρ-
χισε να παλεύη μαζί τους, αλλά
ως πού ν' άπαλλαγί από τών ένα
τό άλλο ήταν επάνω του. Δύο
άνθρωποι, μετά μυρίας προσπα-
θείας, κατάρθωσαν να θάλουν
σε σασκία τους τρεις πύθωνας
άλλα ο τέταρτος — ένα τέρας
δάρους σαράντα οκάδων —είχε
πιασθή με την ούρα του από τα
κάγκελα του κλουβιού και κτυ-
πούσε με το κεφάλι του τους
άνθρώπους.

Μόλις μετά ύπερανθρώπους
προσπαθείας κατάρθωσαν να ξε-
κολήσουν την ούρα του από τα
κάγκελα, το τέρας τυλίχθηκε
γύρω άπ' το δεξιό πόδι τού βει-

να κοιμηθί με ζέσπη. "Ενόμιε
όμως πως τό καλή ήταν φογητό,
γιατί το πρωί τών θρήκαμε νε-
κρό με το μισό καλή στο στομά-
χι του !

"Άλλος πύθων μας έφονευσθ
σε συμπλοκή με άλλον πύθωνα.
"Αφορμή ήταν ένα κουνέλι που
είχαν πιάσει συνχρόνως, ο ένας
από την ούρα κι' ο άλλος από
το κεφάλι. Τρώνον τας το ένα
της δύο αντίθετες άκρες, ο πύ-
θων τών δύο μέτρων έφαγε
τόν πύθωνα τών δύο μέτρων σαν
συνέχεια του κουνελιού !

"Ο περιεργότερος θάνατος ά-
μας είχε ενός κροταλίου που
πραγματοικά σκοτώθηκε από το
φαί του. Το είδε θοθήν τις θρα-
δύνον δειπνών ένας μεγάλος
άορος παντικός και την άλλην
ήμέρα θρήκαμε τον κροταλία
νεκρό και τόν πονηκό ζαλω-
μένο θρσιμβευτικά σε μία γυ-
νιά του κλουβιού. "Η εξέταση
άπέδεξε ένθ ο πονητικός κατάρ-
θισε να δαγκώσει το φειδί στο
οέβεργο και τών κράτσης δαγκώ-
μενον ως πού πέθανε.

"Άλλος επικίνδυνος έχθρός
είνε ο κροκοδείλος. Μία φορά
ένας κροκοδείλος, έξήντα πόν-
των, με δάγκωσε στο δεξιό χέρι
και ένθ δύο του έδωσα καμμία
σημασία ως πού, μετά τρεις ά-
ρες, το χέρι μου άρχισε να πρί-
ζεται και το πρίζιμο να μεταβί-
βεται με πόνους στο μπράτσο
μου. "Όλη τη νύκτα το έπλενα
με παγνόμενο νερό και το πρωί
ο γιατρός μου είπε πως αυτός
ήταν ο μόνος τρόπος για να σώ-
σω το χέρι μου.

"Ο παππούς μου είχε μία τρο-
μερή περίπτωση όταν κάποτε
άμπαλάρει εκκοί αλλιγάτορας
για να τους στείλη στο Ντουό-
σενλντοφ. Καθώς τους έδναζε
ένα-ένα από τη δεξιάμενη και
τους έβαζε στο κλουβί, ο έδδο-
μος αλλιγάτωρ, μήκους τριών μέ-
τρων, έκτύπησε δυνατά στην
πλάτη με την ούρα του τόν πα-
πού μου που έπιεσε μέσα από
τη δεξιάμενη που θρήκονταν άκό-
μη δέκα τρεις αλλιγάτορες !

Μόνο θοθύμ τον έσωσε.
Το πράγμα συνέβη τόσο γρήγορα
που οι αλλιγάτορες κατεπληγί-
σαν και πρίν συνέλθουν ο πα-
πούς πρόθεσε να βγί από το
κλουβί.

Τα φειδια έχουν αφάνταστη
δρεζι. Σε ένα πύθωνα μήκους
επτάμιοι μέτρων έδωσαμε μία
φορά μία κατοικία ένδεκα όκά-
δων, νομιζόντας την άρκετη
τροφή. Άλιες άρες κατόπιν κα-
τάπιε ένα κριάρι δέκα πέντε ό-
κάδων που το είχαν άοννήθί
τρία άλλα φειδια. "Επειδή πει-
νούσε άκόμη, μετά μιάν έδδο-
μάδα του δώσαμε ένα σιδηρικό
κατσίκι όκτώ οκάδων, μη φαντα-
ζόμενοι ποτέ ότι ένα φειδί μο-
ρούσε να φά τόσα πράγματα.

Μετά δύο άρες όμως η μισή
κατοικία είχε φαγηθί.

Σημαντικότερο ήταν το γεύμα
ένός Ινδικού πύθωνος, μήκους
μόλις τεσσάρων μέτρων, ο όποι-
ος έφαγε τέσσαρα πρόβατα, τσα
οάρων ως επτά οκάδων, το κα-
βένα, με άρκετά μεγάλα κέρτα-
τα μέσα σε είκοσι τέσσερας ά-
ρες ! "Επειτα από την πανθαί-
οία αυτή το φειδί ήταν τόσο φου-
οκωμένο ώστε έπαθε διάρρηξη
μήκους τριάντα πόντων με πέν-
τε πόντους άνοιγμα τών χειλώς
της πληγής.

Χρειάσθηκε δέκα ήμέρες να
κωνέψη αυτό το φαί και τότε το
φειδί έπληρε και έφαγε άλλο έ-
να άρνι.

"Ενας νεαρός θόας σφσφίγ-
κθρ, μικρότερος τών τεσσάρων
μέτρων, έφαγε ένα καλή. Είχε
ήδη φάει ένα μεγάλο κουνέλι
και νομιζόντας πως ήταν άρκετο
τόν τυλίξαμε σε ένα καλή για

ΚΑΡΛΟ ΧΑΓΚΕΜΠΕΓΚ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΤΣΙΓΓΑΝΝΑΣ

Σ' ΕΝΑ ΠΥΡΓΟ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

"Ενας πύργος οφάνεται έξω,
μακριά από την Αθήνα. "Όσοι
περιόνηε τάρτα από το θέαμα
δρόμο, δέκαδες μέτρα μακριά,
τόν δείχνουν με τρόμο. Την Ι-
στορία του την ψιθυρίζουν ό-
σοι την ξέρουν, με την καρδιά
θαρεία. Χρόνια δόλοκληρα μένει
κατάκλειστος, έγκαταλελειμμέ-
νος, γιατί κανένας, ούτε θέλει,
ούτε τολμάει να τόν κατοικήση.
Λένε τόσα πολλά, μιλούν με τό-
ση φρίκη για κείνον που τόν κα-
τοικούσε, που όσοι τ' άκούουν
δεν ξέρουν αν πρέπει να πιστέ-
ψουν ή να χαμογέλασουν με άμ-
φιβολία.

Παλιά άργοντική οικογένεια
οι Δισαμής, έκκληρίσαν ο έ-
νας ύστερα από τών άλλο και έ-
μεινε μόνος, ο τελευταίος δια-
τις οικογένεια, ο Λεωνίδας Δια-
σμής, να κάθεται μέσα σ' αυ-
τόν. Παράξενο, άγνώστο, άγ-
νώστο, ήσαν ο φόθος και το
τρόμος της περιοχής. Τόν ένω-
χλούσαν τα σπτικά του είχαν
κτισθί τριγύρω άπ' τόν πύργο
του, τόν έννοχλούσαν οι καλύ-
βες τών φτωγών που είχαν πιά-
σει ένα μέρος κοντά εις το δη-
μόσιο δρόμο που γειτόνισε στον
πύργο του, μόνιας. Έθριζε, θερ-
νόταν όταν περνούσαν τα γυνά-
μια — αυτά τα έλευθερα κοιλιά
— και στήγαν τα τσαντήρια
τους κοντά στην κατοικία του.
Μόνος του πάντα, ζούσε μ' ένα
γέρο ύπνρπότη, κι' αυτός το ίδιο
άμιχλυνό και σκυθρωπός, σαν
τόν άφέντη του, έδγαίνε κι' έ-
κανε διάφορες προμήθειες χω-
ρίς να λείη κουβέντα σε κανένα
και πάλι ζωνανύριζε για να
κλειστή με κείνον. Τις άγριες
νύκτες που η καταιγίδα έμεινό-
τανε, που σφύριζε τρελλά ο ά-
νεμος και σπάγαν τα άστροπε-
λέκια εις τη γή με άπαισιο κρό-
το, όσοι διαδάτες, όσοι γείτονες
περνούσαν άπ' τόν πύργο, ά-
κουαν άνατριχίστετα ούρλια-
σματα, φωνές που έφταναν στη
λίσσα, κραυγές ανθρώπινες
που μισούσαν με ούρλιαζα θήρι-
ο. Και οι άνθρωποι σταυροκο-
πώντανε και συζητούσαν μετα-
ξύ τους για το δοιμικό που
ζούσε μέσα στην ψυχή του Λεο-
νίδας Δισαμής του τρομερού,
γεμάτου από μυστήριο πυργό-
σπότη. "Ατ' ό,τι ήξεραν, άπ' ό,τι
μύσσησαν να πληροφορηθούν, ο
άνθρωπος αυτός που έκοιτότανε
μέσα στον πύργο, έκρυβε ένα
τρομερό, μεγάλο μυστικό. Πρίν
χρόνια, μία νύκτα θρονηρή,
στις 13 "Ιανουαρίου του 1908,

είχε ένας πλούσιος τρελ-
λός, της είπαν. Αυτό που έλέ-
πες, γίνεται κάθε χρόνο τέ-
τοια μέρα. Και ούρλιαζει και
φωνάζει και λέν πως κλαίει τη
Μοίρα του.
— Τη Μοίρα του;... Έκανε τό-
ρα η τσιγγάνη. "Εγώ να τού
την πώ !
— "Ασε τ' άστεία, της φωνά-
ξεσε δυό - τρεις. Δεν χαμπαρί-
ζει από τέτοια ο Δισαμής.
Έτάσσε η πεντάμορφη, άληθι-
να πεντάμορφη γύρτισσα, και
χωρίς ν' άκούση τίποτα, τολμη-
ρή, γεμάτη άναίδεια, έδωσε
μία προέξια στην
πόρτα που ήσανε μισ-
άνοιχτη και χόθη-
κε στο περίβολο.

Δύο γυναικούλες
που ήσανε παρέα
είχαν δυό - τρεις. Δεν χαμπαρί-
ζει από τέτοια ο Δισαμής.
Έτάσσε η πεντάμορφη, άληθι-
να πεντάμορφη γύρτισσα, και
χωρίς ν' άκούση τίποτα, τολμη-
ρή, γεμάτη άναίδεια, έδωσε
μία προέξια στην
πόρτα που ήσανε μισ-
άνοιχτη και χόθη-
κε στο περίβολο.

με τούς άλλους, έβαλαν τις φα-
νές.

— Μή, μη πηγαίνεις... Γύρισε
πίσω, έρεϊ !
"Άλλά δεν άκούσαν μέσ' στο
σκοτάδι παρά ένα γέλιο, γέλιο
πλάτν, γεμάτο ειρωνεία. "Α-
τρώμητη προχώρησε η τσιγγα-
νοπούλα, διάσθηκε κάτω από τα
δέντρα του περιόλου, πλησία-
σε τούς θάμνους πουκαίγαν πε-
τώντας φλόγες κατακόκκινες
στά ούράνια και στάθηκε μπρο-
στά σ' έναν άνακαλλήρη άν-
θρωπο, παράζενο, με μάτια διε-
σταλμένα, με χείλη που άβρί-
ζανε, σ' έναν άγριωπό άντρα
που καθόταν διπλοπόδι πλάσι στη
φοτιά και δέ λωγάριαζε ούτε
κρύο, ούτε την ψιλή όρχη που
έπεφτε στο πρόσωπό του. "Ήταν
ο Λεωνίδας Δισαμής. Μόλις
την είδε, τυλίχθηκε δόλοθος
και την κερανοδόλησε με το
σταστικό του βλέμμα.

— Τι θέλεις έδώ μέσα έσύ...
της είπε με φωνή θροχλή, φω-
νή χαμένη, που ήταν σαν νάρ-
χοντα από την κόλαση.
— "Ηρθα για να σου πώ την
μοίρα σου !... τού άπάντησε χω-
ρίς κανένα φόθο ή άμορφη τσιγ-
γανιά.

— Πήγαινε από δω... Τσακί-
σου... μούγγρισε ο μυστηριώ-
δης άνθρωπος. Τη Μοίρα μου
την έξέρω... Δεν την περιμένα
από σένα.

Γεμάτη νάζι, με χαμόγελο
πασιδάστικο και πονηρό μαζί,
με μάτια που άστροφανό από
την περιέργεια, η Ζουχράε-
τι την έλεγαν — άντι να φύγη
ήρθε πρί κοντά στον Δισαμή.

— Δεν ξέρεις τίποτα, άφέν-
τικό, τού είπε τώρα περπατικί-
κα. "Εχω μυστήρια να σου πώ
από το μυαλό σου δά άπορήση.

Της μωρίζοντε παρσί ! Κάτι
πολημπτικό, κάτι ανθρώπινο
τέλειους που παίζον με τη μοί-
ρα, περιμένα να έρθι για να τούς
πάρη τόν «γερό μεζέ». Το έκα-
τοστάριχο ή — που ξέρεις ; —
καμμία φορά και το πεντακο-
σάρκο. "Εκείνος πάλι την κύ-
ταζε με θολόμενο μάτι σ' αυτά
τά λόγια. "Ήταν άμορφη. Το
πρόσωπό της άστροφατε. Τα μά-
τια της φεγγυόλοθουσιν. Είχε
τά χείλη κοραλλένια και ένα
δέρμα άστραφτερά μελαχροί-
νο, λεοοδύνο. Και τό κορμί
της χαλάνε λυγρό, καλοδεμ-
νό, κάτω άπ' την πλατεία γυ-
φτοφύφουστα.

Έτάσσε τώρα ύποπλη, ποίος
ξέρε ποιά περιέργη, βάθραρη,
κηνώδης σκέψις πέρασε από
το μυαλό τού και της είπε :
— "Ελα μαζί μου !...
Τράθηξε ύπρός κι' έκείνη ά-
κολούθησε δίχως τρομάρα, δί-
χως ύποψια.

Την ίδια ώρα μία άστραπή
έσχαζε τόν όρίζοντα κι' ένα ά-
στροπέλαιο κύλιε στη γή με
ύπερκόσμιο κρότο.

Μπήκαν στον πύργο. Πέρα-
σαν από σκοτεινούς διαδρό-
μους κι' άμύλητος πήγαινε πάν-
τοτε αυτός μπροστά κι' έκείνη
άκολουθούσε. Ξαν έφταναν στ'
άπάνω διαμερίσματα, πήγε ο
Δισαμής και στάθηκε κάτω ά-
πό το ήμερολόγιο
που φωνάζε άπάνω
που κατάρμαρος ο
άριθμός της ήμερο-
μηνίας. "Ενα 13 !
— Τό βλέπεις ; τη
ρώτησε με μία φο-

νή συριστική. Τό βλέπεις;... "Ε-
λα τώρα να πής τη μοίρα μου !

Της άπάλωσε το χέρι, τό πήρε
έκείνη μέσα στις ζεστές της
φούχτες και τού είπε με χαμό-
γελο :

— Σταύρωσε ένα τάλληρο
και θά σου πώ άμέσως !...
Ψάχτηκε. "Εβαλε τά χέρια
τόν στις τσέπες και έβγαλε έ-
να δόλοκληρο έκατοστάριχο.
Της τδωσε.

— Μπρός... Λέγε... είπε με
θαθεία φωνή.

"Ενθουσιασμένη, στά ούράνια
τόν στις τσέπες και έβγαλε έ-
να δόλοκληρο έκατοστάριχο.
Της τδωσε.

— Μία θλίψη έλέπω, άφέντη,
στη ζωή σου. Βλέπω μαυρίλα.
Βλέπω θάνατο στο σπιτικό μου.
Σταύρωσε ένα κατοστάριχο για
να σου πώ και κάτι άλλο άκό-
μα που σε ένδιαφέρει.

"Αστραμάν εκείνου τά μάτια.
Εύνησαν μέσα του όλα τά πά-
θη κι' όλες οι άγριες μανίες.
"Η δίμα για τό αίμα, τό 13 που
φαινόταν άσφαρο άκόμα μέσα
στη μαυρίλα του, η ύποκρισία
της Ζουχράε, τό μίσος του για
τις γυναίκες, ένας κτηνώδης
πόθος που τόν έκείρνευσε έκείνη
τη στιγμή, τόν έκείρνευσε να γίνη
τό θεία τό άνήμερο, τό κήνος,
ο ασυλλόγιτος ένγκληματίας.

— Πεθίμενε !... μωρουδιός
κι' έτρεξε πρds τη μά και πρds
την άλλη πόρτα του διαμερί-
σματος έκείνου και τις έκλεί-
ωσε γοργά. "Επειτα γύρισε ά-
στραπαία στην τσιγγάνη και
φώναξε με άγριόδα :

— Γδύσου !... Γδύσου άμέ-
σως...
"Η Ζουχράε ζαλιόστηκε λιγά-
κι έκείνη τη στιγμή. Μία παγω-
μάρα μπήκε στην ψυχή της.
— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Με
σκοτώνει !... Έκανε με μία τε-
λευταία προσπάθεια έκείνη
ένα γέλιο άπαισιο, στριγγό, ή-
ταν η άπάντησή του πύρε.

Κάτω όσον κήπο ούρλιαζε ο
κόσμος. Αρχίσαν να πέτναι
πέτρες. Βλάστησαν. Οι έ-
πείλες οι κατάρτες έφθαναν
άπάνω. Τότε ο Δισαμής έπρα-
ξε μέσ' στα ματωμένα γένια
του το άνατόμοτο κορμί της
Ζουχράε, τώπνρψε έξω απ' το
παράθυρο και γέλασε σαρδά-
νικά :

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Του κ. Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

(Προτελευταίο)

—Τώρα φρε αυτό ή πρόσκληση.
—Τώρα φρε, Λίνο... μ'ι θυμώ-
σης.

—Όχι, απάντησε ο Ρενάνης με κέφι τώρα —που δεν μπορού-
σε να το ξεγλήσει ο πρόεδρος...
Κι όμως ήρθε μόνο του, αυθόρ-
μητο, γιατί δεσποδίστηκε ο Ρε-
νάνης στην όλη περιπέτεια, όχι
μόνο να γλεντήσει, αλλά μόνο και
για να γίνει θά ήταν αυτός εκεί.
Γι' αυτό μάλιστα δεν τον είδα-
ποτέ.

—Τότε λοιπόν, πήγαινε να δά-
λεις το μαυρό σου κουστούμι —
του είπε ο Μαρτίνο. Θά δικαιο-
λογηθούμε...
—Αλλά τους στην
προσέλευση γράφω: «Ενδύμα
ερασιμότητος, όχι επίσημο.

—Πηγαίνω —απάντησε ο Ρε-
νάνης.

Τι αυτόκινητο είχε στην πόρ-
τα —του φάνεσε ο πρόεδρος.

—Σας ευχαριστώ. Έχω δικό
μου.

Ο Λίνος βγήκε έξω, γιομά-
τος χαρά τώρα, πήδησε στο ά-
μαξί πουχε νοίκιασε και έδωσε
στο σωφέρ την διεύθυνση του ξε-
νοδοχείου του.

Και σε μισή ώρα γύρισε ντυ-
μένος επίσημα, φορούσε όχι σμό-
κιν, αλλά φράκο και την κορ-
δέλλα του παρσαμίου Γεωργί-
ου του Α'.

Μπήκε στο προεδρείο. Ο Βάγ-
γος που τον δούθησε να γυάλα
το παλτό του —παλτό μαυρό, α-
σορτί με το φράκο— δεν μπο-
ρούσε πιά να εστιάσει:

—Θα τους θαμώσετε, κ. Λίνο.
—Με τ' άσπρα μου μολυιά
και με τ' φαλακρίτσα μου —
άσπαινεύει ο Λίνος, που έλεγε
τόν καυμό του πάλι.

Μά ο Βάγγος δεν έπαυρε κου-
βέντα.

—Τι σκέψι έχουν οι άσπρες
γάντες —είπε— μπροστά στο με-
γαλειό σας; Μπώ, κορμιοστασιά,
άρευσαν, λεβεντιά.

Ο Λίνος δεν τ' άφήτησε.

Τ' άρσε, αυτή ή κρίσι του Βάγ-
γου.

Κιτάχτηκε στον καθρέπτη
του χώλ κι' ανέθηκε.

Ο άλλος κλητήρας, που ή-
ταν στην επάνω πόρτα, μόλις
τον είδε, άνήγγειλε:

—Ο κ. Λίνος Ρενάνης.

Αυτό αν και δεν τ' άρεσε του
Λίνου, γιατί δεν ήθελ άπειρημέ-
τησε όμως τον κολάκεμο. Πε-
ρισσότερο άκομη, γιατί δα τ' ά-
κουσε ή Ρέα και θαλάσει τις τι-
μές που του γινόταν.

Και με τ' αίσθημα αυτά
πλημυρισμένος, παρουσιάσθη
στην πόρτα, και την... γιο-
μωσε.

Γιατί πραγματικά ο Ρενάνης
δεν ήταν πολύ μεγάλος όπως έ-
λεγε και πίστευε. Βέβαια δα ή-
ταν υπέρ τα σαράντα, έφθανε τα
σαράντα πέντε χρόνια ού Λίνο.

Μά ήταν ψηλός, έπιληκτικός, ή-
χι χοντρός για τ' άνάστημα που
είχε, σοβαρός στην εμφάνισή
και θαυμασμός καζέρ, γλεντζές
από τους λίγους, τόσο που έκ-
πλησσόνταν όλοι που δεν είχαν
κάμει παρέα μαζί του, όταν τ' ή-
χαν να θρεθούν στην ίδια
συγκέντρωση, για το κέφι και
τη ζωή, που έκρυβε και έκδηλω-
νόταν εύθως άς έπαυρε μέρος
στη συντροφιά.

Και ο Βάγγος δεν είχε άδι-
κα. Η εμφάνισή του έκανε πολύ
έντυπια στον κόσμο, που είχε
προκαλέσει ο Μαρτίνο.

Όλοι άσπασαν και τον κύτ-
ταζαν ικανοποιημένοι.

Και ο πρόεδρος, προχώρησε,
μ' έκπληξη κι' αυτός που είδε με
φράκο το Λίνο, τον χαιρέτησε
και προχώρησε μαζί του εμπρός
από τους καλεσμένους του, συ-
στηνοντάς τον σ' ένα-ένα.

Μά ο Λίνος δεν άκουσε σχεδόν
τά όνόματά που του έλεγαν.
Βιάζόνταν να τελειώσει αυτή ή
διαδικασία για να θρεθί μ' ένα
πρόσχημα κοντά στην άγαπημέ-
νη του.

Ευτύχως θωρόρησε, ότι ή κ.
Νικέλι ήταν από τις πρώτες κι'
έτσι την χαιρέτησε γλήγορα, άν-
τηλάσε μαζί της δυο λόγια τυ-

πικά και προχώρησε.

Η Ρέα, με τή νουνά της, ή-
ταν σ' αυτό θάθος της αίσθησης
— γιατί έκει έβρέθηκαν όταν α-
νηγγέθηκε ο Λίνος — κι' έμει-
ναν φυσικά, άναμένοντας να
περάσει μπροστά των, για να
στασιθούν — γιατί βέβαια θά
έκαναν πώς δεν γνωρίζονταν.

Κι' έφτασε.

Ο πρόεδρος του σύστησε την
κυρία Ζαλίρη, ύπερα τη Ρέα.
Ο Λίνος εξέδηλασε την ευχαρί-
στησή του για την γνωριμία της
κυρίας —που τότε άγνε άκούσε
γι' αυτήν— και της Ρέας —που
είχε διαβάσει τραγούδια της και
ήσαν πολύ καλά.

Κι' έπειδή δεν ήσαν άλλοι για
να συστηθούν, ο πρόεδρος είπε:

—Δες πώς γνωρίζονται άμέ-
σως οι λογοτέχνες... —κι' έφυ-
γε για να περιποιηθί τους ξε-
νόους.

—Πηγαίνω —απάντησε ο Ρε-
νάνης.

Κι' οι τρεις γέλασαν, μόλις
έφυγε ο Μαρτίνο.

—Καμιά φορά το ψέμμα, εί-
νε συγχωρεμένο, είπε ο Λίνος.

—Και βέβαια, απήντησε ή κ.
Ζαλίρη, όταν ζής μάλιστα σ' α-
υτό τον τόπο, το μικρό... Νά ξε-
ρετε, τι έχω άκούσει εγώ;

—Μά εγώ δεν άκουσα κακό
για σας, πρόσθεσε ο Ρενάνης.
—Ισα-ίσα, όλοι μιλάνε με θαυ-
μασμό και έκτιμησι.

—Όσοι καταλαβαίνουν. Μά
οι άλλοι, οι άλλοι...

—Σ' αυτούς μη δίδεται και
πολύ σημασία.

—Αμ' δεν τους δίνω —είπε ή
κ. Ζαλίρη. Άλλά... εμπρός τώ-
ρα. Δεν έλέπετε που χορεύουν;
Χαίρετε και σεις και τά... λέ-
τε. Θά με θρήτε στο σαλόνι του
μπριζί. Θά ξεσκάσω λίγο, σάν
γενρόντισσα, σέ κάποιο τραπέζι,
μα κι' ήδρα την ευκαρία.

Κι' έφυγε και τους άφησε μό-
νους.

—Πόσο είμαι ευχαριστημένη,
άρχισε ή Ρέα, γιατί έρκομαι και
σ' αυτή την γιορτή, που δίδε-
ται για σας... Αυτό ισοφαιρεί
τά πάντα.

—Τι θυσίες σας —συμπλήρω-
σε ο Λίνος.

—Ουσίες; Τι λές; Πώς νομά-
ζεις θυσίες την ευχαρίστησή μου,
τη χαρά της ζωής μου, την ά-
γάπη μου;

Ο Λίνος την κούταξε σ'α μά-
τια. Είπε πως έλεγε ότι πί-
στευε, ότι δεν θαρυγομούσε
γι' αυτό, ότι δεν έμοιαζε εκεί-
νη, που φέρνουν με κόπο τον
σταυρό του μαρτυρίου των και
που ζητούν κάθε στιγμή για να
το ελπίουν.

Ευχαριστήθηκε πολύ γι' αυτό,
κι' αυτή ή στάσις της την εξό-
φισε σ' αυτό συνεκίδισι του. Ήταν
πραγματικά δυνατός άνθρωπος
—κι' άς ήταν τόσο νέος— κι' άν-
θρώπου της δικής της κοινωνι-
κής σειράς, αλλά τα αδιάφε-
ρα πειστήρια θεαδώνοντι ότι
το έπισην εισόδημα του πρί-
του της με θάρρος.

—Αλλά πώς ζέρεσι τ' γίνεται; — σκέ-
φτηκε ο Λίνος. Κι' αυτός ίσως
—είπε— το σκέπτεται κι' ή Ρέα.
Άλλά έξω απ' αυτό, που είναι
άοριστο και τυχαίο, ή μικρή αυ-
τή είχε άξια ν' άγαπηθί μ' έκ-
τίμησι κι' άφοσίωσι.

Κι' άρχισαν να χορεύουν. Ο
Λίνος δεν ήταν και δυνατός στο
χορό. Άν κι' εύχνοαζε νέος σ'α
χοροδιδασκαλεία και δεν έλειπε
από τους μεγαλύτερους χορούς
της Άθήνας, όμως δεν χόρευε
μ' ευχαρίστηση. Τ' άρεσκαι οι
συγκεντρώσεις οι κοσμικές. Νά
μιλάει όμως, να πίνη κανά λικέρ
ή κάποιο ποτήρι σαμπάνια, να
γυρίζη στις σάλες και πλέον ού.
Χόρευε σπάνια κι' όταν τ' άρεσε
πολύ ή νύκτα.

Απόψε όμως χόρευε με κέφι
και μιλούσε διαρκώς με τη Ρέα.
Μιλούσε ίσως περισσότερο άπ'
ότι έπρεπε, μα αυτό τόκανε,
πρώτα-πρώτα γιατί είχε μεγά-
λη χαρά, γι' αυτή την άναπα-
νετη συνάντησι με την άγαπη-
μένη του κι' ύστερα για να μη
συναγίτι το έλλειμμα της ξανθής
κυρίας, που ήταν πιά φανερά
έχθρικό...

(Στο άλλο το τέλος)

ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

ΤΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟΚΟΡΙΤΣΑ

—Ένα από τα πλεονεκτήματα
που δίδει ο πλούτος είναι γενι-
κά ότι επιτρέπει στον κάτοχό
του να κάνει ό,τι θέλει. Αυτό
είναι μία άνακαλύψι, την όποια
στην κάνουν διαρκώς περισ-
σότερες γυναίκες. Άνεκάλουν
π. χ. ότι εκτός του ότι τους επι-
τρέπει να κατέχουν γινώ και ά-
λογα ίπποδρομιών, να ζούν δι-
που επιθυμούν και ν' άγορά-
σουν όσας τουαλέτσες θέλη-
σουν, τις άφινει εύθερες να
παντρευθούν τον άνδρα που νο-
μίζουν ότι μπορεί να τις κάμει
ευτυχέστερες.

—Ένας υποδιναμικός της Ουό-
λντελσαςτον, κερδίζων μόνον
τρεις λίβρες την εβδομάδα, ήλι-
κίας τριάντα οκτώ ετών, θά γί-
νη συντομωτάτα σούζους της
μίας Μπέσις Μόλτινι. Ο κ. Έν-
τουαρν Στίουαρτ είναι έφαρμι-
σής εις το μεγάλο εργοστάσι-
ον υποδημάτων του Ουόλντελ-
μπος, αλλά ή μηστήρ του είναι
κορη μεγιστάνης της ναυτιλίας
και ιδιοκτήτρια ενός ώραιούτα-
του γινώ.

Το ζεύγος ήνώθη διότι ο θε-
τός κ. Στίουαρτ είναι όμογυ-
λακτος άδελφός της κ. Μόλτι-
νι.

—Πρόκειται περί έρωτος με
την πρώτη μαζία, έξηγησεν ο
ετυχής γαμήριος.

Δεν είναι γνωστόν τί θά κά-
μει ο κ. Στίουαρτ μετά τον γά-
μον του, αλλά είναι βέβαιον ότι
δεν θά πάη να κόβη δέριμα
για παπούτσια. Είς το Ουόλντε-
λστον όπου κατοικεί ο κ. Στίου-
αρτ εκτίσθη ένα ώραιότατον έ-
ξοχικό σπιτάκι διά το εύτυχές
ζεύγος και πιστεύεται ότι ο κ.
Στίουαρτ θά επιδοθί εις έπιχει-
ρήσεις.

Μίαν ή δύο ημέρας μετά την
γνωστοποίησιν του έρωτικού κύ-
του ρομάντου, ή κ. Έλεν
Γουόλκ Μπένφορντ, ήλικίας εί-
κοσι τεσσάρων ετών, κληρόνο-
μος μίας περιουσίας τεσσάρων
και πλέον εκατομμυρίων δρα-
χμών και μία από τας γνωστο-
τέρας Άμερικανίδας κατόχους
αλόγων ιπποδρομιών παντρεύ-
θηκε τον Άρθουρ Μάκ Χόινς,
ήλικίας τριάντα ετών, ο όποιος
είπυ δύο έτη την αρχιμηχανικός
στούς σταθμούς της.

Η κ. Μπένφορντ έκτισε γι' αυτόν ή
διωτικό ιπποδρόμιον στο έπείρω-
τον άγρόκτημα της σ'α Κονέι-
κωτ και σ'αγείαζον να ζήσουν
έκει εύτυχίμως μακριά από
την πολυθρονή ζωή των πό-
λεων.

Οι ρομαντικές αυτές ιστορίες
είχαν ένα θαυμάλιον προη-
γούμενον. Πρό έκάτω ετών ή
βασιλίσσα Βικτωρία παντρεύ-
θηκε τον εδξέδελφον της. Είνα
άλθβια πώς έπρόκειτο περί άν-
θρώπου της δικής της κοινωνι-
κής σειράς, αλλά τα αδιάφε-
ρα πειστήρια θεαδώνοντι ότι
το έπισην εισόδημα του πρί-
του της με θάρρος.

—Αλλά πώς ζέρεσι τ' γίνεται; — σκέ-
φτηκε ο Λίνος. Κι' αυτός ίσως
—είπε— το σκέπτεται κι' ή Ρέα.
Άλλά έξω απ' αυτό, που είναι
άοριστο και τυχαίο, ή μικρή αυ-
τή είχε άξια ν' άγαπηθί μ' έκ-
τίμησι κι' άφοσίωσι.

Κι' άρχισαν να χορεύουν. Ο
Λίνος δεν ήταν και δυνατός στο
χορό. Άν κι' εύχνοαζε νέος σ'α
χοροδιδασκαλεία και δεν έλειπε
από τους μεγαλύτερους χορούς
της Άθήνας, όμως δεν χόρευε
μ' ευχαρίστηση. Τ' άρεσκαι οι
συγκεντρώσεις οι κοσμικές. Νά
μιλάει όμως, να πίνη κανά λικέρ
ή κάποιο ποτήρι σαμπάνια, να
γυρίζη στις σάλες και πλέον ού.
Χόρευε σπάνια κι' όταν τ' άρεσε
πολύ ή νύκτα.

Απόψε όμως χόρευε με κέφι
και μιλούσε διαρκώς με τη Ρέα.
Μιλούσε ίσως περισσότερο άπ'
ότι έπρεπε, μα αυτό τόκανε,
πρώτα-πρώτα γιατί είχε μεγά-
λη χαρά, γι' αυτή την άναπα-
νετη συνάντησι με την άγαπη-
μένη του κι' ύστερα για να μη
συναγίτι το έλλειμμα της ξανθής
κυρίας, που ήταν πιά φανερά
έχθρικό...

(Στο άλλο το τέλος)

—Ένα από τα πλεονεκτήματα
που δίδει ο πλούτος είναι γενι-
κά ότι επιτρέπει στον κάτοχό
του να κάνει ό,τι θέλει. Αυτό
είναι μία άνακαλύψι, την όποια
στην κάνουν διαρκώς περισ-
σότερες γυναίκες. Άνεκάλουν
π. χ. ότι εκτός του ότι τους επι-
τρέπει να κατέχουν γινώ και ά-
λογα ίπποδρομιών, να ζούν δι-
που επιθυμούν και ν' άγορά-
σουν όσας τουαλέτσες θέλη-
σουν, τις άφινει εύθερες να
παντρευθούν τον άνδρα που νο-
μίζουν ότι μπορεί να τις κάμει
ευτυχέστερες.

—Ένας υποδιναμικός της Ουό-
λντελσαςτον, κερδίζων μόνον
τρεις λίβρες την εβδομάδα, ήλι-
κίας τριάντα οκτώ ετών, θά γί-
νη συντομωτάτα σούζους της
μίας Μπέσις Μόλτινι. Ο κ. Έν-
τουαρν Στίουαρτ είναι έφαρμι-
σής εις το μεγάλο εργοστάσι-
ον υποδημάτων του Ουόλντελ-
μπος, αλλά ή μηστήρ του είναι
κορη μεγιστάνης της ναυτιλίας
και ιδιοκτήτρια ενός ώραιούτα-
του γινώ.

Το ζεύγος ήνώθη διότι ο θε-
τός κ. Στίουαρτ είναι όμογυ-
λακτος άδελφός της κ. Μόλτι-
νι.

—Πρόκειται περί έρωτος με
την πρώτη μαζία, έξηγησεν ο
ετυχής γαμήριος.

Δεν είναι γνωστόν τί θά κά-
μει ο κ. Στίουαρτ μετά τον γά-
μον του, αλλά είναι βέβαιον ότι
δεν θά πάη να κόβη δέριμα
για παπούτσια. Είς το Ουόλντε-
λστον όπου κατοικεί ο κ. Στίου-
αρτ εκτίσθη ένα ώραιότατον έ-
ξοχικό σπιτάκι διά το εύτυχές
ζεύγος και πιστεύεται ότι ο κ.
Στίουαρτ θά επιδοθί εις έπιχει-
ρήσεις.

Μίαν ή δύο ημέρας μετά την
γνωστοποίησιν του έρωτικού κύ-
του ρομάντου, ή κ. Έλεν
Γουόλκ Μπένφορντ, ήλικίας εί-
κοσι τεσσάρων ετών, κληρόνο-
μος μίας περιουσίας τεσσάρων
και πλέον εκατομμυρίων δρα-
χμών και μία από τας γνωστο-
τέρας Άμερικανίδας κατόχους
αλόγων ιπποδρομιών παντρεύ-
θηκε τον Άρθουρ Μάκ Χόινς,
ήλικίας τριάντα ετών, ο όποιος
είπυ δύο έτη την αρχιμηχανικός
στούς σταθμούς της.

Η κ. Μπένφορντ έκτισε γι' αυτόν ή
διωτικό ιπποδρόμιον στο έπείρω-
τον άγρόκτημα της σ'α Κονέι-
κωτ και σ'αγείαζον να ζήσουν
έκει εύτυχίμως μακριά από
την πολυθρονή ζωή των πό-
λεων.

Οι ρομαντικές αυτές ιστορίες
είχαν ένα θαυμάλιον προη-
γούμενον. Πρό έκάτω ετών ή
βασιλίσσα Βικτωρία παντρεύ-
θηκε τον εδξέδελφον της. Είνα
άλθβια πώς έπρόκειτο περί άν-
θρώπου της δικής της κοινωνι-
κής σειράς, αλλά τα αδιάφε-
ρα πειστήρια θεαδώνοντι ότι
το έπισην εισόδημα του πρί-
του της με θάρρος.

—Αλλά πώς ζέρεσι τ' γίνεται; — σκέ-
φτηκε ο Λίνος. Κι' αυτός ίσως
—είπε— το σκέπτεται κι' ή Ρέα.
Άλλά έξω απ' αυτό, που είναι
άοριστο και τυχαίο, ή μικρή αυ-
τή είχε άξια ν' άγαπηθί μ' έκ-
τίμησι κι' άφοσίωσι.

Κι' άρχισαν να χορεύουν. Ο
Λίνος δεν ήταν και δυνατός στο
χορό. Άν κι' εύχνοαζε νέος σ'α
χοροδιδασκαλεία και δεν έλειπε
από τους μεγαλύτερους χορούς
της Άθήνας, όμως δεν χόρευε
μ' ευχαρίστηση. Τ' άρεσκαι οι
συγκεντρώσεις οι κοσμικές. Νά
μιλάει όμως, να πίνη κανά λικέρ
ή κάποιο ποτήρι σαμπάνια, να
γυρίζη στις σάλες και πλέον ού.
Χόρευε σπάνια κι' όταν τ' άρεσε
πολύ ή νύκτα.

Απόψε όμως χόρευε με κέφι
και μιλούσε διαρκώς με τη Ρέα.
Μιλούσε ίσως περισσότερο άπ'
ότι έπρεπε, μα αυτό τόκανε,
πρώτα-πρώτα γιατί είχε μεγά-
λη χαρά, γι' αυτή την άναπα-
νετη συνάντησι με την άγαπη-
μένη του κι' ύστερα για να μη
συναγίτι το έλλειμμα της ξανθής
κυρίας, που ήταν πιά φανερά
έχθρικό...

(Στο άλλο το τέλος)

—Ένα από τα πλεονεκτήματα
που δίδει ο πλούτος είναι γενι-
κά ότι επιτρέπει στον κάτοχό
του να κάνει ό,τι θέλει. Αυτό
είναι μία άνακαλύψι, την όποια
στην κάνουν διαρκώς περισ-
 σότερες γυναίκες. Άνεκάλουν
π. χ. ότι εκτός του ότι τους επι-
τρέπει να κατέχουν γινώ και ά-
λογα ίπποδρομιών, να ζούν δι-
που επιθυμούν και ν' άγορά-
σουν όσας τουαλέτσες θέλη-
σουν, τις άφινει εύθερες να
παντρευθούν τον άνδρα που νο-
μίζουν ότι μπορεί να τις κάμει
ευτυχέστερες.

—Ένας υποδιναμικός της Ουό-
λντελσαςτον, κερδίζων μόνον
τρεις λίβρες την εβδομάδα, ήλι-
κίας τριάντα οκτώ ετών, θά γί-
νη συντομωτάτα σούζους της
μίας Μπέσις Μόλτινι. Ο κ. Έν-
τουαρν Στίουαρτ είναι έφαρμι-
σής εις το μεγάλο εργοστάσι-
ον υποδημάτων του Ουόλντελ-
μπος, αλλά ή μηστήρ του είναι
κορη μεγιστάνης της ναυτιλίας
και ιδιοκτήτρια ενός ώραιούτα-
του γινώ.

Το ζεύγος ήνώθη διότι ο θε-
τός κ. Στίουαρτ είναι όμογυ-
λακτος άδελφός της κ. Μόλτι-
νι.

—Πρόκειται περί έρωτος με
την πρώτη μαζία, έξηγησεν ο
ετυχής γαμήριος.

Δεν είναι γνωστόν τί θά κά-
μει ο κ. Στίουαρτ μετά τον γά-
μον του, αλλά είναι βέβαιον ότι
δεν θά πάη να κόβη δέριμα
για παπούτσια. Είς το Ουόλντε-
λστον όπου κατοικεί ο κ. Στίου-
αρτ εκτίσθη ένα ώραιότατον έ-
ξοχικό σπιτάκι διά το εύτυχές
ζεύγος και πιστεύεται ότι ο κ.
Στίουαρτ θά επιδοθί εις έπιχει-
ρήσεις.

Μίαν ή δύο ημέρας μετά την
γνωστοποίησιν του έρωτικού κύ-
του ρομάντου, ή κ. Έλεν
Γουόλκ Μπένφορντ, ήλικίας εί-
κοσι τεσσάρων ετών, κληρόνο-
μος μίας περιουσίας τεσσάρων
και πλέον εκατομμυρίων δρα-
χμών και μία από τας γνωστο-
τέρας Άμερικανίδας κατόχους
αλόγων ιπποδρομιών παντρεύ-
θηκε τον Άρθουρ Μάκ Χόινς,
ήλικίας τριάντα ετών, ο όποιος
είπυ δύο έτη την αρχιμηχανικός
στούς σταθμούς της.

Η κ. Μπένφορντ έκτισε γι' αυτόν ή
διωτικό ιπποδρόμιον στο έπείρω-
τον άγρόκτημα της σ'α Κονέι-
κωτ και σ'αγείαζον να ζήσουν
έκει εύτυχίμως μακριά από
την πολυθρονή ζωή των πό-
λεων.

Οι ρομαντικές αυτές ιστορίες
είχαν ένα θαυμάλιον προη-
γούμενον. Πρό έκάτω ετών ή
βασιλίσσα Βικτωρία παντρεύ-
θηκε τον εδξέδελφον της. Είνα
άλθβια πώς έπρόκειτο περί άν-
θρώπου της δικής της κοινωνι-
κής σειράς, αλλά τα αδιάφε-
ρα πειστήρια θεαδώνοντι ότι
το έπισην εισόδημα του πρί-
του της με θάρρος.

—Αλλά πώς ζέρεσι τ' γίνεται; — σκέ-
φτηκε ο Λίνος. Κι' αυτός ίσως
—είπε— το σκέπτεται κι' ή Ρέα.
Άλλά έξω απ' αυτό, που είναι
άοριστο και τυχαίο, ή μικρή αυ-
τή είχε άξια ν' άγαπηθί μ' έκ-
τίμησι κι' άφοσίωσι.

Κι' άρχισαν να χορεύουν. Ο
Λίνος δεν ήταν και δυνατός στο
χορό. Άν κι' εύχνοαζε νέος σ'α
χοροδιδασκαλεία και δεν έλειπε
από τους μεγαλύτερους χορούς
της Άθήνας, όμως δεν χόρευε
μ' ευχαρίστηση. Τ' άρεσκαι οι
συγκεντρώσεις οι κοσμικές. Νά
μιλάει όμως, να πίνη κανά λικέρ
ή κάποιο ποτήρι σαμπάνια, να
γυρίζη στις σάλες και πλέον ού.
Χόρευε σπάνια κι' όταν τ' άρεσε
πολύ ή νύκτα.

Απόψε όμως χόρευε με κέφι
και μιλούσε διαρκώς με τη Ρέα.
Μιλούσε ίσως περισσότερο άπ'
ότι έπρεπε, μα αυτό τόκανε,
πρώτα-πρώτα γιατί είχε μεγά-
λη χαρά, γι' αυτή την άναπα-
νετη συνάντησι με την άγαπη-
μένη του κι' ύστερα για να μη
συναγίτι το έλλειμμα της ξανθής
κυρίας, που ήταν πιά φανερά
έχθρικό...

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ 200 ΧΙΛ. ΔΟΛ.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Η πόρτα του αστυνομικού γρα-
φείου της Καλκάρας, εκτύπησε
διακριτικά.

—Άκούστηκε από μέσα ένα «εμ-
πρός!» κι' ένας κύριος πολύ
κομφωνημένος έμπηκε μέσα.

—Είσαθε ο άστυνόμος Ζουάν
Μόρος; έρώτησε μ'. Ένα ευγε-
νικό χαμόγελο ο έπισκοπτής. Έ-
πιτρέψατέ μου να συστηθώ: Έ-
δουδάρδος Μπρσούσταίν, έμπο-
ρος άδαμάντων. Έχω καταστή-
μα στο Παρίσι, στο Μοντεβίντεο
και τελευταίως άνοιξα άλλο ένα
στο Πειραιά. Μπορείτε να
μού παρακαλώσετε για λίγες
στιγμές μία ιδιαιτέρη συνουσία;

Ο άστυνόμος Μόρος έκτύπησε
με μία περιέργη ματιά τον ξέ-
νο. Έκουνόνη καταφατικά το
κεφάλι του και του επέδειξε έ-
να κάθισμα.

—Πρόκειται για ένα ζήτημα
πάρα πολύ λεπτό. Στην υπόθεσι
είναι άνακαταμένη μία κυρία,
μία πολύ ώραια κυρία και με σε-
βαστή κοινωνική θέσι στην πε-
ριφέρειά σας. Έπίσης και μία με-
γάλη ποσότης άδαμάντων... τα
όποια έξφανίσθησαν μυστηριω-
δώς, ενώ έφαινονόμουν στο
κτίμα της ώρειας αυτής κυρίας
πρό ήμερών. Από την ήμερα έ-
κείνη, ή κυρία Μπέλλα, άρνει-
ται να με δειχθί.

—Και γιατί δεν υποβάλετε μία
κανονική μήνυση εναντίον της
κυρίας, άν την ύποπτεύετε ότι
σας έκλεψε τα διαμάντια;

—Πρός Θεού, δεν είπα τέτοιο
πράγμα! Τα διαμάντια που είχα
μαζί μου όταν έφθασα στο κτί-
μα της, δεν τα βρήκα πιά επάνω
μου όταν έφθασα από εκεί. Δεν
λέγω όμως ότι μου τα έκλεψε
έκείνη. Γι' αυτό, κύριε άστυνό-
με ήρθα να ζητήσω τη βοήθη-
σά σας... και μάλιστα προσέφερα
ως άνταποδοτικό 20.000 δολάρια.

—Είκοσι χιλιάδες δολάρια;
Τότε ποί είναι ή αξία των δολ-
αρίων που έκάσατε;

—Διαμάντια... διακοσίων χι-
λιάδων δολαρίων. Θά με ρωτή-
σετε γιατί τα είδαμε μ' ένα τό-
σο μεγάλο ποσό; Έμπορικά ά-
νάγκα, κύριε άστυνόμε.

—Πολύ καλά, κύριε. Θά ένερ-
γήσω τα δολάρια, εί

ΚΑΠΝΙΖΕ ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα και ή σκέψι του στριφογύριζε πάνω από το κεφάλι του, έφευγε μακριά για νάρθη και πάλι, άλλη μία φορά στο μεγάλο εκείνο γεγονός που του αναστάτωσε όλη τη ζωή και τον ανάγκασε ν' άφρη τις δουλειές του, το σπίτι του, το Λονδίνο!

Οι ανάγκες της ζωής τον υποχρέωσαν -συγγνώμη!- εν εκείνον τον όνομαζου Χιούγκ Μπράιντνυ και τη γυναίκα του Λούσι, απ-τόν υποχρέωσαν λοιπόν να παντρευτή την κόρη ενός πολυεκατομμυριούχου έμπροσθεν από την 'Αμερική. 'Εκείνος ήταν λόρδος από μεγάλο γενεαλογικό δέντρο, και πρωτότοκος για ν' άποκτηση τον τίτλο του πατέρα του ως και τών άλλων προγόνων του. Γεννήθηκε όμως σκεδόν πτωχός γιατί το μόνο που του άφησε ο πατέρας του όταν απέθανε ήταν ένας πύργος στην 'Ιρλανδία, κι' αυτός φορτωμένος από χρέη.

Το τελευταίο χρέος το έβαλε ή μητέρα του για νά τον σπουδάσει, κι' όταν έπληρε το διπλώμα του από το Κόμριτζ δεν είχε με τί ν' ανοίξει ένα δικηγορικό γραφείο. Τότε, ακριβώς, έτυχε να γνωριστεί με μία λέσχη με τών πατέρα της Λούσι, ό οποίος για νά δώσει στην κόρη του τόν τίτλο της (Λαίδη), έπροκίε το γαμπρό του με τρία εκατομμύρια λίρες.

Δεν άνθεξε περισσότερο κι' έπεσε πίσω νεκρός. Οι γυναίκες άρχισαν να κλαίνε. Οι

άντρες είχαν σκύψει τα κεφάλια.

— Που είναι το πιστόλι; έρώτησε ό Χιούγκ.

Κάποιος τόπισσε από κάτω και του τόφερε. 'Ο Χιούγκ το σκούπισε καλά με το μαντίλι του για νά σθεθούν όλα τ' άποτυπώματα και το έβαλε στο χέρι του νεκρού. Εύτυχώς το τραύμα βρισκόταν στο άριστερο πλευρό έμπρός, κι' έτσι ήταν ό Χιούγκ έπληφώνησε και ήρθε ή άστυνομία, τ' άβριξε όλα τόσο φυσικά, και το σημείωμα της τελευταίας του βελήσεως μέσα στο πορτοφόλι του. Κι' έδωσε άμέσως τήν άδεια να μεταφερθή ό νεκρός σπίτι του.

Άλλα μόλις ό άστυνόμος έγκατέλειψε το σπίτι, ό Χιούγκ έκάθισε κι' έγραψε ένα έγγραφο δια του οποίου όλοι οι παρευρεθέντες πιστοποιούσαν ότι ό Τζών πράγματι πυτόκτηνσε μπροστά τους. Και τούς έβαλε να υπογράψουν.

— Έπειτα από μισή ώρα δύο άνδρες περπατούσαν ό ένας πλάι στον άλλο. Ήταν ό Χιούγκ και ό φίλος του που του τηλεφώνησε και του είχε πη ότι αυτός έξ άπροσεξίας τόν έσκότωσε.

— Πρέπει να σου όμολογήσω κάτι, Χιούγκ, τώρα που τελείωσα σου, —

— Πριν μου το ήης, το κατάλαβα μόλις έμπήκα στο δωμάτιο.

— Τι πράγμα;

— Δεν τόν έπυροβόλησες εσύ, Τζέφρυ, αλλά ή γυναίκα του.

— Ναι, έτσι είναι, αλλά για νά τήν άπολλάξω από διάφορες ιστορίες ως που να ήρθες εσύ, ανέλαβα εγώ τήν εύθυνη, μπροστά σε όλους τούς άλλους.

— Εύτυχώς... που ή υπόθεσις τελείωσε έτσι... αλλιώς... 'Αλλά ποιά είναι αυτή ή γυναίκα, Τζέφρυ;

— Πρό δέκα ήμερών που έπέστρεψε από ένα ταξίδι του στην Άνω Άνατολή, τήν έφερε μαζί του. Τίποτα περισσότερο δεν ξέρω...

— Ναι... μονάχα ένα πράγμα, Τζέφρυ, ότι είναι πάρα πολύ όραια γυναίκα...

— Πράγματι, αυτό έκανε εντύπωση σε όλους μας εδώ...

Είχαν μπει μέσα στα φώτα, στο κέντρο της πόλεως. Ένας θόρυβος, ό θόρυβος τών νυκτερινών κέντρων τούς πλημμύρισε και δίχως να το θέλουν, αούδρημπα έμπήκαν σ' ένα πολυτελέστατο καμαράκι.

— Άς θυμηθούμε λίγο τα νείδια μας, έειπεν ό Χιούγκ κι' αναστέναξε.

— Πόσον καιρό έχομε να οε δούμε στη συντροφιά μας!

— Δύο χρόνια... από τότε που παντρεύτηκα.

— Ό Χιούγκ έστειλε ένα τηλεφώνημα στη γυναίκα του, εκείνο το βράδυ, και τήν παρακάλυσε να μείνη, μία έδωμάδα στην έπαυλή του χωριού, γιατί ή υπόθεσις

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΡΔΙΕΣ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΑΚΥ ΣΑΟΥΕΡ

που ανέλαβε δώ τον κρατούσε μία βδομάδα νύχτα και μέρα μακριά από το σπίτι του.

Δίχως να το θέλη έειπε μία δαήθεια, ό Χιούγκ. 'Εκείνο το βράδυ έμεινε μέχρι τ' έξημερώματα στο καμαράκι. Τό πρωί, ζολιομένος από τή σσηπάνια, έπληγε στο σπίτι του φίλου του κι' εκοιμήθηκε. Κατά το άπόγευμα που ζήτησε, θυμήθηκε ότι έπρεπε να πάρη νύπιοδάλη τ' αόθη του στη χίρα του σκουπένου.

Ή Μαρία ήταν ακόμη μύ άμορφη μέσα στα πένθημα ρούχα της.

Ένα πράγμα όμως δεν μπορεί να έξηγηση και να καταλάβη ακόμα ό Χιούγκ: Πώς από τό ίδιο εκείνο άπόγευμα που ή Μαρία κι' αυτός έκλείσθηκαν στο ι-διότερο σαλονάκι να συζητήσουν για τήν κληρονομία, εύρεθηκαν έσφηνά στην άγκαλιά ό ένας του άλλου. Ήταν ή άπόλυτη και βίαιη μοναξιά; Ήταν κάποια ψυχική ανάγκη τών δύο νέων; Ήταν κάποιο κενό που συμπλήρωναν με τήν άπρόσπτη γνωριμία τους; Ήταν... Τί ήταν;

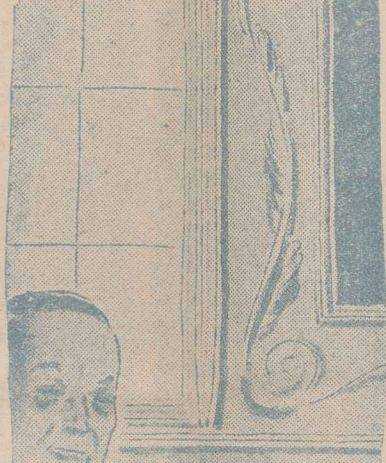
Τό μόνο που ξέριε είναι ότι όπως προανέγγινε στη γυναίκα του, ή υπόθεσις που τόν άπασχολούσε δεν τό άφησε κοινό δόλοκληρη τήν έδωμάδα να πάρη σπίτι του, και να κάνει κάτι περισσότερο: Νά πάρη τό «Κουίνολαντ» τό πολυτελέστατο αυτό υπερεκείνιο που τήγαινε Σαγκάη—'Ιαπωνία, και να κρατήσει δύο καμινέες πολυτελείας. Μία γι' αυτόν και μία για τή Μαρία.

Πατέρι έφυγε; Ούτε κι' αυτός τό ξέριε. Άκαλοθύοισε κάποιο έννοτικό του. Ήθελε ν' άπομακρυνθή. Ζητούσε έλευθερία. Όπως και να δικαιολογούσε τήν άναχώρησή του, τό βέβαιο είναι ότι αν δεν ήταν εκείνος ό κεραυνόβόλος έρωας, ή μάλλον ό ξαναγμένος πόθος τών δύο νέων, ό Χιούγκ δεν θα βρισκόταν τώρα πάνω στο «Κουίνολαντ» ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα στη γέφυρα, να καπνίζει και να συλλογίζεται όλ' αυτά.

Σιγκαπούρη, Σαϊγκόν, Σαγκάη... Μπορούσαν να έπισκεφθούν και άλλες πό-

λεις, να πάνε μεχρι τή Τιοκάνμα, αλλά ή Μαρία έκρίπτεσε να κατεθούν στη Σαγκάη.

Πατέρι στη Σαγκάη; Έκανε ό πού έλεγε ή Μαρία. Άλλά και γιατί να ρωτήσει; Ή εκεί ή άλλο, τ' άδια χάδια θα τού πρόσφερνε, μαζί με τ' άγαμέτα από λαννεία φίλια πιεσε

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

Πράγματι, δεν πίστευε να ύπήρχε άλλη γυναίκα στον κόσμο τόσο καλά πληροφορημένη και μαθημένη στα τερίτια που ζητά ό έρωας.

Άσφαλώς ή γυναίκα αυτή θ' άντικε σε δύο από τίς πιο θερμές φυλές του κόσμου. Είχε κάτι μέσα της που δεν περιγραφάταν με λόγια και τό δολαιπτικό, τό δυνατό, τό αταρακτικό, αλλά και έπιθλαπικό στον έρωτα.

— Είνε ανάγκη, του έειπε τήν ώρα που έπρόκειτο ν' αποβιβαθούν στη Σαγκάη, να δηλώσουμε στο ξενοδοχείο ότι είμαστε άνδρόγυνον...

— Είνε άπαραίτητο;

— Ναι, για ν' άποφύγουμε άλλες διατυπώσεις...

Μονάχα τή στιγμή εκείνη ό Χιούγκ καλοέφτηκε ότι ό τρόπος με τόν όποίο έφυγε από τό Λονδίνο, έμοιαζε με άπόδραση, και ότι διόλου περίεργο ή άστυνομία του Λονδίνου να τόν γύρευε σε όλα τ' άμέρ του κόσμου, για νά τόν βρη και να καθιστούσε τή Λούσι, τή γυναίκα του, ή όποια θ' αν δεν είχε χάσει...

— Άλλά... εγώ είμαι ό Χιούγκ Μπράιντνυ και σύ, Μαρία...

— Όχι, όχι, κανένα από αυτά τό δύσονόματα δεν πρέπει να μάς άνήκουν ένόσω βρισκόμαστε μαζί... Άπομόνησες τό όνομα που δηλώσαμε στην Άντολολική Έταιρεία: Κύριος και κυρία Μούρ... άπλοτύστατα...

Πράγματι κι' αυτό τό είχε ξεκάσει από τόν ένθουσιασμό του, ό Χιούγκ, πρός τόν έρωτά του για τή Μαρία.

— Κύριος Μούρ... Όραία... Έτσι ήταν. Άκόμα και τ' διαβαστήριά του είχαν βγ' αυτό τό όνομα. Τά είχε φροντίσει όλα ή Μαρία. Έκείνος δεν είχε βγ' μία βδομάδα όλόκληρη από τό δωμάτιό της, όσον καιρό έμεινε μαζί της κλεισμένος στο σπίτι της.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

— Ό κύριος και ή κυρία Μούρ; 'Ό Χιούγκ γύρισε και κύταξε κατάπληκτος τόν Διευθυντή του Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ. Πώς; Ήσαν γνωστοί; Μάλλον, ή Μαρία ήταν γνωστή μ' αυτό τό όνομα κι' έπομένως και ό... σύζυγός της;

Έκείνη του έρριξε μία ματιά και τόν ήπηρε από τό χέρι.

Ήξερε τόσο καλά τούς διαδρόμους του ξενοδοχείου, και τό διαμέρισμα που τούς είχαν κρατήσει που δεν είχε άναγκη από όδηση.

Τό γκαρσόνια, οι καμαριέρες τή χαιρετούσαν σάν να τήν ήξεραν χρόνια.

Κι' όταν έμειναν μόνοι και ό Χιούγκ προσπάθησε να προφέρει κάτι για νά τή ρωτήσει, έκείνη τόν άρπαξε στην άγκαλιά της, και τού έκλεισε τα δύο χείλη με τ' άπο θερμά φίλια της.

— Σαγκάη! 'Οπλίς πολυθρόνη, μεγάλη, μυστηριώδης, διεθνής, με τ' άπόκρυφα και μυστικά της καταγώνια τών άπηνουρεμένων ήδονών, πόλις γεμάτη ήλιγγο από τό βράδυ μέχρι τό πρωί και από τό πρωί μέχρι τό βράδυ. 'Οπλιον, ήδονή! 'Οπλιον άπό λανούσι! 'Οπλιον, άπολύτρωσις από τ' άγία! Πόλις του όπιου, και τών μεγάλων τέρψεων! Πόλις άπολύτρωσεως που περικλείεις όλ' αυτά σε μία λέξη, μία γυναίκα λέξι: Σαγκάη!»

Αυτό που έγραφα παραπάνω δεν είναι δικό μου.

Είνε ό πρόλογος ενός ήμερολόγιου που έγραψε ό Χιούγκ μέσα σε τρία χρόνια. Έπειτα από πολλές έρευνες άλλων τών άστυνομιών του κόσμου, έπειτα από χιλιάδες λίρες που έδοτέπταν, τόν βρήκε μία μέρα ή γυναίκα του άγνωστο, άγνωρίστο, κουρελιάρη, σε κάποιο καταγώνιο της Σαγκάης.

Έπιστοποιούσαν δηλαδή ότι ήταν αυτός από ένα γράμμα που βρήκαν στο σακάκι του.

Τό γράμμα αυτό άπυθνόετο στην γυναίκα του, τή Λούσι, και τής ζητούσε συγγνώμη για τήν εξαφάνισή του.

Πάντως τό γράμμα αυτό δεν έφυγε, δεν έδωθηκε από τήν ημέρα που γράφτηκε μέσα από τήν τσέπη του.

Άμα τό βρήκε ή άστυνομία, έσπευσε να είδοποιήσει τής άγγλικές άρχες, κι' έκρινες να τηλεγραφίσουν στη γυναίκα του ότι: «'Ο Λόρδος Χιούγκ Μπράιντνυ, άνευρέθη».

Ή Λαίδη Μπράιντνυ έφθασε άεροπορικώς στη Σαγκάη, και άεροπορικώς έπέστρεψε στο Λονδίνο με τόν σούζυγό της.

Από τό Λονδίνο έφυγαν κατ' εύθειαν για τόν πατρικό του πύργο της 'Ιρλανδίας και ή Λούσι έμεινε μ'ήνες όλόκληρος πάνω από τό προσέφαλό του, σάν μία καλή μητέρα.

Ό Χιούγκ έφυγε, βρίσκεται στην 'Ιρλανδία, ίσως να ξαναρχισε τήν ίδια ζωή που έκανε και τότε που παντρεύτηκε τή Λούσι, πάντως κάτι έμεινε άπ' αυτόν,

Αυτό που σ'ς ένδιαφέρει και θ' έχει κεντήσει τήν περιέργειά σας, είναι βέβαια τώρα τό ήμερολόγιο του Χιούγκ.

Είνε άσυνάρτητο όπως θ' άδιαπισώσατε και από τόν πρόλόγο του που μιλά για τή Σαγκάη, τήν πόλι αυτή της άμορτίας!

Είνε διακόσιες σελίδες, κάθε μία με ξεχωριστή ήμερομηνία και μία ένδε έπεισόδιο.

Όλες όμως οι σελίδες είναι πλημμυρισμένες από τόν πόνο μιάς ραγισμένης καρδιάς από τόν έρωτα.

Ή ιστορία του είναι όλόκληρο μυθιστόρημα. Θά τήν περιγράψω με λίγα λόγια:

Πεντακόσιες χιλιάδες λίρες ήταν ή περιουσία του νεκρού που κληρονόμησε ή Μαρία. Κι' άλλες έκάτο έσκότωσε από τήν Τράπεζα του ό Χιούγκ πριν φύγη από τό Λονδίνο.

Δεν γράφει τί έξώδεσαν, άναφέρει τί είχαν. Και μ' αυτά που είχαν, τί ζωή έκαναν μέσα στην άπαιτητική αυτή πόλι της Σαγκάης.

Ή Μαρία τόν ώδήγησε παντού. Τόν έσπρωξε να δοκιμάσει μαζί της όλες τίς άπόκρυφες ήδονές.

Τέλος τόν έσπρωξε στο όπιο και για μόνη του παρηγορία τού άπόμεινε αυτό.

Γιατί από τήν ημέρα που συνήθισε τό όπιο, που τό θεωρούσε πιά άπαραίτητο για τή ζωή του, για τόν όργανισμό του, από αυτή πιά τήν ημέρα έχασε έντελώς τή Μαρία.

Άπ' αυτή λοιπόν τήν ημέρα άρχίζει ή μεγάλη του άγνυία.

Νύχτα και μέρα έγύριζε διαρκώς άνάμεσα στον κόσμο, στα κοσμικά κέντρα, στα καμαράκι, στο ξενοδοχεία και τέλος έπισκοπέτο και κατέληγε στα καταγώνια του όπιου, για νά άπολαύση μία, δύο, τρεις ώρες τή συντροφία της Μαρίας, τής Μαρίας με τή φαντασία του.

Όρλιαζε, έφώναζε, κυλιόταν κάτω από τόν πόνο της ψυχής του. Κι' όταν τό πρωί ό ύπνός της, ό Κινέζος, τόν έθωνε έξω, τρικλίζοντας έθανε στο ξενοδοχείο του και ρωτούσε:

— Έπ'άνω είναι ή Μαρία;

— Ή κυρία δεν έπέστρεψε ακόμα, ήταν ή στερεότυπη άπάντησις τού Διευθυντού.

Ήμέρες, έδωμάδες, μήνες περνούσαν. Έώθευε άσυναίσθητα όσα έκείνη του είχε άφήσει και διαρκώς έπυλάσε νύχτα για νά έπισκεφάκη τήν ήγυρ του πρός αναζήτησιν της Μαρίας.

Τρία όλόκληρα χρόνια άβυσσότητας. Τρία χρόνια έξουτελειώμου μέσα στην ευρωπαϊκή παροικία της Σαγκάης.

Από τό Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ αναγκάσθηκαν να τού υποδείξουν ότι δεν μπορούσε πιά να μείνη κοντά τους δια πολλούς λόγους, τών όποιων όμως οι κυριώτεροι ήσαν: ή άνέχεια και ή άθλιότης. Αυτό τού τό είπαν ένα πρωί ξημερώματα που έπέστρεψε τρικλίζοντας από τό όπιοπιο. Τήν ήμέρα εκείνη άφησε όλο τ' άπομνημόνά του και τό ήμερολόγιο στο τό δωμάτιό του ξενοδοχείου κι' έφυγε.

Δεν τόν ξαναείδαν πιά!

Ξαναγύρισε μέσα στο καταγώνιο εκεί, από εκεί που είχε φύγει πρδ λίγους και ό Κινέζος ύπνός της τού έδειξε σε μία γωνία μία ψάθα να ξαπλώση.

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

από τή ζωή του, από τή ραγισμένη του καρδιά στη Σαγκάη!

Έμεινε ένα ήμερολόγιο! Τό βρήκα μέσα σ' ένα συρτάρι του ξενοδοχείου που καθόταν.

Θά τό είχε φαίνεται άφήσει εκεί όπως άφησε και όλα τ' άγρήματά του όταν δεν νιαζόταν πιά για τόν έαυτό του, κι' έτρεχε από καταγώνιο σε καταγώνιο να ξαναβρη τή Μαρία.

Τή Μαρία! Τί άπλό και άγνό όνομα, και πόσα έκρυβε μέσα του αυτό τό όνομα!

Τό βρήκα και τό κράτσα.

Τό κράτσα για νά βρώ κι' εγώ τή Μαρία, να τή γνωρίσω από κοντά, και να βεβαιώθω για τ' άπιστευτά εκείνα πράγματα που περιγράφει τό ήμερολόγιό του.

Ήάρχουν λοιπόν τόσο πολύ έρωτιάρες γυναίκες, που μπορούν να έτρελλάνουν σε τέτοιο βαθμό έναν άντρα;

Ούτε τή Μαρία εύρηκα μέχρι σήμερα, ούτε τ' άκνη της.

Ποιάς ξέριε αν αυτή ή τυχοδιώκτρια δεν ξαναγύρισε στο Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ, και πάλι με τό όνομα: «Κύριος και Κυρία Μούρ» συντροφισμένη μ' ένα νέο θύμα της άγάπης της, ένα νέο σύζυγο;

Αυτό που σ'ς ένδιαφέρει και θ' έχει κεντήσει τήν περιέργειά σας, είναι βέβαια τώρα τό ήμερολόγιο του Χιούγκ.

Είνε άσυνάρτητο όπως θ' άδιαπισώσατε και από τόν πρόλόγο του που μιλά για τή Σαγκάη, τήν πόλι αυτή της άμορτίας!

Είνε διακόσιες σελίδες, κάθε μία με ξεχωριστή ήμερομηνία και μία ένδε έπεισόδιο.

Όλες όμως οι σελίδες είναι πλημμυρισμένες από τόν πόνο μιάς ραγισμένης καρδιάς από τόν έρωτα.

Ή ιστορία του είναι όλόκληρο μυθιστόρημα. Θά τήν περιγράψω με λίγα λόγια:

Πεντακόσιες χιλιάδες λίρες ήταν ή περιουσία του νεκρού που κληρονόμησε ή Μαρία. Κι' άλλες έκάτο έσκότωσε από τήν Τράπεζα του ό Χιούγκ πριν φύγη από τό Λονδίνο.

Δεν γράφει τί έξώδεσαν, άναφέρει τί είχαν. Και μ' αυτά που είχαν, τί ζωή έκαναν μέσα στην άπαιτητική αυτή πόλι της Σαγκάης.

Ή Μαρία τόν ώδήγησε παντού. Τόν έσπρωξε να δοκιμάσει μαζί της όλες τίς άπόκρυφες ήδονές.

Τέλος τόν έσπρωξε στο όπιο και για μόνη του παρηγορία τού άπόμεινε αυτό.

Γιατί από τήν ημέρα που συνήθισε τό όπιο, που τό θεωρούσε πιά άπαραίτητο για τή ζωή του, για τόν όργανισμό του, από αυτή πιά τήν ημέρα έχασε έντελώς τή Μαρία.

Άπ' αυτή λοιπόν τήν ημέρα άρχίζει ή μεγάλη του άγνυία.

Νύχτα και μέρα έγύριζε διαρκώς άνάμεσα στον κόσμο, στα κοσμικά κέντρα, στα καμαράκι, στο ξενοδοχεία και τέλος έπισκοπέτο και κατέληγε στα καταγώνια του όπιου, για νά άπολαύση μία, δύο, τρεις ώρες τή συντροφία της Μαρίας, τής Μαρίας με τή φαντασία του.

Όρλιαζε, έφώναζε, κυλιόταν κάτω από τόν πόνο της ψυχής του. Κι' όταν τό πρωί ό ύπνός της, ό Κινέζος, τόν έθωνε έξω, τρικλίζοντας έθανε στο ξενοδοχείο του και ρωτούσε:

— Έπ'άνω είναι ή Μαρία;

— Ή κυρία δεν έπέστρεψε ακόμα, ήταν ή στερεότυπη άπάντησις τού Διευθυντού.

Ήμέρες, έδωμάδες, μήνες περνούσαν. Έώθευε άσυναίσθητα όσα έκείνη του είχε άφήσει και διαρκώς έπυλάσε νύχτα για νά έπισκεφάκη τήν ήγυρ του πρός αναζήτησιν της Μαρίας.

Τρία όλόκληρα χρόνια άβυσσότητας. Τρία χρόνια έξουτελειώμου μέσα στην ευρωπαϊκή παροικία της Σαγκάης.

Από τό Πάλας Μάζεστικ 'Οτέλ αναγκάσθηκαν να τού υποδείξουν ότι δεν μπορούσε πιά να μείνη κοντά τους δια πολλούς λόγους, τών όποιων όμως οι κυριώτεροι ήσαν: ή άνέχεια και ή άθλιότης. Αυτό τού τό είπαν ένα πρωί ξημερώματα που έπέστρεψε τρικλίζοντας από τό όπιοπιο. Τήν ήμέρα εκείνη άφησε όλο τ' άπομνημόνά του και τό ήμερολόγιο στο τό δωμάτιό του ξενοδοχείου κι' έφυγε.

Δεν τόν ξαναείδαν πιά!

Ξαναγύρισε μέσα στο καταγώνιο εκεί, από εκεί που είχε φύγει πρδ λίγους και ό Κινέζος ύπνός της τού έδειξε σε μία γωνία μία ψάθα να ξαπλώση.

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Λυπητέρα. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΞΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΚΙΝΕΖΟΠΟΥΛΑ

ΤΟΥ ΑΡΝΑΛΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Φορα τραγουδιά για να τον έν-
θαρρυν. "Επειτα, όταν έφυγε, όταν
του πρόσφερε στο σταθμό τον
τελευταίο χαιρετισμό με πρόσω-
πο γελαστό, έτρεξε άμέσως πί-
σω στο σπίτι. Γονάτισε μπροστά
σ' ένα μικρό Βουδδά κι' έκλα-
ψε, έκλαψε πολύ.

Μικρή καρδούλα πονεμένη
πώς είχε τόσο πολύ λυπηθεί!

Περνούσαν οι μέρες, οι έβδο-
μάδες, οι μήνες. Κάθε δεκαπέν-
τε ημέρες λάβαινε γράμμα του.
"Ενα μεγάλο, μεγάλο γράμμα,
γραμμένο, κάθε μέρα από ένα
ρολόγιο, μέσα στο οποίο της δι-
ηγούνταν ότι ήταν ευτυχής που τη
σκεπτόταν, ότι όλα πήγαιναν κα-
λά και ότι μέσα με την ημέρα
περίμεναν την άνακκα.

"Εκείνη είχε βρή δουλειά σ'
ένα ξενοδοχείο του Πεκίνου και
ήταν κι πιο εργατική, κι πιο χα-
ριτωμένη από όλες τις καμαριέ-
ρες. Και κάθε φορά που έρχόταν
ή έφευγε ένας ταξιδιώτης, η Χά-
Ρου έτρεχε με όλες τις δα-
δες καμαριέρες στη βεράντα να
υποκλιθεί βαθειά μπροστά στον
ξένο για να το προσφέρουν το
χαμόγελό τους.

Το πιο γλυκό χαμόγελο όμως
ήταν της Χά-Ρου.

Δυστυχισμένη Χά-Ρου — τι
φύση! Που είχε η ζωή της έ-
λεγον οι άλλες κοπέλες, "Ανα-
γκάζεσαι να φανείσαι χαρούμε-
νη, γελαστή για να κερδίσεις το
ψωμί σου, ενώ η καρδιά σου θα
λυπάται, θα νοηί για τον άντρα
σου που βρίσκεται μακριά...
Και μάλιστα στη θέσι που εί-
σαι..."

— "Εγώ; "Οχι, εγώ είμαι πάν-
τα εδωθη, κορίτσια... εδωθη
και ήσυχ... Είπα στον άντρα
μου σαν έφηνε να μη στερω-
ναι χωριάται διόλου, πώς θα είμαι
διαρκώς ήρεμη, γαλήνια; Και εί-
μαι. Γιατί τον περιμένω, και για-
τί κι αυτός πρέπει να ξέρει ότι
η γυναίκα του δεν κλαίει.

♦♦♦

Ο ξενοδόχος και η γυναίκα
του τη λάτρευαν.

"Κι όταν η Χά-Ρου έκανε μια
νύκτα ένα αγοράκι, δλοι γιόρτα-
σαν μαζί της.

Τη βοήθησαν μάλιστα. Της έ-
φεραν και δώρα.

Λίγες ημέρες αργότερα η Χά-
Ρου γέννησε δουλειά.

— "Ενα νέο βάρος, Χά-Ρου! —
Μία νέα χαρά, κορίτσια!

Και γελοῖος, τραγουδούσε,
εργαζόταν άκοπα και χωρίς πα-
ράπονο.

"Ανάγκη με εύχισμένη
λόγια το γεγονός στον άνδρα
της, ο οποίος περικόταν τώρα
πίε μέσα στη φωτιά.

Και στο παιδάκι της διαρκώς
μιλούσε για τον πατέρα έκείνον
που βρίσκεται μακριά και που
θα γυρίσει γρήγορα ένδοξος και
νικητής.

Και γελοῖος, τραγουδούσε,
και εργαζόταν άκοπα και δίχως
κανένα παράπονο.

"Αι δά έπρεπε να ξέρη αυτός
ο αγαπημένος της που βρίσκεται
μακριά, ότι η γυναίκα του, η
μπερούλα, δεν έκλαψε διόλου.

"Οχι! "Οχι! "Οχι! Περιέμενε
μονάχη την επιστροφή του!

Τώρα τα γράμματα του καθι-
στούσαν πολύ. Έρχόντουσαν
άκανόνως!

"Όσο μακρύτερα πήγαινε, τό-
σο τα γράμματα άργούσαν πε-
ρισσότερο.

"Εκείνη όμως έννοιωσε τον έ-
αυτό της σταθερό και βέβαιο για
κάθε τι.

Μία μέρα τ' αφεντικό της, ο
ξενοδόχος, την έκάλωσε στο ι-
διαίτερό του διαμέρισμα.

"Ήταν και η γυναίκα του εκεί.
Τη χάρεψαν, της είπαν πολ-
λά καλά λόγια, της είπαν ότι
θα έχρη πάντοτε δουλεία κοντά
τους, πάντοτε...

"Επειτα τ' αφεντικό της έδω-
λε ένα χαρτί από την τσέπη του,
ένα χαρτί που είχε μια κόκκινη
σφραγίδα και της έδίδασε με

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Τελευταίως έπενειθή ένα νέον
σύστημα αυτόματου κυβερνήσε-
ως των αεροπλάνων, υπό ένδς
Γάλλου μηχανικού, που σπριζε-
ται άποκλειστικώς επί της χρή-
σεως των "Ερτζείων κυμάτων.
Χάρης εις την μέθοδον αυτήν ο
Γάλλος μηχανικός διατείνεται
ότι εις το μέλλον η "αυτόματος"
αεροπορική συγκοινωνία θα γε-
νικευθή, η δε ασφάλεια των έ-
ναερίων ταξιδίων θα είνε από-
λυτος.

"Ηδη η γαλλική κυβέρνησις
πρόκειται να παραγγείλ η πολλά
ταύτα αυτάματα αεροπλάνα,
τα όποια θα χρησιμοποιήση κυ-
ρίως διά την ταχυδρομικήν ύ-
πηρεσίαν.

ΤΑ «ΑΝΤΙΘΥΡΥΒΙΚΑ ΔΩΜΑ-
ΤΙΑ»

Ο Παρισινός καθηγητής Φρο-
νάρ κατάρθωσε να κατασκευά-
ση τελευταίως ένα δωμάτιον με-
λέτης, εις το όποιον δεν ήμπο-
ρε να εισέλθω κανείς άπολύτως
έξωτερικός θύροφρος.

Ο καθηγητής ήτολκείτο από
έναν με την κατασκευήν ένδς
άπολύτως «αλέξηχου» χώρου,
διότι ο θύροφρος του δρόμου τον
ήμπούσε εις εργασία.

Το δωμάτιον το όποιον κατε-
σκεύασε τώρα ο κ. Φρονάρ κα-
λύπτεται από «αντιθυρυβικά»
τοιχώματα και περιβάλλεται ά-
πό δύο άλλους θαλάμους επίσης
«αλέξηχους».

Το ίδεώδες δωμάτιον της με-
λέτης δεν έχει καθόλου παράθυ-
ρα, αλλά φωτίζεται τεχνητώς.
Το δάπεδον και η όροφή καλύ-
πτονται από παχέας στρώματα
αελλού, άργιλλού και άχρυνου,
εις τρόπον ώστε να μη ήμπορη
είς εισχώρησιν ούτε ο παραμι-
κρός θύροφρος.

Εδγής έξω από το δωμάτιον
σάν αυτόματο.

Κάτω στήν αίθουσα μία συνά-
δελφος της την έρώτησε:

— Τι νέα από το σύζυγόν σου,
Χά-Ρου; "Αργησε να σου γρά-
ψη αυτή τη φορά.

— "Αργησε... Διόλου! της
απάντησε η Χά-Ρου, ενώ το πρό-
σωπόν της όλο χαμογέλασε. Πρό
όλγουν μου έδωσε το άρεστικό
νέο του. Είπε καλά, πολύ κα-
λά, πολύ καλά... Εύχαριστώ...

— Τι εύχισμένη που είσαι!
— Ναι, γιατί ο Κέν-Κό είνε
καλά, και θα έπιστρέψ η ένδοξος
και νικητής.

Δέν εσταμάτησε διόλου τη
δουλεία της και διαρκώς γελοῖ-
σε, τραγουδούσε άκούραστα.

"Επειτα την ώρα της άναπαύ-
σεως έτρεχε στήν καμαρούλα
της, έπαυσε το παιδί στην άγκα-
λιά της, που το έννεπιστέθετο έ-
δωλ την ήμερα σε μία γεννησίαν.

Τόσκιγε γλυκά στήν άγκαλιά
της, που έλεγεν γλυκά λογικά,
του τραγουδούσε για να το κά-
νουν εύρωστα, άναθε ένα κε-
ράκι και πάλιν έμαζι του μπρο-
στά στο μικρό Βουδδά.

Γονάτιζε τότε με το μικρό
σπών άγκαλιά της κι' έλεγε:

— Κρινάκι μου, εσύ, θησαυρό
μου, θησαυρέ μου. Μην κλάψ,
μην κλάψης ποτέ σου. Ο πατε-
ρούλης θα γυρίση, και θα γυρί-
ση γρήγορα. Θα το ήρς. Θα τον
περιμένω, θα τον περιμένω λίγο,
πολύ. "Όσο πολύ, πάντως
θα γυρίση. Πρέπει να χαμογε-
λάς διαρκώς, κρινάκι μου, να
χαμογελάς και να περιμένης, ό-
πως κι' εγώ πάντα διαρκώς.

"Όταν ξανάφερη την ήμερα
έκείνη το παιδάκι της στη νεύ-
τρίνοια, έκείνη την έρώτησε:

— Είσαι μήπως λυπημένη, Χά-
Ρου;

— "Οχι, γιατί;
— "Ετσι μου φάνηκε.

— "Οχι. "Ισα, ίσα, είμαι πολύ
εύχισμένη. Ο Κέν-Κό μου έ-
γραψε πώς θα έπιστρέψ.

— Πότε;
— Θα έπιστρέψ... Είμαι τόσο
ήσυχη!

Ξανάλασε το παιδάκι της, κι'
έφυγε προς το ξενοδοχείο, πρὸς
τη δουλεία της τραγουδώντας.

Η γειτόνισσα την είδε να ά-
πομακρύνεται: Της φάνηκε για
μία στιγμή πως έτρεκίλες. "Αλλά,
όχι, όχι...

Η Χά-Ρου τώρα τραγουδού-
σε: Ώστε ήταν πάρα πολύ εύ-
τυχισμένη!

— Τι κάνει αυτό; .
— Ο γιαιρός με συνεδούλε-
σε να κάνω ραδιοθεραπεία.

ΡΑΔΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Τι κάνει αυτό; .
— Ο γιαιρός με συνεδούλε-
σε να κάνω ραδιοθεραπεία.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΓΕΜΑΤΗ ΔΡΑΣΕΙ

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ Κ. Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙ ΔΟΘΕΙΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΙ

Τας ήμέρας αυτές εμψύχηση
χωρίς θόρυβο αλλά με την πρέ-
πουσαν μεγαλοπρέπεια η πεν-
τηκονταετηρίς της δράσεως έ-
νός από τους όλιγους θρυλικούς
έκείνους ήρωας που κατέκτη-
σαν μόνοι τους τη ζωή και με
μόνες τις δυνάμεις τους, υπερ-
πηδώντας με θάρρος και χωρίς
να λησυχάζουν ποτέ όλο τα
έμπόδια που παρατάσσει διαρ-
κώς η ζωή, έφθασαν στα άντε-
ρα σχολιά της κοινωνικής
ιεραρχίας ενώ η καταγωγή τους
δέν τους προσέφερε κομμά τι
πλούτου.

Πρόκειται γά τον "Ιωάννην
Δροσόπουλον, τον Διοικητήν της
"Εθνικής Τραπεζής του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

μας τον μιννα.

Τα νομικά τα έσπούδασεν έρ-
γοζόμενος.

Την εποχή έκείνη που και οι
υπάλληλοι της Τραπεζής ήσαν
λίγοι και η ζωή πιο ίσορροπη-
μένη και κανονική, δέν υπήρχε
πιθανότητα έπικρατήσεως των
«καταφερτζήδων». Μόνον οι ίκα
νόπτες έπέδολαντο κι' αυτές
αφού περνούσαν από αυστηρό-
τατον έλεγχο. Ο Δροσόπουλος
δεν τους προσέφερε κομμά τι
πλούτου.

Πρόκειται γά τον "Ιωάννην
Δροσόπουλον, τον Διοικητήν της
"Εθνικής Τραπεζής του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον η Ι-
στορία συμπλέκει άναπόσπασ-
τα με την ιστορίαν του "Ε-
θνους.

Ο έορτασμός όμως της πεν-
τηκονταετηρίδος του κ. Δροσο-
πούλου δέν είνε μία άπλή και
πλήρης Τραπεζική του μοναχι-
κού και ιστορικού πιστωτικού Ι-
στορίας μας, το όποιον

Το θάυμα του Χόλλυγουντ Σίρλεϊ Τέμπλ.

ΘΑΙΜΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σ' ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Αυτόν, τόν κατέδωκε ένα πνεύμα σπής σκοτεινές έκτασεις της ζωής του. Ή ασχολίες, ή χαρές του, ο' ένα νεύμα προσοχήματα γίνονταν της όρμής του.

Τα ώρσια βιόλια, ή σκέψη, ένα όρμητήριο λίγες στιγμές' βίαιος σ'όν έρωτά του. Ύστερα γέμισε ή όψη του μυστήριο και τίποτε δεν ταίριαζε κοντά του.

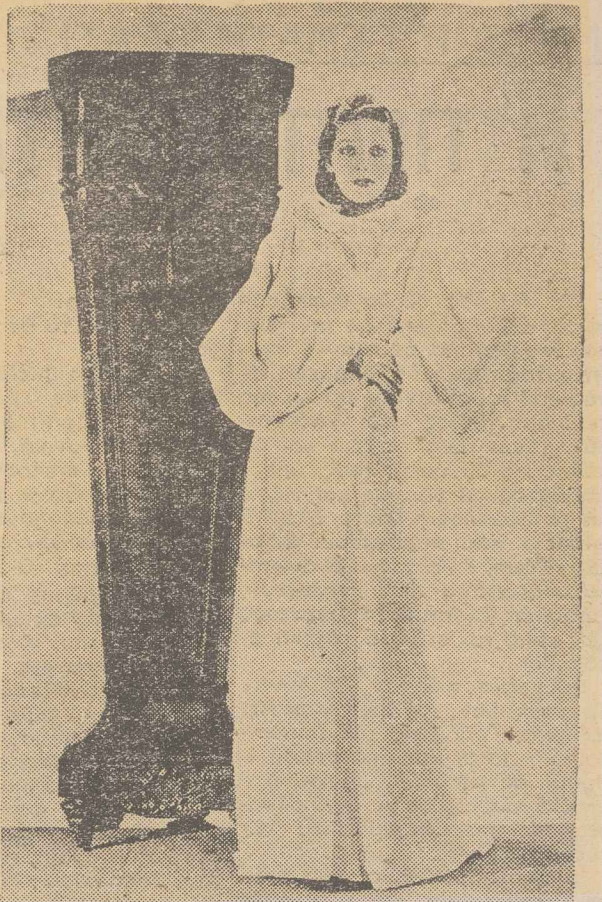
Ένας περίεργος ξένος έπλανιόταν ανάμεσα μας, με όψη αλλοιωμένη. Την όψημα μας δεν μάς την άρνιόταν πως κάτι φοβερό τόν περιμένει.

Ήταν ώρσιος παράξενα, σάν κείνους που ή θάνατος τούς έχει εκωλύσει. Δνόταν σ'ός φρικτότατος κινδύνους, σάν κάτι να τόν είχε εξασφαλίσει.

Ένα πρσί σε μιά κάρνη θήκη, τόν βρήκαμε νεκρό μ' ένα σπαθί, σ'όν κρόταφο. Ήταν όλος σάν μία νίκη, σ' όψη που ρίχνει γύρω του σκοτάδι.

Είχε μιά τέτοια όπλοτι και γαλήνη, μιά γελοστή μορφή ζωντανέμένη, όλος μιά ευχαρία σ'ό νανε γίνει. —Κι' ή αίτια του κακού σ'ομαδεμένη.

MARIA POLYDOURIS

Ή σάρ που μεσουρανει ή Λορέττα Γιούγκ.

Αισθηματικές ιστορίες

ΔΙΔΥΜΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Μία παρεξήγησης

Τήν είχε συναντήσει σ'ό τέ-λος τού καλοκαιριού ένα πρσί σ'ή Γλυφάδα. Δεν ήταν από τούς τύπους εκείνους που φορούν τ'ο μαγιό μόνο για να περιφέρονται σ'ήν πλάδα και να πέρνουν τ'ο όρεκτικό τους σ'όν ίοκιο της τέντας, ψιλή, λιγερή, με ένα ώ-ραίο και συμπαθητικό πρόσωπο, ήταν και λαμπρή κολυμβήτρια.

Καθώς βρέθηκαν σ'ά άνοικτά έπιασαν κουβέντα, άλλα α'ή φανόταν πολύ συγκρατημένη και καθώς κι' α'ή τ'όταν δεν ήταν πολύ τολμηρός, ή συνομιλία τους περιωρίσθηκε σ'ό ουδέτερα θέματα. Για τ'ή θάλασσα, για τ'ο κολύμπι, για τ'ή χάρά τού υπαί-θρου. Δεν ξεπέρασαν ποτέ τ'α όρια αυτά και ήνας τρίτος που θ'ό τους έδλεπε θα καταλά-θαινε πως συμπαθούσαν α'ήν'α ή ήνας τόν άλλο.

Συναντήθηκαν δυό τρείς φο-ρές και τίς έπομενες ημέρες α'ή α'ι σκέψεις τους δεν προώ-δευαν καθόλου περισσότερο. Ο Πέτρος δεν τ'όλμισε καν να τίς ζητήσει τ'ο όνομά της. Τ'ο μ'όνο που έμιασε ήταν πως ή- 'Αθηνά κι' α'ή τ'όν παργά-ρ'ος. Όπωσδήποτε κάπου θ'α τήν έδλεπε. Η άποψη χείμα-νιά του 'Οκτωβρίου τούς έκαμε να διακόψουν και ο'ί δυό τ'α μ'ά-ν'ια.

Πέρασαν μερικές έβδομάδες και ο Πέτρος με όλες τίς έπιμ-νες έρευνες του δεν κατώρθη-σε να τήν έβ'οι π'ουθενά.

Μιάν ήμέρα τήν είδε τυχαία σ'ό Σύνταγμα. Πέρασε έπίπ'αδες δυό φορές έμπρός της, άλλα περίεργη ! α'ή δεν έδειχνε ούτε καν πως τόν γνώριζε. Ο Πέτρος έθ'υνε στενοχωρημέ-νος: Κάποια κοσμική, σκέψη-κε, άπ' α'ή τ'όν δεν ξεκινούν εύ-κόλα τ'α άναριθμητά φλέρ τους.

Δεν πέρασαν όμως πολλές ή-μέρες και τήν συνήντησε πάλι σ'ήν οδό Σταδίου. Περίεργη ! Τώρα τ'οι χαμονελοδές πάλι ά-πό μακρά. Τόν π'ηλοσας δει-χνοντας πως ήταν πρόθυμη να μιλήσουν. Ο Πέτρος ζαλισμέ-νος δεν ήξερε τί να κάμει. Τέ-λος έτόλμισε τ'ή χαίρεσ'ε,σ'ό-θηκαν μ'α στιγμή και, παίρνον-τας θάρρος, τίς πρότεινε να τίς προσφέρει μ'α μ'ύρτα σ'ό "Πετρογκράντ". Έκεί όρθ'οι μπρός τ'ο μ'άγκιο, μίλησαν λί-γν ή'ωρα. Α'ή τ'οι έλεγε για τίς έκδοσεις της — ήταν σ'όι αφόρους συλλόγους — και

θισμένη σ'ό "Άμπασαντέρ", π'ηλοσας πάλι, να τήν χαίρε-ψ'η, α'ή τ'όμ'ος ούτε καν τόν άνεγνωρίσε. Ο Πέτρος δεν ή-ξερε τί να σκεφθ'ή. Ήταν λό-π'όν άνισόρορρη: Ή όταν θρι-σκόταν με γνωστούς της—ποιός ξέρει ποιούς ψευτοαριστοκράτες — δεν ήθελε να δείξει τίς τυ-χαίες γνωριμιές της; Όπωσδή-ποτε, σκέφθηκε, ήταν κορίτσι που δεν άξιζε τόν κόπο να τόν άσπασολή. Και έδιωχνε συνε-χώς τ'ο σκέψ'η π'ου τ'οι έπιμονα

—Τι έπιθυμεί ο κύριος; ρωτ'ό τόν έπισκέπτη.

—Ο κύριος σ'όν είνε έδω !

—Τι τόν θέλατε;

—Γιά ένα χρέος...

—Ο κύριος έφυγε χέρες για τα-ξ'ίδι.

—.....πού ήθελα να τού πληρώ-σω.

—Άλλά ο κύριος έπέστρεψε σ'ήμερα τ'ο πρσί.

—Λένε ότι τ'ο φίλημα είνε άν-θυγιεινό. Πάντως έγώ δεν έχω...

—Φίλη; —Οχι, δεν έχω ποτέ άρω-σ'όσει !....

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Εύθυμη ζωή

Η ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ

Σύγχρονη περιπέτεια

Δυό έμποροι παραπονιούνται για τ'ο πόσο δύσκολο είνε να θ'ρή κανείς σ'ήμερα καλούς ύ-παλλλους.

—Μου φαίνεται όμ'ως λέγει ο ένας, ό'τι ο τελευταίος παρα-γελοδός που ήρθε ήταν λαμ-πρός.

—Ναι, άπαντ'α ό άλλος, χαρι-τωμένο παιδί. Δεν καννίζει, δεν πίνει, δεν παίζει χαρτιά και δεν πηγαίνει κάδε έβδομάδα σ'ό γά-μου ή ή κ'νδ'εσις.

—Έχεις τύχη ! Θ'α ήθελα να εύρισκα κι' έγώ ένα τέτοιο.

—Άλήθεια;

—Βεβαίως.

—Έχει όμ'ως ένα ελάττωμα. Δεν έργάζεται ποτέ.

"Επειτα από ένα κουραστικό περίπατο σ'ό'ους άναεσις ό-ρους της Νέας Ύόρκης, δυό πε-ριηγητά έπιστρέφουν σ'ό ξενο-δοχείο τους τοακισμένοι και π'η-ροφορούσαν έντρομοι ό'τι τ'ο ά-σανσέρ έπαθε θάδ'ν.

Και τ'ο χειρότερο είνε πως τ'α δ'ωμάτια τους βρισκόνταν σ'ό τ'οιακιστόν δεύτερο, πάτωμα και έχ'ουν ν' άνεδούν εξακόσια σαράντα σκαλοπάτια.

Πρ'ιν ξεκινήσουν π'ίνουν ένα δυνατό κοκτέιλ και κατόπιν, για να ξεκινούν τόν κόπο, συμψι-νούν να λένε εύθυμες ιστορίες ανεδανόντας.

"Όταν έφθασαν σ'ό τ'οιακιστό πάτωμα, ο ένας λέει :

—Έγώ σ'οι είπα όσες ιστορίες ήξε'ρα. Σ'ό δεν ξαίρεις καμιάν λαβδάνω ό'πως τήν άκουσα.

—Πώς, ξαίρω μ'α που θ'α σ'ε κάμν να γελάς πολύ.... Σεκά-σας τ'α κλειδιά σ'ήν είσοδο !

Κτυπούν σ'ήν πόρτα ένός με-γαλοκαίμιου κυριού σ'ό Κολωνά-κι και ή ύπηρετρία σ'οπεύει ν' άνοιξει.

—Τι έπιθυμεί ο κύριος; ρωτ'ό τόν έπισκέπτη.

—Ο κύριος σ'όν είνε έδω !

—Τι τόν θέλατε;

—Γιά ένα χρέος...

—Ο κύριος έφυγε χέρες για τα-ξ'ίδι.

—.....πού ήθελα να τού πληρώ-σω.

—Άλλά ο κύριος έπέστρεψε σ'ήμερα τ'ο πρσί.

—Λένε ότι τ'ο φίλημα είνε άν-θυγιεινό. Πάντως έγώ δεν έχω...

—Φίλη; —Οχι, δεν έχω ποτέ άρω-σ'όσει !....

με ιστορίες.

Ο φίλος μου ο κ. Χ... που είνε άνεξάντλητος, — μάς άφη-γ'ε τ'α τελευταία που π'η-ροφορήθηκε. Σ'ας τήν έπανα-λαβδάνω ό'πως τήν άκουσα.

Ένας γνωστός του, φοβερά τοιγυρόνης, υπό τήν πίεση της συζύγου του, άπεφάσισε να'ρθ'ή για τίς γιορτές σ'ήν 'Αθήνα ά-πό τ'ή μικρή μακεδονική πόλι ό-που είνε διορισμένος. Άλλά εύρέθη προ τ'ή άμετακλήτου άποφάσεως της πεθεράς του να τόν συνοδεύει.

—Θυμίσου, γαμρέ μου, ή-ταν τ'ο μεγαλύτερο έπιχειρήμα της πεθεράς, πως σ'οι έδωσα τήν χείρα της κόρης μου υπό τόν όρον ό'τι μόνον ο θάνατος θα μάς χωρίσει. Είνε λοιπόν πε-ριττόν να συζ'ντούμε. Θ'α σ'ε άκολουθήσω.

Ο λαμπρός κ. Λεωνίδας σκέ-φθηκε πως ήταν άδύνατον να έπιμειν'η και προσάθ'ησε να συνδυάσει τ'ο οικονομικό πνεύ-μα του με τήν άπαίτησ'η της μ'ητέρας τού τέτ'ρου ήμισώς του. Και όρθηκε. Εύτυχώς που και ή γυναίκα του ήταν έξ' ίσου τοιγυρόνα και δεν υπήρχε κιν-δύνος διαφωνίας.

Έτσι ή πεθερά τού κ. Λεωνί-δα τού κόστισε τριπλάσιο.

Ν. ΣΤΑΖΟΣ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΕΝ είχαν περάσει ούτε δυό μήνες από τ'ο θάνα-το τού βασιλέα 'Αμλέ-του και όλη ή Δανία έ-μ'σθαινε με καταπληξ'ή πως ή Γερτρούδη, ή χήρα βασιλίσσα παντρεύταν τόν άδελφ'ό τού νε-κρού βασιλέα. Δεν χρειαζόταν περισσότερο για ν'ά θ'ούν έά-σι όλες, ο'ί ήμεις που κυκλοφο-ρούσαν και π'ράτα μ'α που κα-νείς δεν ήθελε να τίς πιστέψ'η.

Κι' ό'σοι άκόμη δεν ήθελαν να πιστέψουν όσα λεγόταν για τόν αφιμόδιο θάνατο τού βασι-λέα 'Αμλέτου, παραδεχόνταν πως ή συμπεριφορά της χήρας ήταν, τούλάχιστον, άπρεπης. Ή σ'ουδή της βασιλίσσης Γερ-τρούδης να παντρευθ'ή και μα-λίστα τόν ίδιο τόν άδελφ'ό τού νεκρού συζύγου της κατακρι-θ'ηκε από όλον τόν λαό. Και τό-σο περισσότερο ό'σο ο Κλαύδιος δεν είχε κανένα από τ'α προσόν-τα, ούτε τ'α σωματικά, ούτε τ'α πνευματικά, τού νεκρού άδελ-φ'ού του. Τούαντίον ήταν άντι-παθητικός σ'ήν ό'ψη ό'σο πρόσ-τυχος και άνάσ'ιος ήταν σ'ήν ψυχή και σ'ό μυαλό.

Έτσι δεν ήταν καθόλου δύ-σκολο να γίνουν πιστευτές όλες ο'ί ήμεις που κυκλοφορούσαν από στόμα σ'ό στόμα σ'ό όλη τ'ή χώρα και έλεγαν πως ο Κλαύ-διος έβγαλε δουρονομία από τ'ή μέση τόν άδελφ'ό του και βασι-λέα για να παντρευθ'ή τ'ή χήρα και ν' άνεβ'ή σ'ό θρόνο παραμ-ρίζοντας τόν νεαρό 'Αμλέτο, γιού τού θαμνένου βασιλέα και νόμιμο διάδοχο τού θρόνου της Δανίας.

Σε κανένα όμ'ως ή άχαρα-κτηρίστη α'ή πράξ'η της βασι-λίσσης δεν έκαμε τόσο κακό, έντύπως ό'σο τόν νεαρό πρι-γκηπα.

Ο νεαρός 'Αμλέτος ήταν έ-νας ώρσιος και μυαλωμένος νέ-ος, άγαπημένος πραγματικά ά-πό όλους όσους τόν γνώριζαν και με ήμ'ρσιος σπάνια για έα-σιλόπουλο της εποχής του. Τ'α τελευταία χρόνια σ'ουδαζε σ'ή Γερμανία, σ'ό Πανεπιστήμιο της Βιττεμβέργης, θαυμαζόμε-ν'ος άπό όλους τούς συμφοι-τάς του. Εύθυμος και χαρούμε-νος νέος έπαίρνε μέρος σ'ό-λες τίς διασκεδάσεις τών φί-λων του.

Μά τίμιος και αίσθηματίας καθώς ήταν, πειραθήθηκε φοβε-ρά από τήν άπρεπη συμπερι-φορά της μ'ητέρας του. Ή προ-σβολή α'ή σ'ή μ'ημη τού άξιου πατέρα του τόν π'ηλωνε κατά-καρδα. Και τ'ή μελαγχολία του α'ίσαινε περισσότερο ή ύποψ'ια πως ο'ί ήμεις που κυκλοφορού-σαν για τόν ξαρκινό θάνατο τού βασιλέα πατέρα του ήσαν α'ληθινές. Και πως ν'ή μ'α τ'ο πι-στέψ'η; Όλη α'ή τ'ή και τ'ή ή άδιόφορία π'ός τ'ο άίσθημα ο'ί δυό τους, ή μ'ητέρα τού κι' ο θεός, τόν ήσαν ίκανοί να κά-μουν τ'ο κάθε τι που θ'α έυεκό-λυνε τήν έν'ωσι τους και τ'ο σφε-τερισμό τού θρόνου;

Έτσι ο 'Αμλέτος έπ'εσε σ'ε βαθεία μελαγχολία, έχ'ασε όλη τ'ή ζωηρότητα κι' όλη τ'ή χάρά του. Ό'στε ο'ί μελέτες του, ούτε ο'ί νεανικές διασκεδάσεις τόν ένδιέφεραν π'ά.

Άσχημα είνε νόμος άπαρά-θ'ατος, παραπρ'ήξ'η ο 'Αμλέτος, —Και τότε γινάσ'η φαίνεται τό-σον συντηρημένος;

—Δεν φαίνομαι, είμαι. Δεν είνε μόνον τ'ο μαύρο γράμμο α'ούτ'ο τ'ο μανδύα, μ'ητέρα, α'α τ'α θλιβερά ένδ'ωμάτια που από συ-νθήσει φορούμε είνε ένδειξη πέν-θους, α'α τ'οι άναστεναγμοί με τ'ήν κοιμ'ήν άναπνοή ό'χι, δεν είνε α'α τ'οι ποταμοί τών δα-κρύων που τρέχουν από τ'α μά-τια, α'α τ'ο σκυτό και σ'α θ'ω-ρωπό μ'έτωπο, όλες α'ατίς ο'ί έκδηλώσεις, α'α τ'οι ό τρόποι και ή έκφράσεις της λύπης, που φαίνονται σ'όν άκαλλήγητος

ΑΜΛΕΤΟΣ

ματική κατάσταση της ψυχής μου. "Όλα α'α μπορεί να είνε φαινόμενα, είνε πράξεις που ο άνθρωπος μπορεί να παραστή-ση και να προσποιηθ'ή. Άλλα έχω έδώ μέσα μου, κάτι που είνε περισσότερο από φαινόμενον.

Ο βασιλεύς Κλαύδιος που ι.α-ρακολουθούσε τ'ή συνομιλία με τήν έλπίδα πως ή Γερτρούδη θ'α κατάρθωνε να πείσ'η τ'ο γιού της ν' άλλ'αξ'η συμπεριφορά, νόμιζε πως ήταν π'ά άνάγκη να π'έμ-β'η κι' α'ός.

—Είνε άξέπαινη και σεβασ-τή ή ευαισθησία σου, είνε, να λυπάσαι τόσο για τόν πατέρα σου. Πρέπει όμ'ως να ξέρης πως και ο πατέρας σου έχ'ασε τ'ο δικ-ό του και π'ός ο γιός που έπι-ζ'η είνε υπογερωμένος από τ'α καθήκοντα της υ'ικής σ'οργ'ής να πένθηση άρκετόν καιρό για

κόσμου. Θεέ μου! Πόσο τίς συ-γαίνομαι και πόσο με κουρά-ζουν! Πόσα πράγματα έγιναν α'ούτ'ος τούς δυό μήνες από τότε που πέθανε! "Όχι, δεν είνε άκό-μη ούτε δυό μήνες! Ένας θα-σιλ'ης τόσο τέλειος που φαίνε-ται π'ά σ'ε τούτον σ'άν Θεός π'ά σ'ε σάτυρο. Γ'ή και ούρα-νέ! Πρέπει να διατηρ'ω τήν μ'ημη μου. Τ'ι άστατες π'οι είνε ο'ι γυναίκες! Μέσα σ' ένα μ'ηνα μόνον τ'α λημόνησε όλα. Παν-τρεύθηκε τ'ο θείο μου, τόν άδελ-φ'ό τού πατέρα μου, τόν άδελ-φ'ο ό'μ'ως με τόν πατέρα μου ό-σο κι' έγώ με τόν 'Ηρακλή.

Άποροφθιμένος σ'ίς θλιβε-ρές α'ατίς σκέψεις του, ο 'Αμλέ-τος, δεν άντελήθη δυό νεαρούς ευγενείς που τόν π'ηλοσάζαν

—Χαίρε, άρχοντα.

Ήταν ο 'Οράτιος, ο άγαπη-μένος και έμπι-στός φίλος του, με τόν όποιον έ-σπούδασαν μα-ζί σ'ή Βιττεμ-βέργη. Ξαφνί-σθηκε που τόν έβλεπε έτσι ά-προσδόκητα έμ-πρός του.

—Σύ, 'Οράτιε; Τ'ι σε φέρνει έ-δώ από τ'ή Βι-τεμβέργη;

—Άμέσως έ-μ'ως είδε και τόν άλλο ξένο και έσπευσε να τόν χαίρειται;

—Και σύ, Μάρκελλε;

—Πάντοτε δούλος σας, ά-π'ήντες ύποκλι-νόμενος με σε-βασμό ο νεαρός ευπατρίδης.

—Με πόση χα-ρά σε ένασέλε-πω. Άλλά π'ες μου Μάρκελλε, γιατί π'ητε έ-δώ από τ'ή Βι-τεμβέργη;

—Υψηλότατε, ήλθα για τήν κ'ηρία τού πα-τέρα σου.

—Μη με κο-ροϊδεύεις, άγα-πητέ μου, σ'ν-τροφ'ε, απάντη-σε μελαγχολικά ο 'Αμλέτος. Πι-στεύω μάλλον πως τούς γά-μους της μ'ητέ-ρας μου.

—Είνε ή α-λήθεια πως έ-γιναν π'οι σ'όν τ'οι νεαροί σ'όν τ'οι πατέρας σου;

—Για λόγους οικονομίας, 'Οράτιε, απάντησε με σαρκαστικό μειδισμό ο 'Αμλέτος. Τ'α φαίνε-ται τ'ο δείν'η της παρηγορίας σ'εβ'ορίσθηκαν π'οι κ'ηρύσσ'ιν σ'ό γλέντι τών γάμων. "Ω, 'Ο-ράτιε, νομίζω πως έλλ'οι διαρ-κώς τόν πατέρα μου.

—Αν ένασ'ομαι; —Ο 'Οράτιος τ'ομ'αζε:

—Πού, άρχοντα;

—Με τ'α μάτια της ψυχής μου, 'Οράτιε.

Ο νεαρός ευπατρίδης τόν κα-θ'όρ'ησε και έσπευσε να π'ρά-σει:

—Όχι, γιατί είνε κατέα-σ'η τ'ήν προσοχή της περι-κεφαλίας σου, απάντησε ο 'Ο-ράτιος.

—Ήταν άσέλιπτικός;

—Μάλλον θαμνένος και συ-ντηρημένος.

—Θαρώ άπόψε μαζί σας, είνε άποφασιστικά ο 'Αμλέτος.

—Αν ένασ'ομαι; —Σ'οι ύποχομαι πως θ'α έα-νασ'ομαι, είνε ο 'Οράτιος.

Και ο 'Αμλέτος δίνοντας τ'ο γέ-ρο τ'οι σ'ούς δυό νέους, τούς άπεχαίρειται:

—Χαίρετε. Μεταξύ ένδεκα και β'οψ'η:

—Τόν είχα δ'ή. Ήταν μεγά-λος έσφαλ'ος.

—Ανθ'αυτά από κείνους που όμ'οι τ'ους δεν ένασ'αίλει κα-ν'ητος, απάντησε ο 'Αμλέτος, έ-λες ο'ί σ'έκυψε που τόν θασάν-ταν ένασ'ομαι με μ'ας σ'ό νού του. Π'ώς πέθανε ο πατέρας σου;

—Ο θεός τ'ο Κλαύδιος είνε π'ή πως τόν άσ'ακωσε ένα φείδι, ο 'Αμλέτος μένει μόνος ά-πορροφθιμένος π'όνα σ'έξ'η μέ-ν'η σ'έκυψε του. Ε'ίς μάταια και άνητες μ'οι φαίνομαι ό'ί έλες α'ατίς ο'ί διασκεδάσεις τού

θελε να σκεφθ'ή καν πως μπο-ρούσε να ήταν συνένοχος.

—Υψηλότατε, νομίζω πως τόν είδα χέρες, είνε ο 'Οράτιος.

—Ποιόν είδες;

—Τ'ο βασιλιά πατέρα σου.

—Τ'ο βασιλιά πατέρα μου; Τ'ι λές;

—Άκουσε προσεκτικά.

Ο 'Αμλέτος έτρεπε από άνω-πομηνσία:

—Γιά όνομα τού Θεού, μίλη-σε. Γρήγορα, Σ'ε άκούω.

Ο 'Οράτιος έβ'ριξε μ'ία έν-ερευνητική ματιά γύρω του για να θ'εσάσ'η πως δεν τούς ά-κουε κανείς και είνε χαμηλό-φωνα:

—Δυό νύκτες συνεχώς, δυό ά-ξ'ωματικούς, ο Μάρκελλος και ο Μπερνάρτο, έν'φ φύλαγαν φρου-ρί μέσα σ'α μεσάνυχτα, τήν ώρα της πιο θαθείας σιωπής, είδαν ένα δράμα που έμοιαζε με τόν πατέρα σου. Ήταν πα-νοπλος, από τ'ο κεφάλι ως τ'α πόδια και φάνηκε μπρός του για τ'ο άργό και άρχοντικό ό'γμα του. Τρείς φορές πέρασε μπρός από τ'α τρομαγμένα μάτια τους. Α'ούτοι έβ'οι από τήν κατ'απ'ή-ει και τόν τρόπο, δεν τ'ο μ'οι-σαν να μιλήσουν. Τήν άλλη ή-μέρα μ'οι άρηγήθηκαν μυστικά τί είδαν και άποφάσισαν να φυ-λάξ'ω μαζί τους τ'ήν άλλη νύ-κτα.

—Και τί είδες; τόν διέκοψεν άνυπόμονα ο 'Αμλέτος.

—Είδα άκριβώς τ'α ίδια πρά-γματα. Τήν ίδια ώρα τ'ο φάντα-σμα παρουσιάζθηκε μπροστά μας.

—Πού;

—Σ'ή τ'οι ντάπια, 'Υψηλότα-τε, απάντησε ο Μάρκελλος.

—Και δεν τ'οι μιλήσαμε;

—Τ'οι μιλήσα, άρχοντα, α'ού-τ'ος όμ'ως δεν μ'οι απάντησε. Μ'οι φάνηκε όμ'ως πως ήσκησε τ'ο κεφάλι του και άνοιξε τ'ο στό-μα του σ'άν να ήθελε να μιλή-ση. Έκείνη τ'ή στιγμή όμ'ως λά-λησε τ'ο πούλι της α'ούγης και τ'ο φάντασμα γάθηκε άμέσως από μπροστά μας.

—Τ'ι παράξενο δράμα! Ψιθύρι-σε ο 'Αμλέτος που έτρεπε όλό-κληρος από τήν έντονη συγκινη-σι που τόν είχε πλημμυρίσει.

—Όσα σ'οι είπες, π'ηλ'ηκ'α μου, τ'α είδα με τ'α μάτια μου και είνε α'λήθεια, συνέχισε ο 'Ο-ράτιος. "Ετσι, νομίζω πως ή-ταν καθήκον μας να'ρθ'ουμε να σ'οι τ'α π'ούμε.

—Έκάνετα πολύ καλά. Και θα φυλάξετε και άπόψε φρου-ρί εκεί;

—Ναι, άρχοντα, απάντησαν κι' ο'ί δυό με ένα στόμα.

—Με όπλα;

—Με όπλα, 'Υψηλότατε.

Ο 'Αμλέτος διάταξε μ'α στι-γμή και κατόπιν ρώτησε πάλι:

—Άσ'τε δεν είδατε τ'ο πρόσω-πο τού φαντάσματος;

—Όχι, γιατί είνε κατέα-σ'η τ'ήν προσοχή της περι-κεφαλίας σου, απάντησε ο 'Ο-ράτιος.

—Ήταν άσέλιπτικός;

—Μάλλον θαμνένος και συ-ντηρημένος.

—Θαρώ άπόψε μαζί σας, είνε άποφασιστικά ο 'Αμλέτος.

—Αν ένασ'ομαι; —Σ'οι ύποχομαι πως θ'α έα-νασ'ομαι, είνε ο 'Οράτιος.

Και ο 'Αμλέτος δίνοντας τ'ο γέ-ρο τ'οι σ'ούς δυό νέους, τούς άπεχαίρειται:

—Χαίρετε. Μεταξύ ένδεκα και β'οψ'η:

—Τόν είχα δ'ή. Ήταν μεγά-λος έσφαλ'ος.

—Ανθ'αυτά από κείνους που όμ'οι τ'ους δεν ένασ'αίλει κα-ν'ητος, απάντησε ο 'Αμλέτος, έ-λες ο'ί σ'έκυψε που τόν θασάν-ταν ένασ'ομαι με μ'ας σ'ό νού του. Π'ώς πέθανε ο πατέρας σου;

—Ο θεός τ'ο Κλαύδιος είνε π'ή πως

ΑΜΑΛΕΤΟΣ

τρείς σύντροφοι ηγηνοργήσαν, αμίλητοι, προσπαθώντας να κάνουν όσο τον δυνατόν λιγότερο θόρυβο.

Κάποια σκιά φάνηκε πώς διέσχισε τρικλίζοντας την αούλη του πύργου.

—Κάποιος σύντροφος του βασιλιά που γυρίζει στο σπίτι του, είπε θλιμμένα ο 'Αμλέτος. Ο βασιλιάς τον μένουμε με κρασί του Ρήνου. Τι όρνια γίνονταν σ' αυτόν τον πύργο.

—Όλο το μέρος κατά το θέσιο του δυνάμει πάλι. Άλλα συνέχισαν σιωπηλοί τον άργό περίπατό τους. Ξαφνικά κάποιο ρολόι άρχισε να κτύπα μεσάνυχτα. Οι τρείς σύντροφοι έβρίγησαν.

Σταμάτησαν και σιωπηλοί άρχισαν να έρευνουν με τα μάτια τους τα σκοτάδια.

—Εργεται! Υψηλότατε, ψηθύρισε ο 'Οράτιος δείχνοντας προς την άκρη της ντάπιας.

Το παράξενο φάσμα πλησίαζε άργα και αόρατα προς τους τρείς συντρόφους. Ο 'Αμλέτος έκαμε ένα όχημα προς τα εμπρός αλλά στάθηκε έντρομος. Τι ήταν αυτό το φάντασμα; Λάσθη ή κακό πνεύμα; Έρχονταν ή τον βοηθούσε ή να τον έλκυει; Σιγά-σιγά όμως ο 'Αμλέτος άρχισε να βεβαιώνεται πως ήταν το φάντασμα του πατέρα του και πως τον κύτταζε με τόση συμπάθεια και ταπεινότητα κι έτσι έπιπρε θάρρος.

—Μπορώ να σε ονομάσω 'Αμλέτο, θασιλιά, πατέρα; υιθύρισε με φωνή που με κόπο προσπαθούσε να την κάμει για τρέμει.

Ο δύο νεαροί δεισιμαστικοί είχαν μείνει λίγο πιο πίσω και έντρομοι παρακολουθούσαν την σκηνή. Ο 'Οράτιος έκαμε ένα όχημα, πλησίασε τον 'Αμλέτο και του είπε:

—Σου νεύει να τον ακολουθήσεις, αλλά μη πές.

—Μπορώ να διακινδυνεύσω, απάντησε σταθερά ο 'Αμλέτος. 'Η ζωή μου αξίζει τόσο λίγο!

—Ας πες, παρασύρη στη θάλασσα ή στην κορυφή του θούλου; επένεσε ο Μάρκελλος. Ο 'Αμλέτος πάλι τον άκούσε.

—Ο 'Αμλέτος κινήθηκε ν' ακολουθήσει το φάντασμα, αλλά οι δύο φίλοι τον κράτησαν. Ο 'Αμλέτος τους απέμακρυνε:

—Μη φοβάστε τίποτε. 'Η μοίρα μου με διατάζει να πάω όπου πάει αυτή η σκιά. Αφραπιάξετε με και οσάοι να μου πη. Άχρηστε με και μη με ακολουθήτε.

Το φάσμα απέμακρύνετο άργα προς τη στροφή της ντάπιας και ο 'Αμλέτος το παρακολουθούσε σιωπηλός. Σέ λίγο γάβηκαν μέσα στο πηχτό σκοτάδι της ασέλγητης νύκτας. Οι δύο νεαροί δεισιμαστικοί έμειναν ακίνητοι σάν μαρμαρογλυπτό από το κρύο και τρόμο.

Σταμάτησε εκεί αμίλητοι να κανέναν δεν τολμούσε να κινήσει την κατάβληπτική εκείνη σιγή.

Τέλος ο 'Οράτιος είπε κουτώντας θλιμμένα το κεφάλι του.

—Ο πρίγκιψη 'Αμλέτος παρασύρεται από τη φαντασία του.

—Ας τον ακολουθήσουμε. Έδω δεν έχει θέσι ή υπακοή, εφώνασε ο Μάρκελλος, που συνεχόμενος ξαφνικά από την κατάπληξη αντίληψή του καθήκον του ένανοι του νεαρού πρίγκιπας, στον όποιον ήταν αφωσιωμένος.

—Πάμε γρήγορα, είπε αποφασιστικά ο 'Οράτιος.

Οι δύο νεαροί αμέσως ακολούθησαν προς το μέρος όπου έβλεφαν το φάντασμα και ο 'Αμλέτος, μάταια προσπαθώντας να ησυχάσει, άρχισε να τρέχει.

—'Η ντάπια ήταν έρημη. Δεν έβλεψαν κανένα στέλεχος. Έρευνον σάν τις γειτονικές στέλες, αλλά πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

—Απογοητευμένοι και ζαλισμένοι στάθηκαν για να σκεφθούν τι έπρεπε να κάνουν. Γιατί που ή παράξενη αυτή όπτασία παρέσυρε το νεαρό βασιλοπούλο;

—Κάτι ασπίο υπάρχει στο βασίλειο της Δανίας; υιθύρισε μελαγχολικά ο Μάρκελλος.

—Στο μεταξύ τα φάντασμα και ο 'Αμλέτος που το ακολουθούσε άποκομα πλησίασαν στην άκρη

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τα χειμωνιάτικα φιογούνια των μελών της ντινιέρας με τις δασ του Παρισιού κάνουν ώστε από κάθε έρευνή τους να κυριαρχούν το γουναρικό. Σπατάλη από γουναρικό σε κάθε τι και παντού. Η γυναικεία σέξ ελκυστέρευσ να να στο λισθ. 'Η αλεπού (ρενάρ) όσον και αν είναι παννική κατά τας άρχαϊκάς τας διαδεδομένους του Λουίτου, στους μύθους του φαίνεται ότι δεν θα γλυτώσει την ολοκληρωτή εξόντωση.

—Πού με τραβάς; Μίλησε! Δεν πάω πιο πέρα! εφώνασε.

Το φάντασμα έντύρισε άργα, στάθηκε άπέναντί του και είπε με μιά σπηλαιώδη φωνή που φαίνονταν πως έρχονταν από πολύ μακριά:

—Κύτταξε!

—Σέ έλεπω, απάντησε αποφασιστικά ο 'Αμλέτος.

—'Η όρα μου πλησιάζει, συνεχώς το φάντασμα. Σέ λίγο πρέπει να γυρίσω στις αλώνες φλόγες.

—Είσαι λοιπόν μιά ψυχή που θασσανίζεται; ρώτησε ο 'Αμλέτος.

—'Η όρα μου πλησιάζει, συνεχώς το φάντασμα. Σέ λίγο πρέπει να γυρίσω στις αλώνες φλόγες.

—Μή με λυπάσαι καθόλου, απάντησε με ήρεμη φωνή η πασσία. Άλλα πρόσφερε πολύ σε όσα σε σου αποκαλύπτω.

—Μίλησε λοιπόν, εφώνασε ο 'Αμλέτος που τον έκαμε ή ανυπομονησία.

—Θά λυσάσξης για έκδικισι όταν με άκούσης.

—Γιατί; ρώτησε έντρομος ο νεαρός πρίγκιψη.

—Είμαι ή ψυχή του πατέρα σου που καταδικάσθηκε για ένα χρονικό διάστημα να περιπατάει μέσα στη νύκτα, είπε το φάντασμα και την ημέρα να γίνεται στις αλώνες φλόγες ως που να ξεπληρωθούν τα άμαρτήματα που μόλυναν τις ημέρες μου κατά τη θνητή ζωή μου. Άν δεν μου ήταν άπαγορευμένο να σου αποκαλύψω τα μυστικά του τόπου της φυλακισμένης σου, θα μπορούσα να σου πω λίγα που καί σε αρέσουν.

—Ας πες, παρασύρη στη θάλασσα ή στην κορυφή του θούλου; επένεσε ο Μάρκελλος. Ο 'Αμλέτος πάλι τον άκούσε.

—Ο 'Αμλέτος κινήθηκε ν' ακολουθήσει το φάντασμα, αλλά οι δύο φίλοι τον κράτησαν. Ο 'Αμλέτος τους απέμακρυνε:

—Μη φοβάστε τίποτε. 'Η μοίρα μου με διατάζει να πάω όπου πάει αυτή η σκιά. Αφραπιάξετε με και οσάοι να μου πη. Άχρηστε με και μη με ακολουθήτε.

Το φάσμα απέμακρύνετο άργα προς τη στροφή της ντάπιας και ο 'Αμλέτος το παρακολουθούσε σιωπηλός. Σέ λίγο γάβηκαν μέσα στο πηχτό σκοτάδι της ασέλγητης νύκτας. Οι δύο νεαροί δεισιμαστικοί έμειναν ακίνητοι σάν μαρμαρογλυπτό από το κρύο και τρόμο.

Σταμάτησε εκεί αμίλητοι να κανέναν δεν τολμούσε να κινήσει την κατάβληπτική εκείνη σιγή.

Τέλος ο 'Οράτιος είπε κουτώντας θλιμμένα το κεφάλι του.

—Ο πρίγκιψη 'Αμλέτος παρασύρεται από τη φαντασία του.

—Ας τον ακολουθήσουμε. Έδω δεν έχει θέσι ή υπακοή, εφώνασε ο Μάρκελλος, που συνεχόμενος ξαφνικά από την κατάπληξη αντίληψή του καθήκον του ένανοι του νεαρού πρίγκιπας, στον όποιον ήταν αφωσιωμένος.

—Πάμε γρήγορα, είπε αποφασιστικά ο 'Οράτιος.

Οι δύο νεαροί αμέσως ακολούθησαν προς το μέρος όπου έβλεφαν το φάντασμα και ο 'Αμλέτος, μάταια προσπαθώντας να ησυχάσει, άρχισε να τρέχει.

—'Η ντάπια ήταν έρημη. Δεν έβλεψαν κανένα στέλεχος. Έρευνον σάν τις γειτονικές στέλες, αλλά πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

—Απογοητευμένοι και ζαλισμένοι στάθηκαν για να σκεφθούν τι έπρεπε να κάνουν. Γιατί που ή παράξενη αυτή όπτασία παρέσυρε το νεαρό βασιλοπούλο;

—Κάτι ασπίο υπάρχει στο βασίλειο της Δανίας; υιθύρισε μελαγχολικά ο Μάρκελλος.

—Στο μεταξύ τα φάντασμα και ο 'Αμλέτος που το ακολουθούσε άποκομα πλησίασαν στην άκρη

Ο πόλεμος της αύριον Ο ΑΠΟ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΧΘΡΟΣ

Του 'Ανοτέρου Διοικητού της 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης της Χώρας Στρατηγού Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

—'Η κατά των έναερίων επιθέσεων άμυνα αποτελείται από την ένεργον και Παθητική άμυνα. Και ή μέν ένεργος άεράμυνα, χρησιμοποιούσα τα ένεργα άντιαεροπορικά μέσα (δυναμικά άεράμυνα, πυροβόλα, πολυβόλα και λοιπά), σκοπόν έχει όπως παρεμποδισή την δράση των έχθρων άεράμυνων, είτε καταστρέβουσα είτε εξαναγκάζουσα ταύτα να άποκηρύτουν πριν ή ένεργήσουν ή πριν ή φέρουν εις πέρας την άποστολήν των. 'Η δέ Παθητική άεράμυνα σκοπόν έχει όπως όργανώσει,πρό παρασκευάσει και θέσει εν χρήση τα μέσα εκείνα τα όποια θα αντελάσσον εις την εξουδετέρωσιν ή εις τών περιορισμόν των άποτελεσμάτων της ένεργείας της έχθροί άεραπορίας κατά του άμμου πληθυσμού και την όποιαν ένεργον αν δεν άδυνάται να παρεμποδισή ή ένεργος άεράμυνα.

Είπε φανερόν ότι, λόγω του άπεριορίτου του διαστήματος, ή ένεργος άεράμυνα, οαδούπησε εις άριστόν και τελειότητα μέσα και άν μεσοκοινή, δεν θα καταβόσκει να παρεμποδισή πάντα τα άεραπλάνα ένεργα έχθροί όχημα, όπως, τινά, τότε, φάσαν μεχρι τών στόχων έναντιον των όποιων κατευθύνονται. ΰθ ού προκύπτει ή άναπόφευκτη και έπικρατούσα άνάγκη της έα μέσου άμύνης τούτων, δηλαδή της Παθητικής 'Αεράμυνης των.

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

Οιανδήποτε θυσίαν και άν υποστούν, ούδέποτε θα είναι μέγα ένοχόν της άπειλομένης άνευ αυτής, καταστροφής των—

Δέν είναι βεβαίως δυνατόν να όμνησώ ένταύθα περί όλων των μέσων της Παθητικής 'Αεράμυνης, τούτο θα όπτησε και χύρον και άν τον παλύν και περί των όποιων άλλωστε λεπτομερέως προαναγγέλλονται τα υπό της ύπηρεσίας ήμιν έκδοθέντα. Δία τούτο θα άρκούσε να είπω όλίγα μόνον περί των κυριωτέρων όλων και εις τα όποια άποδίδω ιδιαίτερον όλως σημασίαν. Καί

—'Επισπε το θάρρος. 'Ιδρύματα έργαστάσια και ίδιαι αι μεγάλαι βιομηχανίαι και Τράπεζαι, όφελουν άχι μόνον να όργανώσουν άρτίως την Παθητικήν αυτών άεράμυνον και συμφέρουν με τας άποδοχάς του της ύπηρεσίας ήμιν όδηγίας «πρά άνεκρεσθητήν 'Ιδρύματων, άλλά και να διασέσουν άνάλογα χρηματικά ποσά, ως και άλλακούσιν σουνείδια, δια της προμήθειαν προς προστασίαν τούτων, και ένεργον άμυνας άεράμυνον, την Διεύθυνον και τον χειρισμόν των όποιων να άναλάβη προσωπικόν της Στρατιωτικής 'Αντιαεροπορικής 'Αμύνης.

ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

—'Εν τή έπιθυμία μας να άναδείξωμε τα νέα ταλέντα και μετά την καταπληκτική έπιτυχία του προηγούμενου μας φιλολογικού διαγωνισμού, άπεφασίσαμε όπως θέσπισαμεν μνησιαίους τοιούτους (διηγήματος και ποιήματος).

Τα θέματα θα είναι ποικίλα, τα δε άποτελέσματα θα δημοσιεύονται εις το πρώτον φύλλον έκάστου μηνός.

Ιος ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ: Μιά οία ό ή ποτε τραγούδια ο' ένα έπε-ομένο αοτικό οπίτι.

ΟΡΟΙ: 1) Τρείς το πολύ δοκτυλογραφημένες σελίδες ή 5 χειρόγραφες κόλλες μεγάλου σχήματος. 2) Γλώσσα δημοτική και χωρίς ιδιωτισμούς. 3) 'Ο αυτός συγγραφέας δύναται να στείλη οαδούπητον διηγήματα του αύτου θέματος και με διαφορετική υπόθεση, χωριστά όμως. 4) Δικαιώμα κρίτουν δρ. 10 εις γραμματόσημα δια κάθε διηγήμα. 5) Τ

Η ΣΑΤΑΝΑ ΜΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΕΘΕΡΑΣ

— Από το ύψος σου καταλαβαίνω πώς θα επήλθε το μοιραίο, κύρ-Γιάννη.

— Όχι δυστυχώς! Τώρα μόλις ό γιατρός με διεβεβαίωσε πώς διέφυγε όριστικά τόν κίνδυνο!...

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΝΤΕΚΛΑΡΑΣΙΟΝ

"Αχ ρε Μαριώ
πώς νά σ'οίπω;
'Απ' τ'α προφές σ'οί πλουταριό
πού σ'είδα σ' 'Αναφιώτικα
άρκινεψα νά σ' αγαπώ,
'Απ' άλλότες άλλωίτικα!

'Ός είχες άνασκουμπωθή
κι' άπ' τ'ο κορμάξ σου είχαν κυθή
τ' άφρόιτα κιτρολέμονα
κι' είχαν τ'α μπράτσα σου φανή
κι' ή άσπρη γάμπα σου γυμνή
— π' ανάθεμά σε δαίμονα —

Στά στήθη μου ένοιωσα σεισμό
πού πίστεψέ με ρε Μαριώ
ότι θα πάω άδικα,
ή θε νά κάνω χαλασμό,
άν δέν έρθής μαζί χωριό
εις τ'α Παντρεμενάδικα
μαζί οί δυό νά κάνουμε
καί με κουμπάρο καί παπά
τόσο ή καρδιά μου σ' αγαπά
στεφάνι άν θέλεις βάνουμε...

Μετά αγάπης καί τιμής

ΦΩΝΤΑΣ

ό γυιόκας τής Μαρμής.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΜΗ

Σήμερον έορτήν τών Φώτων καί τού 'Αγίασμού τών 'Υδάτων εορτάζουν τ'α Λογιστήρια τών 'Εταιρειών Ούλεν καί Πάουερ δεχόμενα έξοφλήσεις λογαριασμών.

— Εορτάζει έπίσης ό κ. Φωτεινός, πρύτανις τού 'Εθνικού Πανεπιστημίου καί δέχεται τās ευχάς όλων τών... άπορροφέντων φοιτητών.

— Τό Πανεπιστήμιον, έστία Φώτων, άργεί.

— Ό κ. Φώτος Γιοφύλλης δέν εορτάζει σήμερα ως μετωνομασθείς εις Σπύρον Μουσούρη.

— Ό κ. Σκοτιάς, τού γνωστού εστιατορίου, ως ει-
κός δέν εορτάζει.

— Έπίσης δέν εορτάζουν οί περίοικοι τής 'Ιδού Φωτομάρα, ως μη φωτιζομένης τής όδου από τόν Δι-
μον έπαρκώς.

— Ό κ. Φωτιάδης, τών 'Ελληνικών 'Αγραμμάτων δέν δέχεται έπισκέψεις ως... κυκλοφορών έν τή σκοτία.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

'Ο καιρός αύριον άκαίρως θερμός με έπικαίρους τινάς χιονοθύελλας άνά τ'α βόρεια καί εγκαίρους έ-
πιδρομάς λύκων εις τ'α νότια καί δυτικά. Βαρομετρική πίεσις ίσχυρά έπί τών θυλακίων τών 'Ελλήνων έκ μέ-
ρους τών 'Ελληνίδων συζύγων των. 'Ανεμοί ούριοί έ-
π'α τ'α ζυθοπωλεία, άσθενείς, ίσχυροί ή μέτριοι ά-
καλόγως τής καταναλώσεως. Θάλασσα πλατεία εις τ'α
ονοπωλεία λίαν τεταραγμένη εις τ'α ούζοπωλεία καί
τ'α κοσμικά κέντρα. Ούρανός ως... σφονδύλιον, ευ-
ως ως προσάγεται τ'ο κονδύλιον τού λογαριασμού.

Τής εβδομάδος τ'α συμβάντα
σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Μέσω θορύβου περισσοῦ, εύχών καί εύθυμίας περάσαν τ'α Χριστούγεννα καί τ' 'Αγιο Βασιληῶ. Κι' όπως προείδεν άκριβώς, σάν πάντα, ό... Καζαμίας, ό Νέος Χρόνος έπιασε τή θέσι τού παλῆου. Σ' όλα τ'α σπύτια στρώθηκε τραπέζι γιορτινό. Κι' άν άλλοι γάλλο γεμιστό φάγαν καί άλλοι άμνό, κι' άλλοι σαμπάνια ήπιανε καί άλλοι ρετσίνατο, άρκει πού όλοι νοιώσαμε τ'ο στόμαχο γεμάτο καί άν άναμνησθήκαμε τ'α χρόνια τ'α παλῆα, όπόταν ό κομματισμός έκράτει στήν 'Ελλάδα κι' ένῶ άλλοι χίλια δυό καλά έρρίχναν στήν κοιλιά πολλοί δέν είχαν ούτε καν... άπλή μιά φασουλάδα!... Παντού δώρα μοιράστηκαν κι' έκόπ' ή Βασιλόπηττα σέ φιλική δεξίωσι

κι' ένῶ άπ' τήν οικοδέσποινα πολλοί πήραν χυλόπηττα οί τυχεροί δεχτήκανε αγάπη κι' άφοσίωσι.

Μά κι' ήπρασίνη τράπεζα δεόντως έτιμήθη καί εις τ'ο πόκερ τόρριξαν πολλοί μά καί πολλές κι' άλλος με κέντα κάηκε κι' άλλος με φλώξ μαθήθη καί άρκετές τσουρούφλισαν ένας... παληοθαλές!...

'Αλλά καί στόν 'Ιππόδρομο δέν έτρεξαν όλίγοι ή τύχη περιμένοντας νά τούς χαμογελάση.

Πλήν ως συμβαίνει ταχτικά εκείθεν έχουν φύγει άφου καί τήν στερνή ψυλή άδόξως είχαν χάσει.

"Όμως, με τήν κρυφή χαρά, ότι αύτός πού χάνει αλογά-καλάθια σ'α χαρτιά στόν έρωτα κερδίζει κανείς γιά τή χασούρα του θλιμμένος δέν έφάνη κι' έτσι τ'ο 38 χαρούμενο θαδίζει.

"Ηδη τών Φώτων ή γιορτή φαειρότατη προβάλλει καί τών 'Υδάτων θα γενή ό θεός 'Αγίασμός πλὴν άπ' τή μύτη τή χαρά θαρρώ θα μάς τήν βγάλη τής Ούλεν καί τής Πάουερ σάν ρθῇ ό... λογαριασμός!...

Μετά τών Φώτων τή γιορτή νά κι' άλλη πιδ μεγάλη πού δέν ύπάρχει 'Ελληνικό σπύτι νά μη γιορτάζει άφου ως γνωστόν ή 'Ελλάδα μας άπό μίαν άκρη σ' άλλη Γιάγκους, Γιαννοῦλες, Γιάννηδες με τ'ο τσουβάλι βγάζει.

"Αλλοτε γιά τούς Γιάννηδες ή γνώμη έπεκράτει πώς ή προσωποποίησης είν' τής ήλιθιότητος...

Πλὴν ήδη άποδείχθηκε—καί μετά βεβαιότητος, ότι οί πλείστοι Γιάννηδες σοφία είνε γεμάτοι...

Καί πρώτος καί καλύτερος, πάνσοφος Γιάννης δντω, πώς δείχνεται στή φρόνησι κι' αύτού τού Σολομώντος κατά πολλό άνώτερος χωρίς άμφισβητήσεις.

ό Μέγας Κυβερνήτης μας ό Μεταξάς πού άν, δέν τύχαινε, Χριστούλη μου, νά μάς τότε χαρίσης θα είχε χάσει ή 'Ελλάδα μας, ως σήμερα, τ'ο παν...

Δεύτερος Γιάννης πάνσοφος καί οικονομολόγος πού σ' όλη τήν ύφήλιο γι' αύτόν γίνεται λόγος ό κύριος Δροσόπουλος τής 'Εθνικής ό στόλος τής φτώχειας ή παρηγοριά τού Τύπου μέγας φίλος.

"Αλλ' άν τούς Γιάννηδες σοφούς θελήσω ν' άριθμήσω δέν θάφθανε ή στήλη μου... Γι' αύτό θα σαματήσω...

... 'Ισως σ'αυτούς τούς Γιάννηδες, νά είνε καί χαζοί τόσο, πού τεσσαράκοντα καί πέντε των μαζί, νά μη μάς δίνουν ούτε καν, ένός κοκκόρου γνώσι.

Μ' αύτό, κανόνα γενικό δέν ήμπορεί νά δώση. Γι' αύτό καί γιά νά διαψευσθή ή παροιμία κείνη πού λέει, πώς Γιάννης μόνος του κερνά καί Γιάννης πίνει γεμίστε τ'α ποτήρια Σας ρετσίνα κεχριμπάρι καί στήν ύγεια τών Γιάννηδων άς πιούμε' όλοι μαζί

κι' άς εύχηθούμε' δλόψυχα όπως ή Θεία Χάρι σκέποι τόν Κυβερνήτη μας χρόνια πολλά νά ζή!...

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

ΦΤΑΙΝΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ!...

— Αυρήλιε! Τί χάλια είναι αυ-
τά πάλι; Δέν μπορείς νά στηρι-
χθής θλέπω σ'α πόδια σου.

— Λάθος έχεις, Καικιλία, παιδί
μου! Τ'α πόδια μου είναι πού δέν
μπορούν νά στηρίξουν τ'ο σώμα
μου!...

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΤΑ

ΑΠΟΔΟΧΗ

Ρε φώντα, μιά καί μ' αγαπας
γιατί με γράμμα τό μινῆς
σά νάμ' 'Αρσκειάδα;
Γραμμή στή μάννα μου νά πῆς
καί δίχως νά χασομερνῆς
νά τῆς τ'α πῆς άράδα...

Τάχα γιατί νά σ'οί κρυφτώ;
Καί γώ μά τόν 'Ισού Χριστό
άφ' ότου σ' άντελήφτηκα
νά με κυτῆς σά λουκουμά
άπό τ'α πόδια ως τ'α λαϊμά
τῆ νεότη σου λιμπίστηκα...

"Αντε λοιπόν χωρίς ν' άργῆς
καί σ'οί δελώνω παστρικά
— καί δέν ζηγιέμαι ψεύτικα —
άν ντροπισμένος κείθε βγῆς
τό ίδιο βράδυ μουστικά
έγώ μαζί σου κλέφτικα.
Καί τότε, σάν ξεοπιτωθῶ
όπου κι' άν θες σ' άκολουθῶ.
Γιατί, πού λές, άλλωίτικα,
δέν φεύγω άπ' τ' 'Αναφιώτικα.

Μ' αγαπή καί θερμά φιλή

ΜΑΡΙΩ

ή κόρη τού Μπελιά.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΥ

'Ο νικητής τής μάχης τού Δομοκού Ταμερλάνος ό Α' καταλάθων τόν συνοικισμόν τής Φιλοθέης έπί Βασιλείας Γεωργίου τού Α', έπεσκέψθη τόν συνάδελφον καί φίλον του κ. Μπουφίδην άσχολούμενον με τήν συγγραφήν ένός θεατρικού διαλόγου, ό όποιος θα παριστάνετο άπό τās σπῆλας περιοδικού, λόγω τού δύσκολου έξευρέσεως θεάτρου καί θ' ατῶν διατε-
θειμένων νά παρακολουθήσουν έργον του.

— Μαρίτ, τού είπε, θέλω διά τήν έπικαιρότητα τού πράγματος νά γράψετε κάτι καί γιά μένα...

Καί ό Μπουφίδης άποδεχθείς τήν παράκλησιν τού κατακτητού, έγραψε εις τόν φίλον του τόν φίσερ νά τόν βοηθήσῃ εις τήν έξεύρεσι τής υποθέσεως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ "Ελλην πού νά μὴν έχρ χρηματίσει Πρόεδρος.

ΠΑΡΑΜΑΝΝΑ με άποστειρωμένον γάλα ζητεί θέ-
σιν. Προτιμῶ νέους κάτω τών 20 ετών.

ΕΥΡΕΘΗ πορτοφόλιον περιέχον 1350 άγγλικάς λύ-
ρας. 'Ο άπωλέσας δύναται ν' άπευθυνθή εις τ'ο 'Ωδει-
ον 'Αθηνών.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ 'Αραμικής υπό νεοσας δεσποινίδος δίδονται εις λογικήν τιμήν. Προτιμῶνται ως μαθηταί κάτοικοι τής Χονολουλού.

ΑΝΕΥΡΕΘΗ σκυλάκι-γκριφόν, μη έγθυμούμενο ούτε τ'ο όνομά του, ούτε τήν κατοικίαν του. 'Ο άπω-
λέσας παρακαλείται νά διάλθῃ άπό τ'ο Λυσισιατρείον ΠΕΡΟΦΑΛΤΗΣ Βυζαντινός ζητεί θέσιν εις κέντρ-
κόν θέατρον ως τενόρος.